Stavanger Roklub
1894–1994

Stavanger Roklub
1894–1994

Stavanger Roklub
1894–1994

Utgitt i forbindelse med
klubbens 100 års jubileum

Produksjon:
Verbum Grafiske 1994

Forord

Stavanger Roklub har satt spor etter seg både lokalt, nasjonalt og internasjonalt. Klubbens styre har følt et ansvar for å sikre historien om klubbens første hundre år for ettertiden.

Boken beskriver klubbens hundreårige liv gjennom tekst og bilder. Ved faximiler er det forsøkt vist både den mediaoppmerksomhet klubben har fått, og utviklingen i pressens dekning av sportsbegivenheter. De siste 25 årene er viet forholdsmessig størst plass. Det er gjort av to grunner, nemlig ut fra et ønske om at boken skal være aktuell og det faktum at denne perioden har vært den mest aktive i klubbens historie.

Styret anmodet Jan Jakobsen om hans medvirkning til å realisere planene. Foruten å å samle inn stoff har han sammen med Sven Erik Sandsmark og Arild Marvik ført boken i pennen. Styret vil gjerne på denne måten takke Jan Jakobsen og alle andre bidragsytere for innsatsen.

En spesiell takk til Kjell Pahr Iversen som har gitt kunstverket som pryder forsiden av boken i gave til klubben.

Stavanger Aftenblad og Rogalands Avis har stilt billedmateriell til fri disposisjon.

Uten hjelp fra våre annonsører hadde vi ikke hatt økonomi til å realisere bokdrømmen, hjertelig takk.

Stavanger, 22. mars 1994

Arild Marvik
formann

Innhold

Grunnlag godt nok, også for de neste 100 år 7
De første åretakene (1894–1914) 10
Lakselaget (1915–1920) 23
Bølgedal (1921–1929) 34
Ny topp og ny stagnasjon (1930–1945) 38
Gjenoppbygging (1945–1951) 44
Roerne og 17. mai (dagen) 52
Mot gamle høyder (1952–1956) 54
Akterutseilt (1957–1969) 61
Dansen i Roklubben 71
Mot lysere tider (1970–72) 73
På vei mot toppen (1973–77) 80
Verdensmesteren (1978–80) 91
Stokkavannet 106
Generasjonsskifte (1981–1984) 108
Foreldreforeningen 120
Prosjekt 1988 (1985–1988) 123
Fortsatt på toppen (1989–94) 136
Lykke til videre 156

Grunnlag godt nok, også for de neste 100 år

Av Gottfred Tunge

Hadde stifterne av Stavanger Roklub fått oppleve Kjetil Undset under OL i Barcelona 1992, ville de sannsynligvis bare såvidt hevet øyenbrynene i en konstaterende anerkjennelse over hva et klubbmedlem hadde prestert. De bolde menn var så snart klubben kom i gang i 1894, opptatt av å prestere, av å vinne. Dengang hadde de selvsagt ikke hele kloden som virkeområde, men kapproing mellom Vågen og Tjuvholmen var sannelig alvorlig nok.

Ved nærmere ettertanke – grunnleggerne ville nok vært både litt stolte og ikke så rent lite imponerte av unge Undset. Kanskje i første omgang ikke så mye av farkosten. Alt fra første stund var det stadig snakk om forbedring av båtene.

Men dersom klubbens fedre hadde fått oppleve Kjetil Undset på nært hold i selve OL-finalen i 1992, ville de blitt revet med i begeistring over farten, smidigheten, teknikken og muskelmassens utrolige koordinasjon. Og fikk de komme enda nærmere, så å si fått føle på materiale i både mannskap og farkost, ville interesserte øyne fort falt ned på båtens elegante linjer, og med egenskaper som åpenbart ivaretar og overfører kraft til fart.

Kraftfulle karer, dengang vakte de oppsikt på grunn av sin størrelse, ville helt sikkert også blitt forbauset over vekten på båtene. For 100 år siden var alt i tre – og da var det ikke alltid like lett å få en båt opp av vannet. Jovisst, roklubbens forfedre ville latt seg imponere, men kanskje ikke like mye av alt det andre som har fulgt med i den moderne toppidrettens kjølvann.

I løpet av 100 år har utviklingen kommet dithen at mange av oss har mistet oversikten. Ennå har ikke idretten helt mistet kontakten med sin opprinnelse. Spydet kastes fortsatt som jegeren gjorde det og diskosen er omtrent som antikkens atleter utviklet den. På regattabanen er det heller ikke utstyret som har forandret seg mest.

Mest av alt er det pengene, profitten og markedskreftenes inntog som har forandret idretten og dermed også utøverne mest. De beste i de mest omtalte idrettsgrenene er blitt en del av et større, uoversiktlig spill som har penger som mål. Markedet er avhengig av en Kjetil Andre Aamodt for å selge ski, og Aamodt er avhengig av markedet, av sponsorene for å hevde seg i toppen.

Men dette avhengighetsforholdet avtar dramatisk når TV uteblir. TV-folkene måler ikke prestasjonene i seg selv, de måler øvelsene og utøverne i seertall. Med andre ord betraktes idrett som et hvilket som helst annet produkt. Om det skal få oppmerksomhet, må det være salgbart.

Der er i en slik verden at pengene sirkulerer fortere enn takten i en dobbelt-

firer. Og pengene strømmer helst i retning av individuelle toppidrettsfolk med masse publikumsapell. Grete Waitz, Ingrid Christiansen, Bjørn Dæhlie og Johann Olav Koss.

Med Alf og Frank Hansen kom også norsk rosport et åretak inn i en til da ukjent verden. Pengene strømmet ikke akkurat inn, men interessen og oppmerksomheten de fikk, skulle neste rogenerasjon høste fordeler av. Hansen-brødrene viste vei både på den ene og på den andre måten da de vant OL-gull i 1976, men de tilhørte fortsatt delen av Norge som kanskje best kan karakteriseres som profesjonelle amatører. Alt de gjorde i forhold til sporten sin, – trening, spising og hvile foregikk på et svært høyt og profesjonelt nivå. Men denne investeringen sto absolutt ikke i forhold til den pengemessige uttellingen.

Bare spør Kjetil Undset om hvor han bodde og hvordan han tok seg til trening før OL i 1992. Kjetil Andre Aamodt har heller ikke bare brukt gondolbaner og alpetopper på vei til sin suksess, men han har i hvert fall ikke smurt matpakken sin selv på en stund.

Men så er det heller ikke sikkert at Kjetil Andre Aamodt er en lykkeligere idrettsmann enn en av våre topproere?

Uansett går det framover – også for roerne. I antikkens olympiske konkurranser fikk roerne aldri lov å delta. Anseelsen var så lav at det helst var slaver som rodde konkurranser på 1400-tallet. Verre skulle det bli. På 1500-tallet satte man krigsfanger og grovere forbrytere til å ro.

Det måtte engelskmenn til for å heve anseelsen. Den første moderne rokonkurransen med utriggere fant sted i England i 1828. Før den tid hadde London allerede markert seg med Dogget's Coat and Badge Race helt siden 1715. Kapproingen mellom universitetene Oxford og Cambridge hadde premiere alt i 1829. Den første Henley-regattaen samlet det første året 20 000 tilskuere og er siden blitt betegnet som et av verdens mest velrennomerte idrettsarrangementer.

Sverige begynte så smått med kapproing i 1850, mens Danmark som snart skulle bli Nordens beste ronasjon, startet opp i 1866. Fredrikstad Roklubb er eldst i Norge og ble stiftet i 1877. Bare 17 år senere fødtes Stavanger Roklub.

En 100 års historie preget av vekst og framgang, men også av nedturer så harde og langvarige at de nesten tok knekken på hele klubben. Det har også vært 100 år preget av mye sportslig suksess med NM-titler, nordiske mesterskap, VM-seirer og ikke minst olympiske medaljer.

Men midt oppi dette bærer klubben forhåpentligvis ennå litt av sin 100-årige bakgrunn i seg, den sosiale profilen som rundt århundreskiftet sørget for at klubben hadde båter nok til å frakte medlemmene på piknik-tur til byøyene. Det er kanskje en moderne utgave av en slik holdning som best og tryggest kan bære klubben videre og møte den enorme utfordringen som ligger foran oss de nærmeste årene.

I 1996 går OL i Atlanta, Georiga. Med maksimal utvikling av dagens talenter, kan Stavanger Roklub kanskje få med flere deltakere. I byen hvor Coca-Cola har sitt hovedsete, hvor OL-teknologien har tatt enda noen steg framover og der fjernsynets gjennomslagskraft nærmer seg total, vil det kanskje ikke være så dumt å vite at noen der hjemme har bidratt til oppdragelse og holdninger som bringer fram det beste i utøverne når det gjelder som mest.

Klubbens profil og målsetting har vært å skape enere. Og vinnere blir man først når vinnerkulturen er en naturlig del av klubbkulturen.

Men hva med de som ikke lykkes – de som aldri kommer seg på noe OL-tog? De skal også få plass, kanskje til og med i båter med plass nok til å frakte medlemmene på tur til byøyene? Og blir dagen fin finnes det fortsatt plass for litt gammeldags kapproing.

Det var jo det som startet det hele.

Chr. Nedland på Bagerbryggen arrangerte kapproinger blant guttene som bodde i nærheten. Etter hvert kom ideen om å stifte en roklubb. Etter å ha snakket med de tre som senere ble klubbens første æresmedlemmer, Kristian Johannessen, Ole Housken og Oluf Eeg-Larsen, gikk ønsket over til en plan som siden førte til stiftelsen for 100 år siden.

De første åretakene (1894–1914)

Livet på Bagerbryggen

Om sommeren da guttene som bodde nær Bagerbryggen ville ut å bade, gikk de som oftest til kjøpmann Christian Nedland. Fra hans sjøhus lånte de robåt for å komme seg ut til badeplassene på Grasholmen, i Kvidavigå eller på Engøy.

Badingen var målet, roingen var middlet. Guttene som likte å ro, ville gjerne kappro med andre gutter. Kom to eller flere båter sammen skulle de garantert «kappast,» ofte med fedrene som tilskuere.

I mai 1887 kom noen gutter sammen og lurte på hvor lang tid det ville ta å ro fra Nedlands sjøhus til «grunnestokken» nordvest for Sølyst og tilbake igjen. Guttene var Sigvart Nedland, bror til Christian, Martin Ommundsen, Julius Andersen, Sven Larsen og Johannes Knudsen. Det ble med en gang foreslått

kapproing med Christian Nedland som tidtaker. Kapproingen ble foreslått førstkommende søndag.

«Alle mødte opp presis da det måtte være avviklet før kirketid. Den som kjente vind og strøm hadde jo en føremon for de andre. Den beste tid blev oppgitt til 9 minutter, den siste brukte vel 12 minutter,» fortalte Martin Ommundsen til Peder Eeg mange år senere.

Slik fortsatte det med kapproinger nå og da og med forskjellige «baner» og som regel med tilskuere.

Tanken om å danne en roklubb dukket etterhvert opp og Chr. Nedland ble spurt om han kunne stå for arbeidet. Han hadde hele tiden vist seg interessert og gitt guttene råd og veiledning. Men han hadde svart at ikke hadde de båter og ikke visste han hvordan de skulle skaffe seg penger. Så det ble ingenting i første omgang. Men, ble det sagt, Nedland kunne likevel ikke slippe tanken på å danne en roklubb.

Arbeidsutvalget

Medlemmer i Stavanger Turnforening tar initiativ til å starte Stavanger Roklub.

En dag Chr. Nedland kom i snakk med Oluf Eeg-Larsen og Kristian Johannessen nevnte han om det kanskje kunne være interesse nok til å danne en roklubb. De to var dengang sentrale medlemmer i Stavanger Turnforening. Det viste seg at de var svært interessert og sammen med et tredje medlem av turnen, Ole Housken, gikk de i gang med å bearbeide saken.

De dannet et arbeidsutvalg med Nedland som formann. Når dette skjedde og hvor lenge de holdt på med forberedelsene er ukjent, men sansynligvis gikk arbeidet både fort og greit.

SRs første formann, senere æresmedlem Oluf Eeg-Larsen.

Klubben blir til

Resultatet ble at det den 9. april 1894 på Turnforeningens avslutningsfest for «herrepartiet,» ble innkalt til konstituerende møte. Her ble Stavanger Roklub stiftet. Rundt 13 medlemmer ble det i første omgang, et tall som økte til 56 i 1896.

På generalforsamlingen ble det første styret valgt og lover og vedtekter ble vedtatt. Styret ble slik:

Oluf Eeg-Larsen (formann)
Kristian Johannessen
Ole Housken
Christian Nedland
Albert L. Barstad

Et sjeldent syn

Medlemskontingent på 5 kroner.

Kontingenten ble satt til fem kroner, det samme som turnen hadde på den tiden. De første båtene var to brukte skipsgigher og en færing som klubben kjøpte billig. I tillegg kom de to gamle utriggerne «Eeg» og «Nelly Farren» som hadde tilhørt en tidligere roklubb, som ble dannet i 1870–80 årene, men som døde hen etter kort tid. Båtene kostet klubben 36 kroner.

Martin Ommundsen opplevde jomfruturen med en av disse utriggerne og fortalte siden om sitt første møte:

Utriggere allerede fra starten.

«Jeg var med og rodde den ene båten fra et sjøhus i Sandvigen og inn til klubbens båthus ved siden av Middelthons Dampskibsekspedisjon ned på kaien. Denne roturen var litt egen i sitt slags. Vi to som var i båten, hadde selvsagt aldrig vært i en outrigger før, men skjønte jo dens særlige egenskaper.

Mitt på Vågen mødte vi ett av Bergenskes større dampskip. Den satte jo en del sjø det var litt syd for Tjuvholmen. Passasjerene løp til rekken for å se denne underlige farkosten og formodentlig studerte på hvorledes den tok bølgene. Min kamerat, som forøvrig ikke var edru, ville ikke lystre parolen. Jeg var nemlig redd for at båten kunne ta skade om for- og bakstavnen kom til å hvile på hver sin bølgetopp. Nu, det gikk godt. Litt vand kom der inn, men vi var, for anledningen, meget lett påkledt.

Det hadde ikke vært farlig om vi hadde væltet, men uhyre «skjidtlig» for medlemmer av en roklubb. Men hvorledes det bar til eller ei, så kom dog min kamerat i sjøen allikevel. Da båten skulle opp på slisken vi brukte å ta båtene opp i båthuset, skulle han se efter om alt gikk rett for sig, men plumpet overbord til stor fornøyelse for folkeannsamlingen som stod på kaien for å se denne underlige robåten som kom over Vågen.»

Disse utriggerne ble mye brukt den første tiden til mosjonsroing og kapproinger, blant annet i klubbens første offisielle klubbkapproing i august 1897. Etter ti års bruk ble de bare trukket fram når de skulle brukes i folketoget 17. mai og ved andre spesielle anledninger.

Det første klubbhuset var på Skansen.

Klubben fikk lov til å ha båtene sine utenfor Eeg-Larsens sjøhus i Nordbøgt. 4 på Skansen. Når det ble nødvendig kunne de tas inn i sjøhuset. For dette betalte klubben ingenting de første årene, siden ble det en liten avgift å betale.

Trangt om plassen

Etter to år, i 1896, eide klubben to gamle utriggere, to gigher og to færinger med nødvendig utstyr. Medlemstallet var nå oppe i 56. Inntektene var på 333 kroner og 21 øre. Av disse ble 80 kroner brukt til å kjøpe en gigh og en færing og 50 kroner gikk til leie for båtplassen.

1896: 56 medlemmer. Inntekter på kr. 333,21.

Båtplassen eller båthuset som lå sentralt til i byen førte med seg at medlemstilgangen ble stor og det ble etterhvert trangt om plassen.

«Saalenge man ikke har et mere bekvemt og tidsmæssig Baadhus, da den knappe Plads man nu disponerer over ikke paa langt nær er tilstrækkelig. Som Følge heraf bliver Baadene allerede efter etpar Maaneders Forløb næsten i samme Tilstand som før Oppudsingen. Der blev i Saisonens Begyndelse gjort Henvendelse til Naboerne om at vise sig imødekommende med Hensyn til vore Fortøininger etc. uden at dette førte til noget bedre,» står det nevnt i boka «Stavanger Roklub i fem og tyve aar» fra 1919. Alle videre sitater som står uten kildeanvisning er hentet fra denne boka.

Medlemmene hadde faste treningskvelder og «det kameratslige forhold inden klubben var fortræffelig.»

I de første årene, fram til 1915, var SR først og fremst en turroingsklubb. Her er halve klubben på en søndagstur til Rennesøy i 1896.

Ville heller ha bruksbåter

Selv om det fremdeles var kapproinger mellom medlemmene, var det turene til øyer som Rennesøy, Bru og Hellesøy som samlet flest medlemmer. Disse turene «blev etterhanden et fast vaartegn omtrent som trækfuglenes tilbakekomst.» Det var antall båter som avgjorde hvor mange som kunne være med og de kunne bare ta rundt halvparten av medlemmene.

Derfor kjøpte klubben bruksbåter som gigher og færinger og senere også osebåter. Det var ingen grunn til å satse på hurtigere båter for konkurranser. De hadde bare seg selv å konkurrere mot.

Ikke før Roklubben Terje Viken kom i 1904 ble det litt fart i sakene. Bergens Roklubb kom i 1906. Det fantes roklubber på Østlandet, men økonomien satte en stopper for å kunne konkurrere der. Eneste inntektskilde var medlemskontingenten på 5 kroner. Den ble satt opp til 10 kroner i 1913, og økte til 15 kroner i 1919.

I 1897 meldte Lars Leversen seg inn i klubben. «Jeg blev indmeldt til rosæsongens åpning 2. mai 1897 og har således vært medlem i 32 år.» skrev han i 1929. Han fikk klubbens hederstegn av 1.grad det året. Første søndag i mai var lenge dagen for sesongåpningen i klubben.

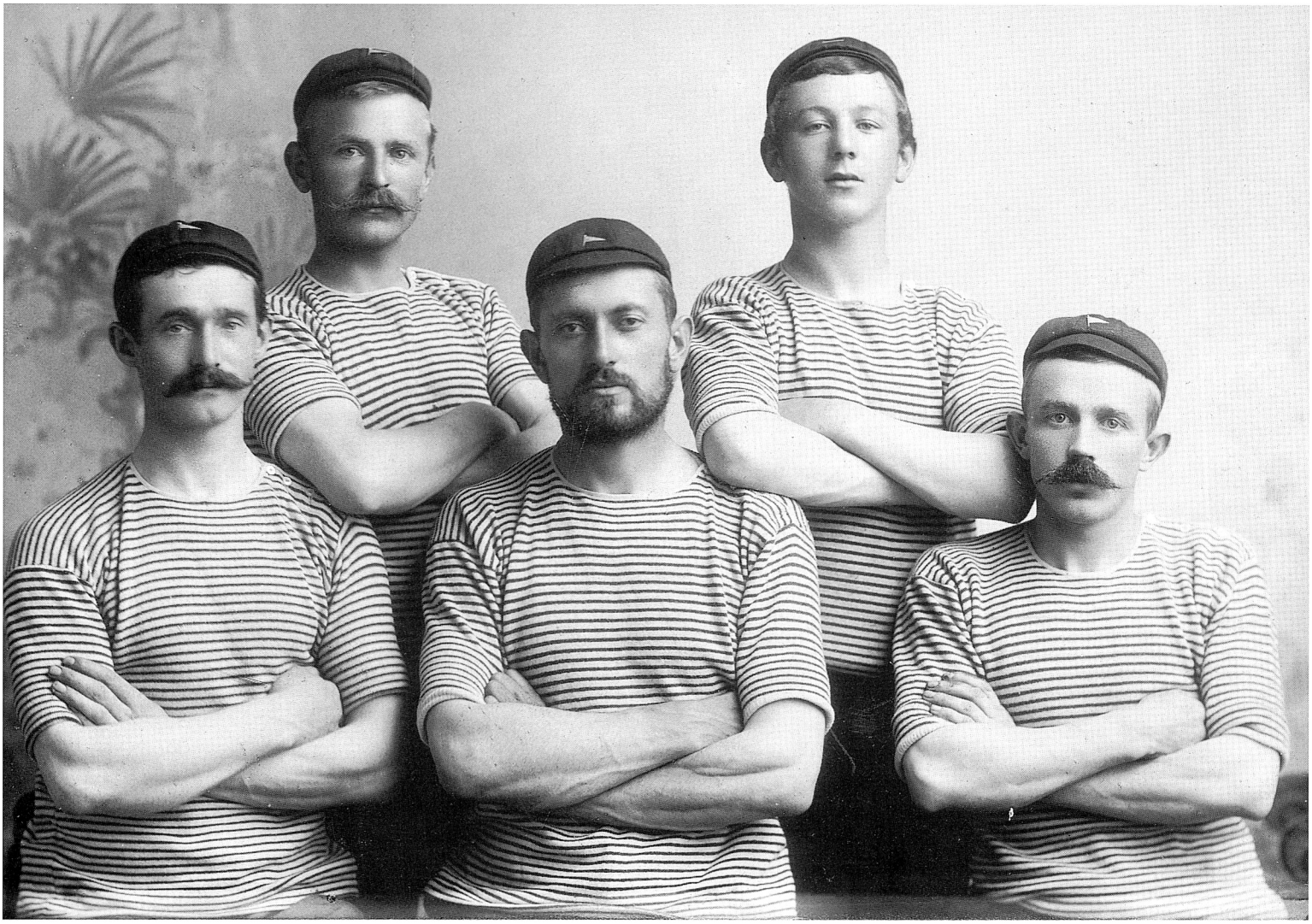

Fra klubbens første off. kapproing den 4.august 1897. Her er laget som vant i firer utrigger. Fra v. Kristian Johannessen, Peder Eeg, Ole Housken, Chr. Skjelsnes og Chr. Krogh, cox.

Den første klubbkapproingen

4. august 1897 ble klubbens første offisielle kapproing arrangert. To lag stilte i utrigger og to lag i gigh. Laget som vant i utrigger: Peder Eeg, Chr. Skjelsnæs, Kristian Johannessen, Ole Housken og Chr. Krogh, cox. Laget som vant i gigh: Chr. Skjelsnæs, Chr. Krogh, B. Clemmentsen, Ole Housken og G. J. Gudmundsen, cox.

Til premie fikk hvert av lagene et fotografi av seg selv.

Nye idrettslag blir til

1900: Medlemmer av Stavanger Roklub stifter I.L. Viking.

I 1900 hadde klubben fem gigher og en færing. Dette ble dengang verdsatt til 550 kroner inklusiv de to gamle utriggerne. Men fortsatt var det ikke nok plass til alle som ville være med på turene. At klubben ikke hadde nok båter til alle førte til at medlemmene etterhvert søkte andre idretter. Som da friidretten kom til distriktet og I.L. Viking ble stiftet.

Lauritz Rosnæs og Thore Aasland syntes at SR gjorde for lite for å få flere ungdommer med i klubben. De fikk med seg Axel Nilsen, Nils Olsen og Chr.

Skjelsnæs som også var medlemmer i SR. Etter et møte hos Skjelsnæs ble de enige om å legge ut tegningslister og 10. august ble I.L. Viking stiftet. Lauritz Rosnæs ble lagets første formann. Kontingenten ble satt til 5 kroner. I den første tiden hadde Viking bl.a. roing på programmet.

Medlemmer av Viking stifter Terje Viken i 1904.

Etter at roavdeling i Viking ble nedlagt, gikk noen av medlemmene sammen og stiftet Roklubben Terje Viken.

Flytter til Natvigs Minde

Samme året, i 1900, måtte SR se seg om etter et nytt båthus. Arbeidet med å bygge kai rundt Skansen var begynt og klubben måtte flytte båtene sine. Fra Stavanger Havnestyre fikk klubben et lokale i et lagerhus på Natvigs Minde, en holme som ligger vest for Sølyst. Lokalet ble tatt i bruk med en gang og blant annet ble en garderobe innredet.

1900: Nytt klubbhus med garderobe og egen badeplass.

Huset ble snart for lite. Det ble derfor planlagt et badehus og en restaurant i forbindelse med et nytt båthus både for ro- og seilbåter. Klubbens formann den gangen, ingeniør Knud Zimmer utarbeidet et utkast, men planene ble aldri realisert, fordi klubben fikk tildelt større plass i havnevesenets lagerhus ved stadig å bearbeide havnestyret.

På Natvigs Minde fikk klubben en fin badeplass som ble mye benyttet. Den førte også med seg at klubben fikk flere medlemmer, både aktive og passive.

Kontingenten, som i 1901 fremdeles var fem kroner for aktive og to kroner for passive, var for liten til å dekke de økende utgiftene og førte dermed til at økonomien generelt sett ble dårligere.

Styret og de mest interesserte medlemmer kjempet for å holde klubben over vannet og det ble hvert år gitt kontante bidrag for å holde balansen sånn noenlunde. Dessuten ble det bestemt at medlemmene selv skulle ta seg av vedlikehold og oppussing av materiellet istedet for at klubben benyttet seg av håndverkere som ikke var medlemmer av klubben.

Et skippertak for økonomien

I 1903 gjorde klubben et skippertak for å bli kvitt den gamle gjelden og om mulig skaffe penger til et nytt og mer moderne materiell.

Kapproing ble arrangert på Vågen med fest og dans og med premieutdeling etterpå. Sangforeningen Ulabrand deltok og kommunekorpset spilte til dans.

1903: Lotteri med overskudd på kr. 47,68.

Hver deltaker fikk gratislodd på en osebåt (verd 50 kroner). Styret hadde store forhåpninger til dette, men utbyttet ble bare 47 kroner og 68 øre netto. Heldigvis ble osebåten vunnet av Oluf Eeg-Larssen som ga den tilbake til klubben.

Nye krefter overtar

I 1904 var klubben gjennom et generasjonsskifte. Medlemmene som startet det hele og som hadde vært klubbens «pot og pande,» trakk seg mer tilbake og overlot arbeidet til neste generasjon. Chr. Krogh, Jonas Hustvedt, Thomas Fjermestad, Chr. Simonsen, N. Chr. Sørensen, Thorvald Olsen, Otto Floor, Lars Leversen og Severin Tollefsen var blant de som var med den første tiden.

1904: Sang til 10 års dagen

På klubbens 10 års dag ble det holdt fest der det ble diktet og sunget følgende sang: (Her gjengis første vers)

Nu er ti aar hengaa't, siden
Klubben stiftet blev.
Derfor mindes manden i den,
Som den fremad drev,
Kaldes af de ældre «Faren»
– Det er vel fortjent – ;
Men husk at vi og har «Moren»,
Som og skred velment.

Dameavdeling

Dameavdelingen i SR var Norges første, og startet med at styret og klubbens seniormedlemmer tok med seg damene sine i båtene på søndagsturene. Etter hvert ble det et ønske at damer burde være faste medlemmer i klubben.

1905: 14 stemte for og 8 mot jenter i klubben.

I 1905 kom det forslag om en egen dameavdeling etter initiativ fra Alli Skjæveland. Forslaget ble vedtatt 5. april med 14 mot 8 stemmer. 25 damer søkte om å bli tatt opp som medlemmer.

I 17. mai kapproingen samme året var det første gangen at damer deltok. Klubbens damelag konkurrerte i seksæring mot et damelag fra øyene rundt omkring. Det står ingenting om resultatet.

Fakkeltog for Amundsen

11. mars 1907 var Roald Amundsen i Stavanger. Til ære for han og hans ferd med «Gjøa» gjennom Nordvestpassasjen tok klubben initiativet til et fakkeltog. Med bilde av «Gjøa» forrest i fakkeltoget deltok «idrætsfolk, turnere og elever av sjømandsskolen.» Fyrverkeri ble avfyrt på Vågen mens Amundsen mottok hyldest fra mange tusen som var samlet på kaien i fakkelskinnet. Etter fakkeltoget var det fest i Håndverkerhallen hvor Amundsen var tilstede.

I protokollen sto det etterpå: «Det vellykkede arrangement gav desværre intet udbytte, men i glæden over å ha udrettet noget godt for vor by, tør det nok hænde at dette ikke skulde afskrække klubben fra senere at foranstalte fakkeltog.»

Konkurransen tilspisses

Innsamling til kjøp av innrigger.

Til 17. mai kapproingen samme året hadde Terje Viken skaffet seg en ny og lettere gigh enn våre og vant dermed 1. premien i denne klassen. Det ble med en gang bestemt å gå til innkjøp av en ny gigh for å ta opp konkurransen.

Etter hvert kom kravet om et mer moderne båtmateriell for raceroing og det ble opprettet et innriggerfond. Pengene til fondet ble samlet inn på fester, roturer, tilstelninger osv. I 1912 var det samlet inn 146 kroner. Det var imidlertid Terje Viken som fikk byens første innrigger. De hadde sin klar til 17. mai kapproingen 1914. Vi fikk vår første innrigger to måneder senere.

Klubbens dameavdeling, og Norges første dameavdeling innen roing, fra 1905. 25 damer meldte seg inn som medlemmer det året. Her ser vi damene i sine klubbdrakter som var inspirert av turnforreningens drakter.

Konfirmanten

I 1909 var klubben 15 år. Det ble holdt en jubileumsfest i Håndverkerhallen der klubbens stiftere Oluf Eeg-Larssen, Kristian Johannessen og Ole Housken ble valgt til klubbens første æresmedlemmer.

I anledning jubileet ble diktet og sunget følgende sang. Her første vers:

Mel: «Se hist ved Østersaltes vove».

I femten aar klubbens banner
har vaiet paa vor blanke fjord;
i femten aar har SR's stander
:\|: sig foldet ud ved høst og vaar :\|:
I femten aar er sporten dyrket,
i femten aar vi nu har ro't,
i femten aar vi nu har styrket
vor aand og krop ved denne sport.

På stiftelsesdagen ga Ole Housken 300 kroner som skulle gå til et fond, Ole Houskens fond. Rentene av fondet skulle deles ut som oppmuntringspremier for stilig og kraftig roing.

Første konkurranse utenbys

Til landskapproingen i Bergen 1910 deltok klubben med et lag i osebåt. Klubbens formann, Otto Floor, meldte på laget og skrev dette til Bergen Roklub:

1910: Vant i Bergen for første gang.

«Til deltagelse i kaproningen 3die juli anmeldes herved til løb nr 2 ældste klasse: i færingsbaat (osebaad). Mandskabernes navne er Jonas Hustvedt og Thomas Fjermestad. Indskuddsbeløpet kr. 5,- følger vedlagt. Vær af den godhed at underrette os om paa hvilken maade dette løb foregaar, om alle baade starter samtidig eller en av gangen. Beklager kun at kunne deltage med dette ene baadlag, de fleste af vore mest aktive roere aftjener nemlig paa denne tid sin værnepligt.»

Vi vant dette løpet overlegent. «Vi har al grund til at være stolte over denne deltagelse, idet vore roere vandt færingsbåtløbet som en fin nr. 1.»

Kapproing mot engelsk lag

Senere samme sommeren, i august, ble det arrangert en kapproing mellom to av våre lag og et lag fra det engelske krigsskipet «H.M.S. Berwick.» Kapproingen startet fra «Berwick» klokka åtte om kvelden og det ble rodd i rett linje til Ryfylkekaien.

Om resultatet: «Tommiene» lå langt akterut fra våre to deltakende lag». SR sørget for medaljer.

Båthus i Bjergsted?

I 1910 søkte klubben etter et landfast båthus. Det ble tungvint etterhvert å måtte ferge seg over til Natvigs Minde.
Det viste også igjen i antall medlemmer som på dette tidspunktet var synkende. Klubben søkte derfor om en gratis tomt i Bjergsted. Søknaden var anbefalt av «en rekke av byens fremtredende menn.»

1911: Søker etter tomt til nytt klubbhus.

I et brev til Stavanger Havnestyre 8. februar 1911 spør klubben om tillatelse til «At oppføre et båthus paa den Stavanger Havnevæsen tilhørende gaard ved Bjergsted.» Det er nevnt sjøhus nr. 22 – «og bilettpaviljonen paa bryggen. Huset maatte ha en lengde af 15 m og en bredde af 12 m og tenkes plassert som vedlagte rids viser.

Skulle det ærede havnestyre ikke kunne indvilge dette andragende tillater vi os subsidiert at ansøge om at faa opføre huset paa stranden nedenfor sjøhus nr. 31 tilhørende havnevesenet. Den utvikling rosporten i de sidste aar har hatt har bevirket at det materiel, der staar til klubbens raadighet nu er foreldet, og blir klubben derfor nødt til at anskaffe nyt moderne materiel, dersom den ikke skal sygne hen.»

Av hensyn til badeplassen i Bjergsted fikk klubben avslag fra havnestyret.

På årsmøtet i 1912 ble det valgt en byggekomite som skulle undersøke andre steder som kunne egne seg for et nytt båthus. Komiteen besto av Ths. Fjermestad, Otto Floor, J. Hustvedt, Thorvald Olsen og Chr. Simonsen.

17. mai

Klubben hadde også dette året pyntet den gamle utriggeren med grønt og flagg for å delta i borgertoget. Pyntingen av båten foregikk i turnhallens bakgård.

Selve kapproingen var det klubbens tur til å arrangere og den startet klokka kvart på åtte, fra Torvet rundt Tjuvholmen og tilbake til start. I toer og enmanns båter, gikk løpet fra Torvet rundt Majoren (mellom Lille og Store Major) og tilbake til start. Ingen 1. plasser til klubben denne gangen, kun en 2. plass i færing.

Dameavdelingen

1912: Dameavdelingen nedlegges.

Til sesongen 1912 meldte 23 damer seg som nye medlemmer av klubben. To av damene, Bertha Snørteland og Bertha Evertsen ble valgt inn til styret som avdelingens representanter. Da høsten kom dabbet interesssen for roing helt av og avdelingen ble ansett som oppløst. På generalforsamlingen i april 1913 ble det fattet beslutning om at avdelingen ansås «som indgaaet.»

Dameavdelingen hadde på det meste opptil 40 aktive og endel passive medlemmer.

Nytt hus i Strømvig

Etter at klubben fikk avslag på å bygge et båthus i Bjergsted, søkte byggekomiteen om tillatelse «Til at opføre klubbens nye baathus paa kommunens da indkjøpte eiendom i Strømvig. Dette blev tilslut, 15. november 1912, indvilget med de for kommunen sædvanlige forbehold. Tegninger og plan til det nye baathus blev utarbeidet av arkitekt Greve uten nogen godtgjørelse.

1912: Anbud på nytt klubbhus til kr. 3.250.

Efter arkitekt Greves tegning androg det indhentede billigste anbud sig til 3.250 kroner og dette blev akcepteret.» Det nye båthuset skulle i stil ligne det dengang nye badehuset i Strømvig.

Byggekomiteen gikk straks igang med innsamling av penger og bidro selv med 100 kroner. «Komiteen tegnet sig for et bidrag av kr. 100,00 og mente at man maate se at faa samlet penger noget snart, saa klubbens nye baathus kunde staa færdig til sæsongen 1913.»

Kr. 2.000 i lån i Sparekassen.

Komiteen og styret fikk samlet inn 2000 kroner «For imidlertid at faa nok til reisning av huset blev man nødt til at opta et laan i Stavanger Sparekasse paa kr. 2000,00.»

Byggingen av huset begynte i midten av april 1913 og det var ferdig i månedskiftet juni/juli. De fleste av båtene ble flyttet til det nye båthuset i begynnelsen av mai. Båtene ble plassert i 1. etasje, mens det i 2. etasje var plass til garderobe, forsamlingssal og altan. I slutten av mai foretok styret den siste rasering av det gamle båthuset, nedrivning av skaper, vegger og hyller.

Etter 19 år i leide lokaler kunne klubben nå ta i bruk sitt eget klubbhus.

Etter å ha søkt etter et landfast klubbhus i over fem år, kunne klubben i 1913 endelig ta i bruk sitt eget klubbhus i Strømvig ved innselingen til Hillevågsvannet. Dette huset ble klubbens «hjem» i over 60 år selv om det ble påbygd og ombygd etter hvert.

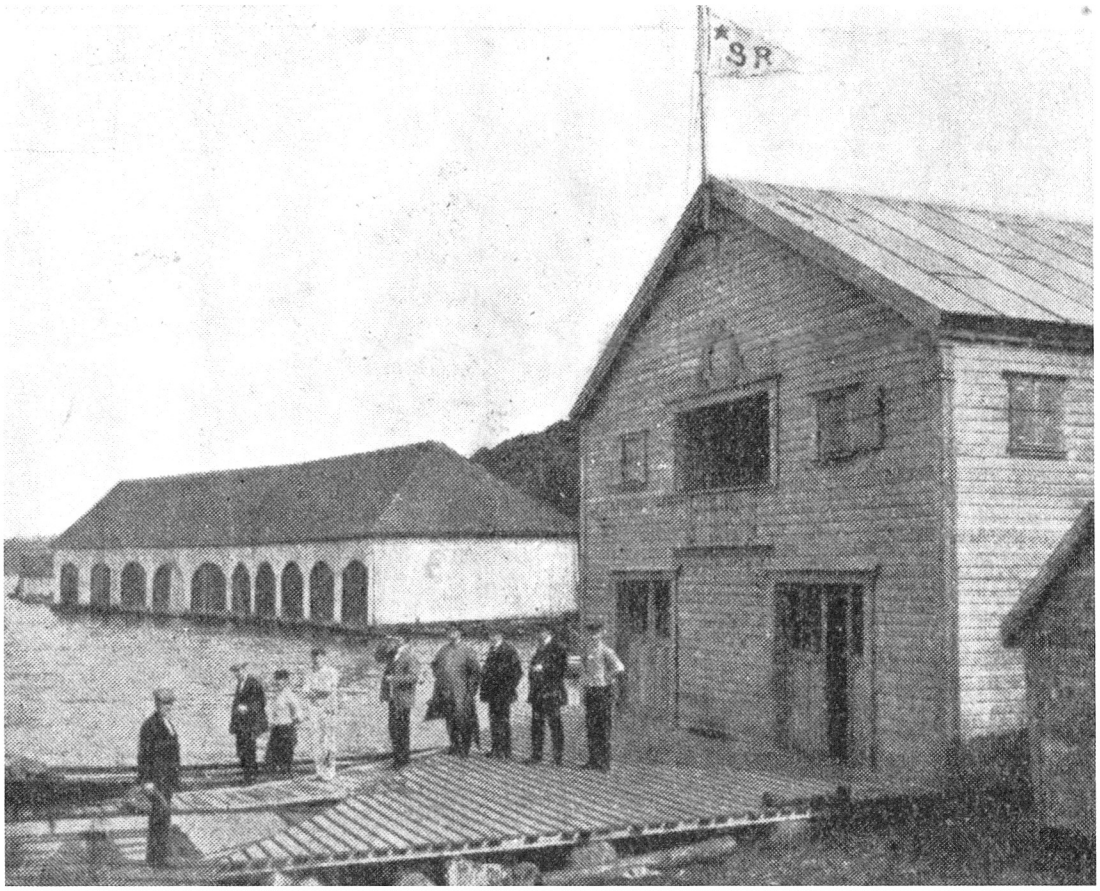

1913: Nytt båthus.

Sesongen som fulgte var den minst aktive siden klubben ble til. Styret forsøkte å få satt igang turroing og klubbkapproing, men bare noen få av de eldste medlemmene meldte seg på.

Båtparken utvides

1914: Den første innriggeren, til en pris av kr. 1.000.

I begynnelsen av 1913 hadde styret henvedt seg til forskjellige utenlandske båtbyggerier om kjøp av inn- og utriggere. På styremøte den 26. januar 1914 ble det bestemt å gå til innkjøp av en ny innrigger. For å dekke utgiftene gikk styret igang med tegning av 40 rentefrie obligasjoner á 25 kroner. Styret tegnet seg for de første 10. På denne måten fikk klubben penger nok til å kjøpe innriggeren.

Disse obligasjonene var det meningen å tilbakebetale til den enkelte ved loddtrekning på hver generalforsamling. De aller fleste ble imidlertid gitt som gave tilbake til klubben.

Innriggeren ble bestilt ved J. Bjerga baatbyggeri i Danmark, mens årene ble bestilt fra England. Båten skulle leveres i mai og ville med årer komme på nesten 1000 kroner.

Sterkt forsinket, i midten av juli, kom klubbens første innrigger fra Danmark, årene kom fra England omtrent samtidig.

Senere på høsten kjøpte klubben en brukt innrigger fra Danmark og en brukt kravelbygget utrigger for 500 kroner.

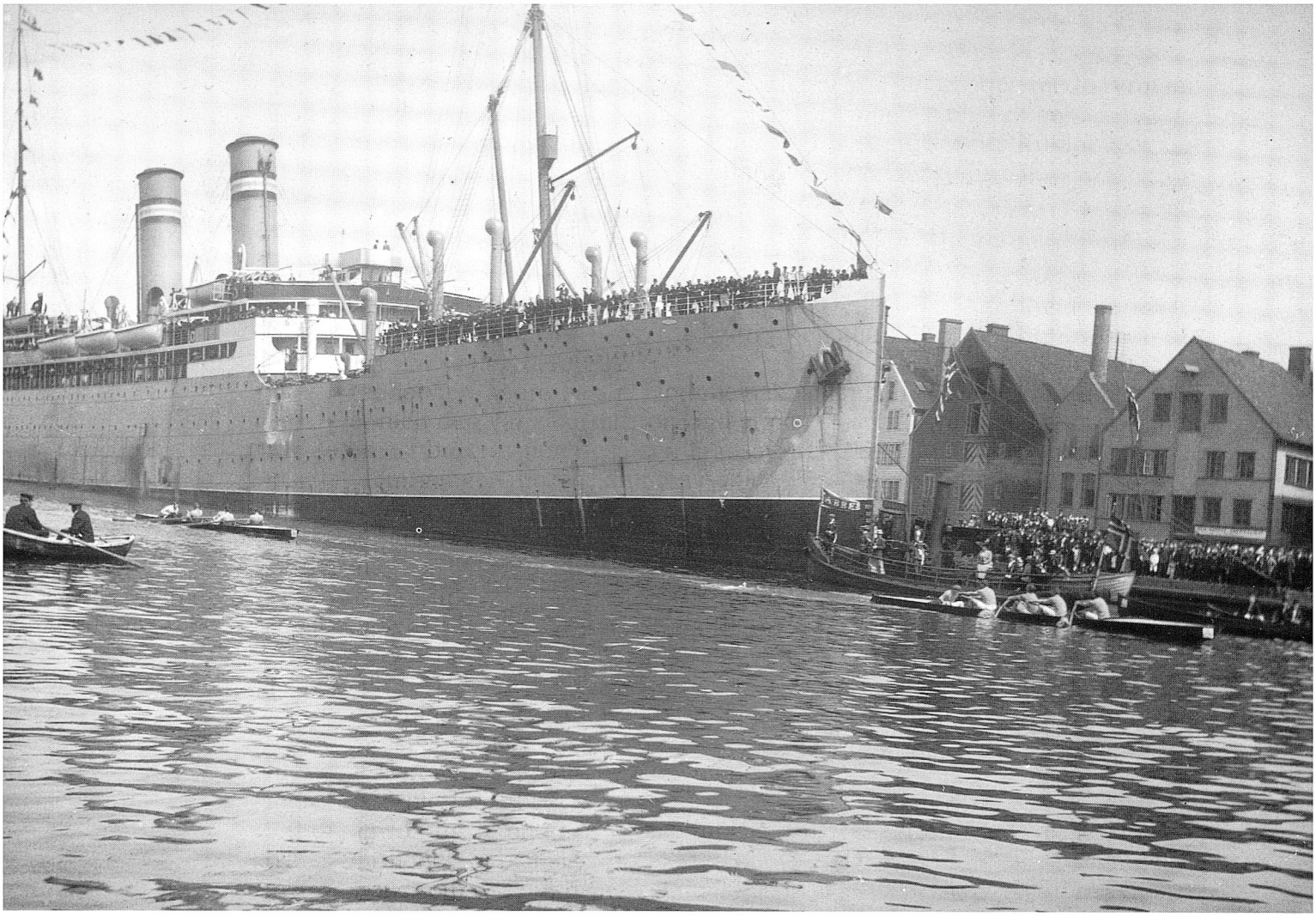

Fra 17. mai-kapproingen i 1914. Tett i tett sto folk langs begge kaiensidene og på dekket av Christianiafjord.

1914: Jubileumsfest på restaurant Berner.

Klubben er 20 år

Klubben var 20 år i 1914 og det ble feiret med fest på restaurant Berner. Som vanlig ved jubileer dengang ble det skrevet en sang. Her gjengis første verset:

Mel: Mens Nordhavet bruser.

Vi er nu forsamlet et muntert lag
for dagen at feire med gammen;
i 20 aar klubben har staat idag,
derfor er vi her komne sammen.
Op roere, sjunge til harpens slag,
en skaal for Stavanger Roklubs fødselsdag.

17. mai kapproingen det året gikk fra Tjuvholmen til Torget. En distanse på ca. 1400 meter. Vi vant i senior gigh med Eilert Riise, Thor Thorstenson, Edvin Andersen, Axel Cappelen og Jørgen Hetland på tiden 6,24 min. I toer osebåt med Hallvard Eriksen og Allert Færøe fikk laget ekstrapremie for «smuk roning».

Terje Viken deltok for første gang her i byen med innrigger med laget som senere gikk over til vår klubb; Karl Nag, Conrad B. Olsen, Thore Michelsen, Tollef Tollefsen og Christian Andreassen.

1915: Medlem av Norges Roforbund.

På et styremøte 8. juni 1914 bestemte styret seg for å melde klubben inn i Norges Roforbund. Tidlig på våren 1915 var medlemskapet i orden.

Lakselaget (1915–1920)

Nyinnmeldelser

På høsten 1914 meldte det seg mange nye medlemmer til klubben. Rolf Møller var en av dem. Han hadde deltatt i kapproinger i Kristiania og var vel inne i ut- og innriggerroing. Han tok seg derfor av instruksjon av lagene.

Lakselaget innmeldt i klubben.

To innriggerlag begynte treningen til sesongen 1915, blant annet et senior innriggerlag med Karl Nag, Karl Larsen, Thore Michelsen, Tollef Tollefsen og Christian Andreassen, cox.

Dette laget dannet stammen til det som fra 1917 ble kalt Lakselaget. Idag brukes betegnelsen på alt fra senior innriggerlaget anno 1915 til åtterlaget 1920.

Under Rolf Møllers ledelse, som nå var rosjef, ble det trent energisk til 17. mai kapproingen og klubben måtte ha uttakingskonkurranse i gigh. «Der var flere gighlag end vi havde baater til.»

Vi vant i junior innrigger og i junior gigh med Olav Norland, Einar Sola, Chr. Vilnæs, Haakon Lund med L. Stokkeland som cox.

Stor treningsiver

«Efter 17. mai fortsattes roningen ihærdig af flere lag saavel i indrigger som gigh og udi juni modtog vi af Norges Roforbund, hvori vi allerede tidlig paa vaaren var blit optat som medlem, indbydelse til landskaproning i Kristiania 4. juli. Indbydelsen modtoges og besluttedes det at indmelde to indriggerlag, 1 senior og 1 junior.»

Rolf Møller, klubbens første trener.

Nå var det liv i klubbhuset «saa det var en fornøielse.» Rolf Møller var første mann på hver trening og hans interesse og energi smittet over på roerne. Møller hadde ypperlige evner som instruktør. Samtidig som han oppnådde respekt ved sin rolige, saklige og fremfor alt bestemte opptreden, ble han usedvanlig avholdt og populær. Det kom disiplin i lagene og fart i treningen. Møllers arbeid måtte bære frukter.

Norgesmestre

1915: Første Norgesmesterskap.

4. juli 1915 i Holtekilen. Vårt senior innriggerlag rodde alene over banen på maksimumstid fordi Ormsund RK hadde trukket seg. Dette klarte vårt lag fint, med 8.13,5 var de 10 sekunder under maksimumstiden.

Dermed var klubbens første Norgesmesterskap et faktum og samtidig det

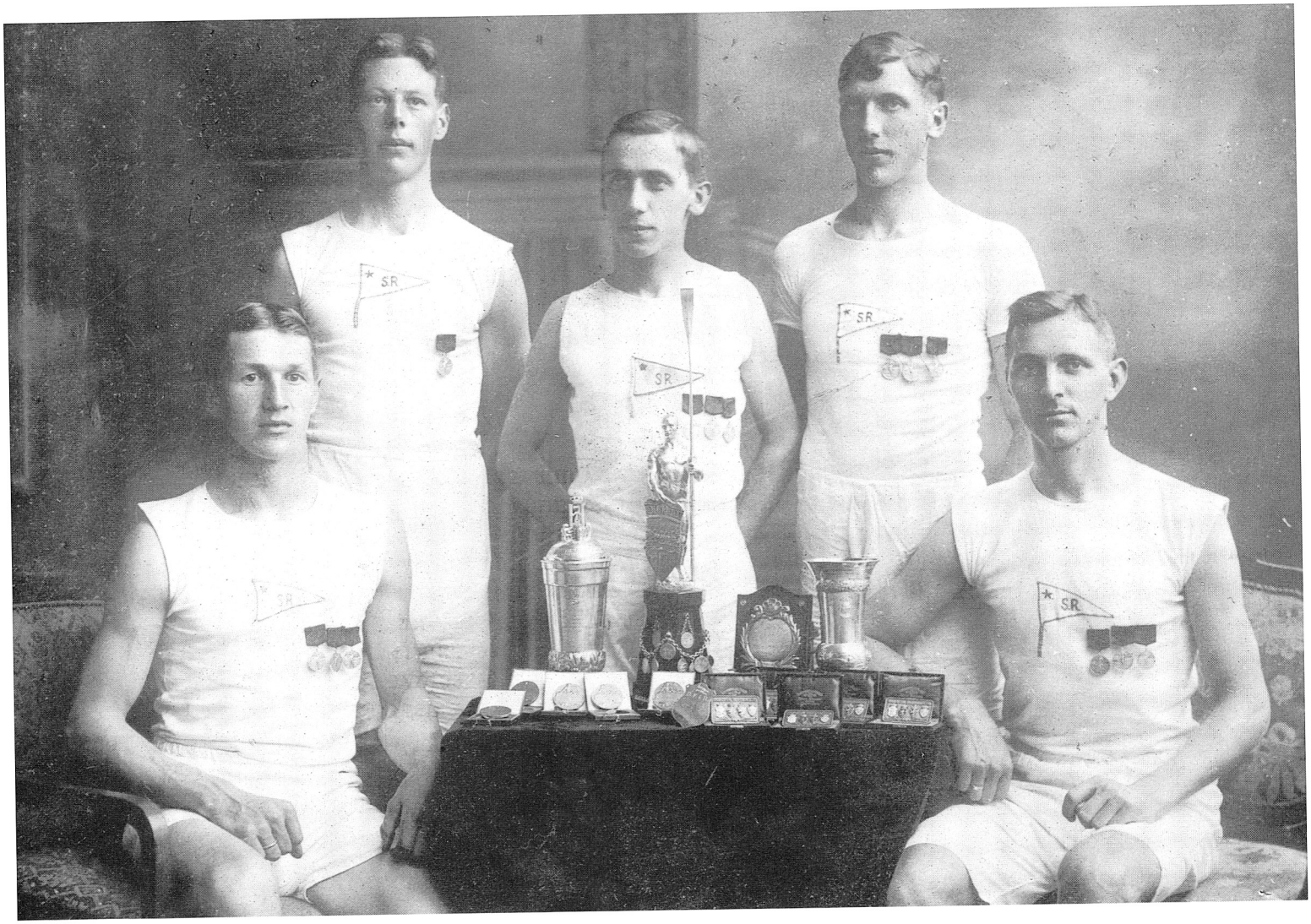

Senior innriggerlaget som ble nordisk og norsk mester i 1915. På laget: Karl Larsen, Thore Michelsen, Tollef Tollefsen, Karl Nag og Chr. Andreassen, cox.

første nappet i H.M. Kong Haakon's Vandrepokal som skulle vinnes tre ganger. Laget: Karl Nag, Karl Larsen, Thore Michelsen, Tollef Tollefsen og Christian Andreassen, cox. De «fik særdeles rosende omtale for sin vakre samroing og effektive stil.»

Laget var med denne seieren sikret deltakelse i skandinavisk mesterskap i København.

Slo det berømte «Smedelaget»

Nordisk mester.

17. juli 1915. Skandinavisk Mesteskap i København. Hardest konkurranse var ventet av det danske «Smedelaget.» Men vårt lag vant overlegent og slo det berømte og seiersvante «Smedelaget» som ble nr. to, med fire båtlengder. Tiden ble 7 min. og 45 sek. Klubben tok dermed et napp i HM Kong Christian IX vandrepokal. Laget var det samme som under NM.

Aksje i Kong Christian IX vandrepokal.

Dagen etter startet klubben i det prestisjefylte Øresundløpet hvor laget vant med halvannen båtlengde etter en hard kamp med Malmø Roddforening. Øresundsløpet var dengang sett på som det gjeveste innriggerløpet i Norden.

Den danske avisen «Politiken» skrev etterpå: «Værst var det i Øresundsløø-

bet, Mesterskabet i 4-Aarers Inrigger, hvor vi kun 1 Gang i 19 Aar ikke har været først ved Maalet. Den eneste danske Repræsentant, Polyteknisk Roklub var allerede ved Langebro saa udroet at Holdet opgav, mens Stavanger og Malmø Side om Side fløi mot Maalet. Men Nordmændene var de seigeste, og i 7 Min. 34 1/5 Sek. fuldførte de Løbet. Malmø brugte 3 1/5 Sek. mere.»

Hilste på Kong Christian X.

Med seiren tok laget første napp i Øresundspokalen. Etter løpet hilset H.M. Kong Christian X på roerene og lagets styrmann, Chr. Andreassen, fikk særs god omtale av danskekongen.

Ved hjemkomsten ble det holdt fest på Grand Hotel til ære for roerene. Rundt 60 eldre og yngre roerne og endel andre rointeresserte deltok. På festen begynte innsamling til nytt båtmateriell og 300 kroner ble samlet inn.

«Festen forløb i den bedste stemning og der veksledes med taler, sang og diskusjon om roning etc. til de smaa morgentimer.»

Høstkapproingen

Kapproing på Kvalabergbanen.

5. september var det høstkapproing på banen fra Kvaleberg og inn til båthuset. Roklubben Terje Viken, Roklubben 1915 og Haugesund Roklub deltok. Bergen RK kunne ikke komme.

Vi vant klassene nybegynner innrigger, firer junior gigh og toer osebåt. I nybegynner innrigger vant klubben et napp i Aftenbladets vandrepokal «en særdeles smuk pokal som må vinnes 3 gange.»

På nybegynner innriggerlaget var Edvin Andersen, M. Mossige-Grude, E. Andersen, Lars Krag med Chr. Andreassen som cox. På firer junior gighlaget var Nicolai Sunde, Einar Sola, Emil Larsen, Haakon Lund og Laurits Stokkedal, cox.

Toer osebåtlaget: Allert Færøe og Halvard Eriksen.

Tungt økonomisk

På grunn av de mange innkjøp og de store reiseutgiftene hadde klubben det meget tungt økonomisk. Kontingenten ble derfor forhøyet til 12 kroner for medlemmer over 20 år og 10 kroner for de yngre, passive måtte nå betale 5 kroner.

1916: Kontingenten heves til kr. 12.

Det ble gjort forbedringer på båthuset. «Da vandledning nu er kommet i baadhusets umiddelbare nærhed, vil anbud paa indlægning af dusch etc blive indhentet. Likesaa indlæg af elektrisk lys og telefon.»

Rosesongen 1916 ble som vanlig åpnet med en halvdagstur til Hinna første søndag i mai.

NM-forberedelser

«Efter 17. mai begyndte vore roere en ihærdig træning med landskaproningen for øie. Hr. Rolf Møller var desværre reist tilbake til Kristiania, men det lykkedes bestyrelsen gjennom Roforbundet aa faa engageret en instruktør, hr. agent Grantz fra Kristiania.»

Reisen ble betalt av forbundet, mens vi sammen med Terje Viken betalte hans 14 dagers opphold her. Grantz sitt arbeid viste også gode resultater.

«Efter konferense med Grantz ble to lag, et i senior og et i junior innrigger sendt til Kristiania for at representere klubben ved landskaproningen i Holtekilen den 25 juni.»

Vant med en båtlengde

1916: 2. napp i Kong Haakons vandrepokal.

I Norges-mesterskapet i Holtekilen 24. og 25. juni 1916 vant vi i senior innrigger, og tok samtidig andre nappet i Kong Haakon's Vandrepokal med tiden 8.30,2. Laget: Conrad B. Olsen, Joakim Olsen, Karl Nag, Tollef Tollefsen og Guthorm Larsen. styrmann.

Laget ledet hele løpet og vant med en båtlengde.

«Seniorlaget vandt sitt løp overlegent og fik særdeles rosende omtale i Kristiania-pressen. HM Kongens vandrepokal var dermed vundet til klubben for 2den gang. Den skal vindes 3 gange for å bli eiendom.» Juniorlaget kom på andreplass i sitt løp.

Den 2. juli deltok klubben i Øresundsløpet i København for å forsvare seieren fra ifjor, men det ble bare en femteplass.

Vestlandske rokrets blir til

1. oktober 1916 ble det holdt et konstituerende møte for å danne en vestlandsk rokrets. (Vestlandske Kreds av Norges Roforbund). Møte ble holdt i Bergen. Kretsstyret, hvor SRs formann Chr. Simonsen ble innvalgt, ble lagt til Stavanger.

Den første vestlandske kretskapproing ble arrangert her i byen søndag den 10. juni 1917. Starten var fra Marøy med mål ved Strømvig bad.

1917: Første Vestlandsmesterskap.

Vårt seniorlag vant. «Løpet var usædvanlig haardt og tidsforskjellen kun 1/5 sek.» Laget: Theodor Nag, Conrad B. Olsen, Karl Nag, Tollef Tollefsen og Chr Andreassen, styrmann.

Det var dette laget som under 17. mai kapproingen fikk betegnelsen Lakselaget. En av motstanderne uttalte før løpet at: «Me ska nok slå de laksane.» Dermed var navnet lansert.

I Norgesmesterskapet på Nordåsvannet ble det en andreplass i senior innrigger.

I vestlandske kretskapproing i juni 1918 på Nordåsvannet vant vårt seniorlag både i innrigger og i firer utrigger. Laget: Theodor Nag, Conrad B. Olsen, Karl Nag, Tollef Tollefsen og Chr. Andreassen, cox. Tid: 8.13,6.

«Laget hadde før avreisen rodd i den nye utrigger 6 ganger, men under kaproningen stod båten aldeles støtt, samroingen var ypperlig og løpet blev vundet aldeles overlegent med ca 5 længder.»

Vi vant Vestlandske rokrets vandrepokal for senior innrigger for andre gang og tok første nappet i roforbundets vandrepokal for senior utrigger som måtte vinnes to ganger. Det var også første gang noen Stavanger-klubb var representert i utrigger.

Landskapproing i norske båter

23. juni i Holtekilen. Arrangør var Bærum RK som ville konsentrere seg om roing i bruksbåter.

Senior innriggerlaget som ble Norgesmestre i 1918. Fra v. Chr. Andreassen (cox), Tollef Tollefsen, Karl Nag, Conrad B. Olsen og Theodor Nag. Samme laget ble også Norgesmestre året etter i senior innrigger og senior firer utrigger.

Conrad B. Olsen vant i enmanns færing og tok dermed et napp i Bærum RKs pokal som skulle vinnes tre ganger.

Tollef Tollefsen og Conrad B. Olsen ble nr. 2 i osebåt og fikk «damernes ærespremie for smuk roing.»

«Dette er den samme osebaat som indkjøptes i 1898, efter paa Bergens-utstillingen at være tilkjendt 2den præmie av de utstillede bruksbaater, men som i 1903 ansaas saa overflødig, at den kunde utloddes paa Bjergsted. Det fremgaar av det foregaaende at netop denne baat har bragt klubben mange laurbær, første gang ved klubbens deltagelse i kaproning utenbys 1910, og senere aar for aar baade inden og utenbys.»

Bærum RK jobbet for at osebåten skulle innføres som konkurransebåt i Norgesmesterskapene og SR ga sin støtte til det.

Nye NM seire

Kongepokalen til odel og eie.

I Norgesmesterskapet i Holtekilen den 14. juli 1918 vant vi «uten nogen særlig anstrengelse» i senior innrigger og tok tredje og siste nappet i Kongepokalen som klubben vant til odel og eie.

Laget: Theodor Nag, Conrad B. Olsen, Karl Nag, Tollef Tollefsen og Chr. Andreassen, cox.

«Vort seniorlag blev ved hjemkomsten mottat paa jernbanestationen med musik og hurrarop, hvorefter man samledes til aftens paa Promenadecafeen.»

Reiseutgiftene ble for en stor del betalt av klubbens eldre medlemmer. «DSD har ogsaa denne gang med stor elskværdighet støttet os med fragtmoderation og fri fragt av racebaaten.»

25 års jubileum

1919: Jubileumsfest på Grand Hotel.

9. april 1919, jubileumsfest på Grand Hotel. På festen var så godt som alle aktive medlemmer og flere særskilt innbudte som fylkesmannen Thv. Larsen, borgermester Wetteland, redaktør Oftedal, andre idrettsklubbers formenn og pressen – samtlige med damer. Ialt ca. 130 stykker.

Jac. Falck hilste fra klubbens datterforening, Roklubben av 1915 og byggmester Waldeland hilste fra Terje Viken. Fra vår klubb var utgått Idrettslaget Viking, fra denne igjen Stavanger Idrettsforening og Roklubben Terje Viken så SR hadde satt dype og gode spor etter seg også utenfor sine egne rekker.

Et hederstegn i tre grader ble opprettet og klubbens høyeste hederstegn, hederstegnet av 3. grad ble tildelt Kristian Johannessen, Ole Housken og Oluf Eeg Larsen.

«Saa blev bordet hævet, musiken spillet op, og den hyggelige fest forsattes med dans til adskillig over midnat.»

SR søker om NM

I anledning klubbens 25-års jubileum hadde vi søkt om å få Norgesmesterskapet til Stavanger. Søknaden ble avslått og mesterskapet lagt til Bergen.

Klubben skriver i et brev til Roforbundet at man var «høflig skuffet» over avgjørelsen og at forbundets begrunnelse for avslaget «er alt andet end vægtige – de er tildels meningsløse.»

Vi var eneste søker, men regattabanen var det usikre. Det var to alternativer, men Roforbundet hevdet at begge banene var ubrukelige uten å ha sett på noen av dem. Videre viste de til at det var hensynet til båttransporten som var det avgjørende, men så bort fra at det var enda vanskeligere med transport til Bergen. Derfor var denne grunnen det «rene nonsens,» og «bestemmelsen om at NM 1919 skal henlegges til Fjøsanger kan kun betegnes som det rene magtmisbruk.» Forbundstyret besto dengang bare av medlemmer fra Bergens Roklubb.

1919: To Norgesmesterskap.

Norgesmesterskapet ble arrangert 6. juli på Nordåsvannet og vi vant både firer innrigger og utrigger og tok det første nappet i den nyoppsatte Kongepokalen.

Laget besto av: Theodor Nag, Conrad B. Olsen, Karl Nag, Tollef Tollefsen og Christian Andreassen som cox.

Seier i Øresundsløpet

2. napp i Øresundspokalen.

Etter seirene i NM ble laget uttatt til Nordisk mesterskap den 19. og 20. juli i København for å delta i innrigger og firer utrigger. I innrigger lånte vi NSRs båt «som er vår helt overlegen.» Resultater: andreplass i innrigger og tredjeplass i firer utrigger.

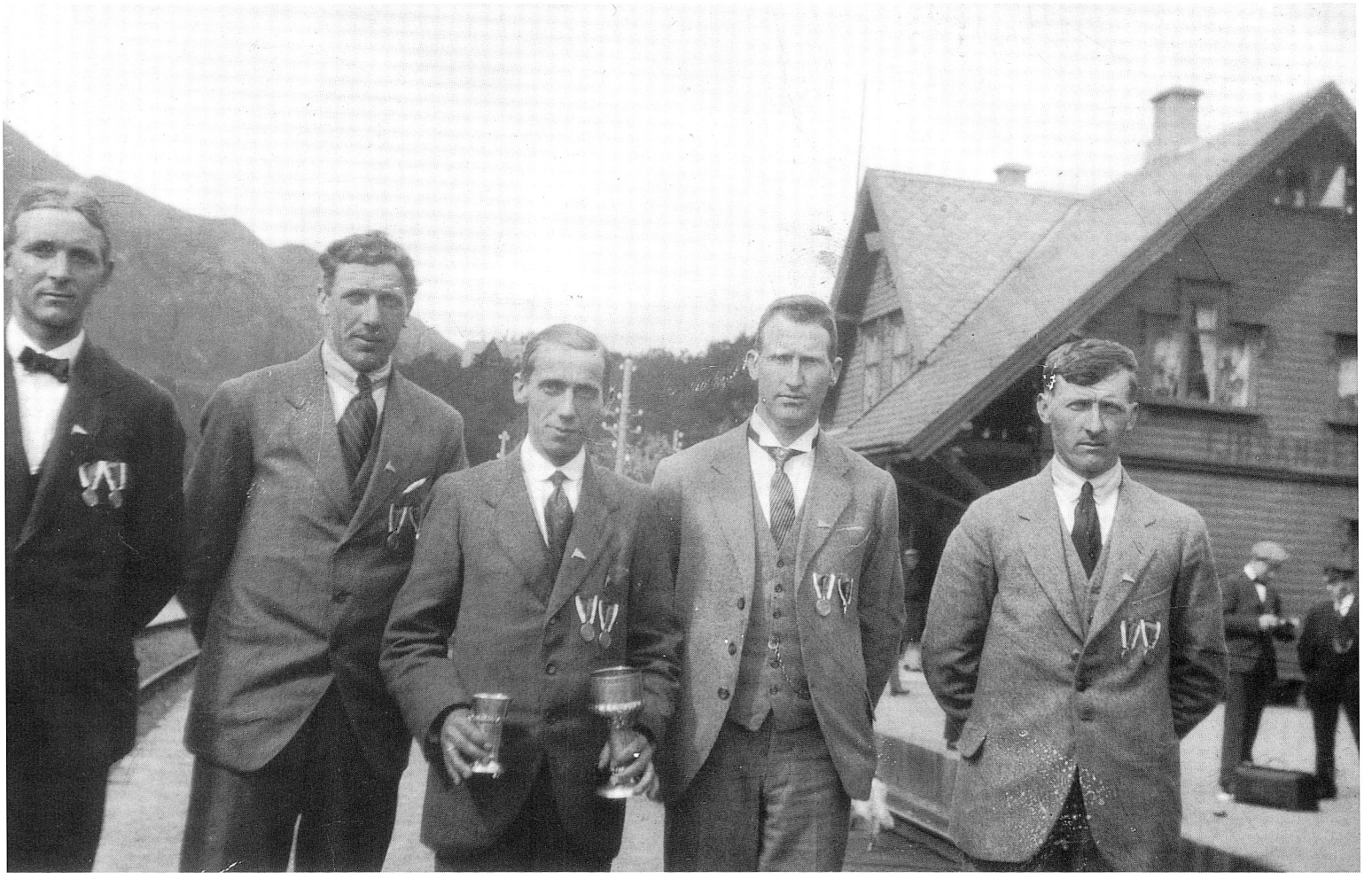

Seniorlaget som ble dobbelt Norgesmestre, i innrigger og firer utrigger, under Norgesmesterskapet i 1919. Fra v. Tollef Tollefsen, Karl Nag, Chr. Andreassen (cox), Conrad B. Olsen og Theodor Nag.

Dagen etter var det Øresundsløpet som vi vant mot danskenes lag, Saxkøbing. Klubben hadde nå to napp i Øresundspokalen.

Det store OL-året 1920

1920: Vi melder vår interesse for OL.

I november 1919 oppfordret Norges Landsforbund for Idrett til deltakelse i neste års OL. Roforbundet ville at Norge skulle delta i firer utrigger og åtter. Christiania, Norske Studenters og Ormsund Roklubb satset sammen på en åtter som fikk betegnelsen «Fellesåtteren».

Roforbundet oppfordret andre klubber til å melde sin interesse dersom de hadde lag som de mente kunne være gode nok for OL-deltakelse. SR tilkjennega sin interesse i både firer og åtter. Christiania Roklub meldte på en firer i tillegg til «Fellesåtteren».

Vårt åtterlag som var sammensatt av «Lakselaget» og juniorlaget trente hele vinteren i «Turnen» med forskjellige apparater, til og med et roapparat ble tatt i bruk. I tillegg var laget også samlet «hver søndag formiddag i baathuset hvor det saa sandt veirforholdene tillot det, trænet indriggere.»

Laget bestod av Theodor Nag, Thore Michelsen (som etter 17.mai erstattet

Lars Krag), Adolf Nilsen, Haakon Ellingsen, Arne Mortensen, Conrad B. Olsen, Karl Nag og Tollef Tollefsen.

Roforbundet og klubben

I et brev til Roforbundet tilkjennega klubben sin misnøye med at forbundet ikke ga klubben økonomisk støtte til OL-forberedelsene.

SR får ikke OL-støtte.

Roforbundet hadde søkt OL-komiteen om treningstøtte på 8.000 kroner for å kunne sende den engelske treneren Wingate til klubber utenfor Oslo. OL-komiteen bevilget 5.000 kroner, men OL-komiteens arbeidsutvalg bemerket at det var samlet inn minimale bidrag til OL-komiteen fra Vestlandet og at Stavanger Roklub derfor ikke kunne tilgodeses med støtte.

Vi svarte at klubben slet økonomisk «den intekt vor klubb har hat har imidlertid strøket med til avbetaling av gjeld, utvidelse av båthuset, innkjøp av flere båter og reiseutgifter til våre kapproingslag.»

OL-komiteen holdt på sitt og bestemte at utgiftene til en eventuell firer og åtter i Stavanger måtte finansieres lokalt.

Rotreningen begynte i april. Vår åtter under klubbens trener, «Fellesåtteren» under Wingates ledelse. I slutten av mai sprakk samarbeide mellom Oslo-klubbene og «Fellesåtteren» ble oppløst. Christiania Roklub satte da sammen et åtterlag.

Norgesmesterskapet

I Norgesmesterskapet 11.juli 1920 på Granholmsbanen ved Sandefjord vant vi i åtter på tiden 8.26,4, en lengde foran Christiania.

Det «blaaste en orkanagtig storm og paa banen gik sjøerne høit.»

Åtteren vinner NM.

I firer brakk vårt lag strokeåren under oppvarmingen. Den nye åren «faldt ikke godt i riggeren. Den drog baaten ned i strokesiden under aaretaket.» Christiania Roklub slo vårt lag med flere lengder. Dermed lå Christiania best an til OL-deltakelse i firer, mens vi lå best an i åtter. Neste styrkeprøve var Nordisk Mesterskap.

I de fjorten dagene som var mellom disse to mesterskapene bodde åtterlaget i Bærum Roklubb og trente under Wingate. Han fulgte også lagene til Stockholm.

Slo berømt svensk åtter

SR-åtteren vinner Nordisk og blir tatt ut til OL.

I Nordisk mesterskap 25. juli i Årstadviken i Stockholm vant vi i åtter med tiden 6.34,8.

Åtteren slo det berømte svenske Vaxholm-laget med to lengder. Etter dette innstillte Roforbundet på at både vår åtter og Christianias firer skulle få delta i OL selv om sistnevnte lag tapte for Vaxholms firer, men rodde på en meget god tid.

OL-innsamlingen

OL-komiteen fulgte Roforbundets innstilling og åtteren ble tatt ut til OL. Roforbundet hevdet imidlertid at de ikke alene kunne klare å dekke OL-turen. De mente at klubben og Stavanger by måtte dekke en vesentlig del av turen.

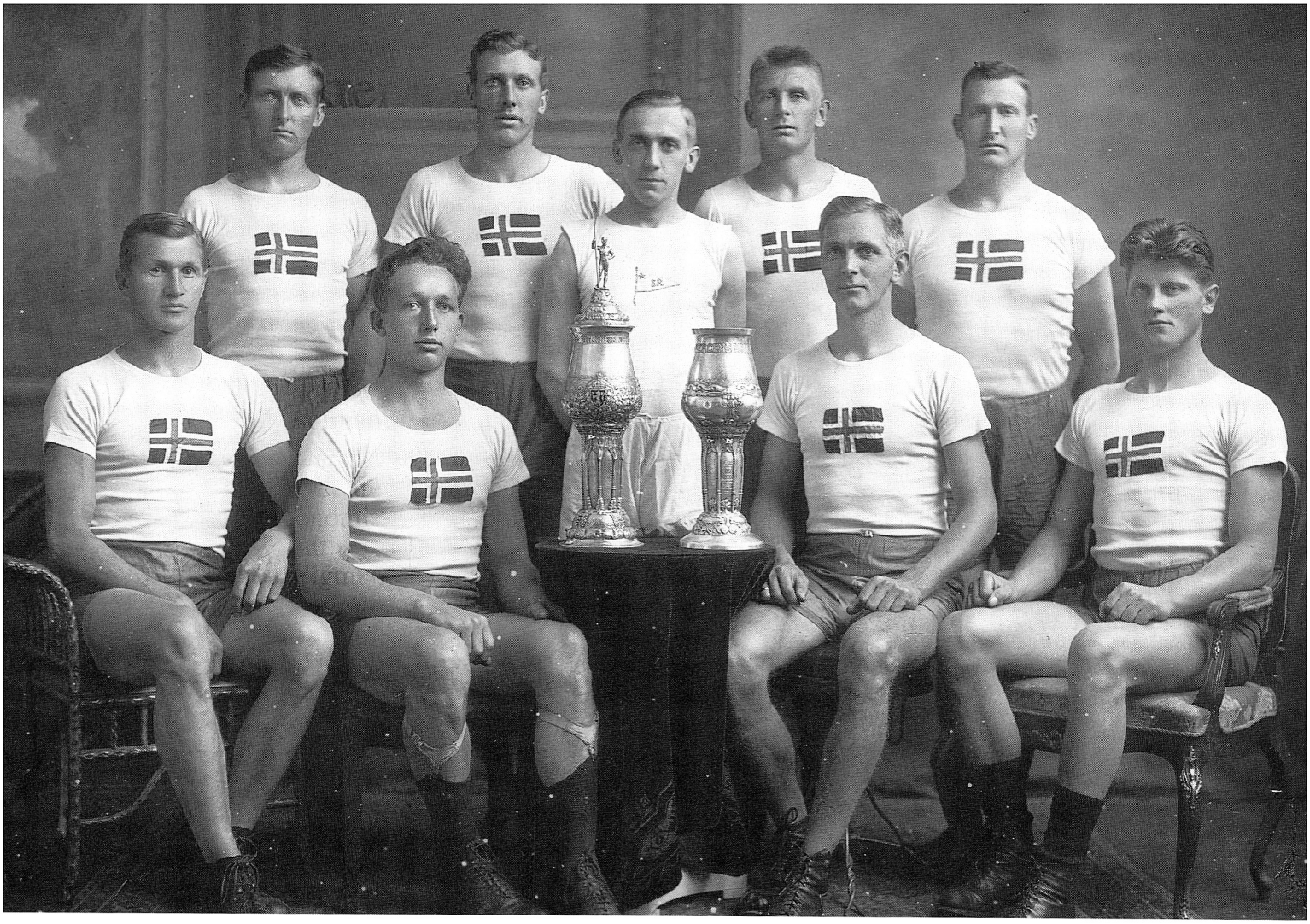

Åtterlaget som tok bronse i OL i 1920 og som ble norsk og nordisk mester samme år. Fra v. Thore Michelsen, Theodor Nag, Arne Mortensen, Karl Nag, Christian Andreassen, Adolf Nilsen, Tollef Tollefsen, Conrad B. Olsen, Håkon Ellingsen.

Forbundet mente at det måtte kunne samles inn minst 5.000 kroner. Hvis ikke det var mulig «var det megen sansynlighet for at Olympiaturen maatte indstilles.» Dette ble meddelt byens aviser som straks dro i gang en innsamling.

Dagbladet Stavangeren foresto innsamlingen og etter tre, fire dager var det kommet inn 4.500 kroner. SIF spilte fotballkamp mot Vidar der overskuddet gikk til innsamlingen. Musikkorpset «Ynglingen» hadde en konsert i byparken med samme formål og åtterlaget hadde en fotballkamp på stadion mot et lag fra Terje Viken.

Det ble samlet inn ialt 5.375 kroner. Resultatet ble meddelt Roforbundet og Wingate ble sendt til Stavanger der treningen fortsatte på det mest energiske.

Bronselaget

Laget reiste sammen med Wingate den 14. august og ankom Antwerpen i Belgia den 16. Fra hotellet tok laget trikken i 50 minutter for å komme til Vilvorde og rostadion.

Bronsemedaljen vi aldri fikk.

Laget rodde i første heat mot Tsjekkoslovakia. «Da robanen var meget smal, skulde der kun starte 2 lag ad gangen.»

Faximile fra Stavanger Aftenblad 30.8.1920 da åtteren hadde sikret Norge en bronsemedalje.

Olympiaden.

Stavanger-otteren og Kristiania-firèren nr. 3.
Norge slaar England med 3 mot 1. Men blir slaat av Tsjekoslovakiet med 4 mot 0.
Spanien slaar Danmark og Belgien Spanien.

Roingen.

Stavanger-otteren og Kristiania-firèren nr. 3.

Igaar indløp meddelelse fra Bergssel om, at resultatet av semifinalerne for otte-aarede outriggere var, at England slog Stavanger- otteren og Amerika Frankrig. Englands tid var 6,26,2, Stavanger- otterens 6,36.

I finalen seiret Amerika over England. Det amerikanske lags tid var 6,05.

Nogen officiel meddelelse om hvorledes den endelige rækkefølge blir, er ikke indløpet, men Stavanger-otteren mener selv, at den er nr. 3, og saa faar vi foreløbig haabe, at det er rigtig. Forholdet er jo, at Amerika ubestridelig er nr. 1, idet det amerikanske lag har slaat baade det franske og det engelske, som igjen har slaat det norske. Hvilket lag som er bedst av det franske og det engelske, kan ikke avgjøres uten at disse lag ror mot hverandre, medmindre da tiden har været avgjørende, hvilket dog er usandsynlig. Skulde Frankrig slaa England, saa er rækkefølgen dermed avgjort, og Stavanger-otteren blir uplaceret; men selvom England skuldo slaa Frankrig, skulde det franske lag ha chanse til at bli nr. 3, nemlig hvis det slog det norske. Begge er jo da besiret av England, mens det ikke er avgjort om det norske eller franske er bedst. Men foreløbig faar vi altsaa haabe, at rækkefølgen er: 1. Amerika, 2. England, 3. Norge.

4-aarede outriggere.

I roing for 4-aarede outriggere lørdag slog Kristiania-laget Belgien. Det norske lags tid var 7,15. Frankrig møtte ikke.

I finalen igaar blev resultatet: 1. Sveits 6,54, 2. Amerika 6,58, 3. Norge 7,02.

I singlesculler

seiret amerikaneren Kelly med 7,35; engelskmanden Beresford blev nr. 2 med 7,36.

I finalen i roing i baat med 2 mand med hver sin aare og styrmand seiret Italien med 7,56; Frankrig blev nr. 2 og Sveits nr. 3.

I baat med 2 par aarer, uten styrmand, seiret Amerika med 7,09. Nr. 2 blev Italien med 7,19 og nr. 3 Frankrig.

Svømning

I varierende stup for herrer

seiret i finalen Kuehn, U. S. A., med 10 points. Nr. 2 blev Pinksten, U. S. A., med 11 points og nr. 3 Balback, U. S. A., med 15 points. Derefter kom de 3 svenskere Blomgren, Ekstrandd og Jansson med henholdsvis 19, 27 og 34 points.

I rette stup for damer

blev resultatet av finalen: 1. Friland, Danmark, 2. Armstrong, England, 3. Olivier, Sverige.

I varierende stup for damer

seiret i finalen frk. Rygger, U. S. A., med 9 points. Pladserne som nr. 2 og 3 blev ogsaa erobret av U. S. A.

400 meter lagsvømning for damer

blev vundet av U. S. A. med 5, 11, 6; nr. 2 blev det engelske lag og nr. 3 det svenske. Alle tre lag slog den gamle verdensrekord.

1 800 meter lagsvømning for herrer

seiret ogsaa U. S. A. paa ny verdensrekord, 10,04,4. Nr. 2 blev Australien og nr. 3 England.

1 200 meter brystsvømning

seiret svenskeu Malmroth med tid 3,04,4. Nr. 2 blev svenskeu Thor Henning, 3,09,2, og nr. 3 finnen Aaltonen 3,13,2.

I 100 meter frisvømning

besatte amerikanerne de 3 første pladse i finalen.

300 meter frisvømning for damer

blev vundet av frk. Bleibtrey, U. S. A., som satte sin tredje verdensrekord, 4,34. Nr. 2 blev frk. Woodbridge, U. S. A., og nr. 3 frk. Schroth, U. S. A.

400 meter frisvømning for herrer

gik ogsaa til U. S. A., nemlig ved Norman Ross, som brukte 5,26,8. Nr. 2 blev amerikaneren Langler og nr. 3 kanadieren Vernot.

I waterpolo

har Sverige slaat Holland med 9 mot 1 og U. S. A. Spanien med 5 mot 0. I finalen slog England Belgien med 3 mot 2.

I fri brytning

fik U. S. A. 9 points, Finland 8, Sverige 6, Sveits 5 og England 2. X cmfwypetaohofriwmowododdol

Sensationelle fotbalkampe.

Da Norge slog England.

Det vakte almindelig opsigt her i byen, da der igaar formiddag indløp meddelelse om at Norges fotbal-lag hadde slaat det engelske som var tippet som seiherre likesom i 1912 med 3 mot 1.

I de andre heatene startet England mot Sveits, USA mot Belgia og Frankrike mot Nederland. Vinnerne i 1. og 2. heat skulle møtes i den første semifinalen og vinnerne av det 3. og 4. heatet i den andre semifinalen.

Fredag 27.8. ble forsøksheatene rodd. «Vort lag rodde let og vandt mot Tsjekkoslovakia med 2 længder.» Tidene; 6.32.2 mot 6.45.0.

I semifinalene dagen etter møttes England og Norge og USA og Frankrike. «Veiret var den dag mindre godt, der blæste en svak motvind og der var ogsaa litt strøm imot. Samtlige tider blev derfor daarligere end dagen forut.»

Vi tapte mot England med to båtlengder og Frankrike tapte mot USA med fire lengder.

England og USA møttes i finalen der USA vant med tiden 6.05.0 mot Englands 6.05.8. Det var ingen kamp om tredjeplassen så tidene på de to tapende semifinalistene var avgjørende. Tredjeplassen gikk dermed til Norge med tiden 6.36.0 mot Frankrikes 6.42.0.

«Flere av de fremmede roere, ja selv et par av de Belgiske dommere gratulerte vort lag med 3die prisen. Præmieutdelingen fandt sted paa stadion i Antwerpen den 30.8., men her blev 3die præmien for otterløpet tildelt Sweits's lag.»

Sveits som var blitt utslått i forsøket mot England – «hadde den dag bedre tid end vort lag – og det skulde nu være avgjørende for 3die præmien. Hvor uretfærdig en slik ordning var, forstaar man kanskje bedst naar man ser paa den omstendighet, at selv Amerikanerene som blev verdensmestre, under første dags roning hadde daarligere tid end Sweits. Ordningen var ogsaa urigtig fordi

den blev truffet efter roningen, og er i strid med hvad der blev besluttet og oplyst før kaproningen.

Der er indsendt protest gjennom Norges Olympiakomite,» står det i årsberetningen fra 1920.

Protesten ble tatt til følge, og åtterlaget fikk sin fortjente bronseplass, men medaljene fikk våre roere aldri. Enten ville ikke sveitserne gi dem fra seg eller så mente OL-komiteen at det var gått for lang tid (over et år) til at en kunne kreve medaljene tilbake.

Som om ikke dette var nok, så ble åtteren så skadd på hjemveien at den ble kondemnert. Til erstatning fikk vi «Fellesåtterens» båt.

På årsmøtet som ble holdt på Børsens store sal ble åtterlaget takket – for utmerket innsats sommeren 1920.

Åtteren var det samme laget som i NM og nordisk bortsett fra coxen som ble byttet ut med Th. Hagen fra Christiania Roklub. Roforbundet mente det var nok med en styrmann på deling.

Klubben var nå oppe i 150 medlemmer fordelt på 3 æresmedlemmer, 7 livsvarige medlemmer, 82 aktive og 58 passive. Antall båter: to firer utrigger, to innriggere, to scullere, tre osebåter, en gigh pluss «Fellesåtteren».

Bølgedal (1921–1929)

Rogaland Rokrets stiftes

Rogaland Særkreds av Norges Roforbund ble stiftet 9. mai 1920. Kontingenten ble satt til 25 kroner pr. klubb.

1921: Første kretsmesterskap på Marøybanen.

19. juni 1921 arrangerte Rokretsen sin første regatta. Starten var ved Marøy og mål ved Strømvik bad, en distanse på ca. 2.000 meter. Været var ikke det beste «det var høy sjø på den utsatte banen.»

Vi vant overlegent i junior firer utrigger med laget; T. Torkelsen, Andreas Julseth, Svend Michelsen, Michal Michelsen og L. Stokkedal, cox.

På grunn av dårlig økonomi deltok vi for første gang på mange år ikke i Norgesmesterskapet.

Lakselaget gjør come back

1921 og -22 ikke råd til å delta i NM.

En uke før Vestlandsmesterskapet 1922 gjorde Lakselaget «come back» etter å ha lagt opp etter sesongen før. De hørte at et vestlandslag skulle stille i senior innrigger. Desverre tapte Lakselaget med 25 cm.

Heller ikke dette året deltok klubben i Norgesmesterskapet.

1923: Første jr. NM.

I Norgesmesterskapet 1. juli 1923 på Nordåsvannet deltok vi i junior og senior innrigger med laget: Rasmus Madsgaard, Andreas Julseth, Svend Michelsen, Michal Michelsen og Lauritz Stokkedal, cox.

Senior innrigger gikk først, men «vore deltagere var ikke i vigør efter reisen med natruten, men søndagen, juniorløpet, bragte os 1ste pladsen.»

Sesongen 1924

I 17. mai-kapproingen i 1924 vant vi nybegynner innrigger med O. Sannes, H. Bjelland, N. Halvorsen, N. Lund og Lauritz Stokkedal, cox. Utenfor konkurranse deltok et åtterlag fra vår klubb som «strøk feiende flot over banen og vakte voldsom begeistring,» skrev en herværende avis.

1924: SR og turnjentene livet mest opp i 17. mai toget.

Om 17. mai toget: «Roklubbens optog og turndamernes stilige dragter livet godt op.»

I kretsmesterskapet i juni på Marøybanen vant vi junior innrigger med samme lag som over. Vi vant også nybegynner innrigger, takket være en kraftig innspurt med laget: B. Eltervaag, Osvald Bjerga, Thorvald Jørs, Peder Pedersen og N. Halvorsen, cox.

Klubbens første Norgesmesterskap i junior sørget dette innriggerlaget for under NM i 1923. Fra v. Andreas Julseth, Michal Michelsen, Laurits Stokkedal (cox), Svend Michelsen og Rasmus Madsgaard.

Første NM i Stavanger, 4. og 5. juli 1925

I 17. mai-kapproingen på Vågen var deltakelsen usedvanlig god. Der ble det to andreplasser for klubben, i begynner innrigger og junior innrigger.

Norgesmesterskapet gikk på hjemmebane, på den nye «Hommersaakbanen» eller «Uskebanen» som den også ble kalt. Banen gikk fra Uskekalven langs Usken med mål ved Hommersåk kai. Vår beste plassering ble en andreplass i senior innrigger, et sekund bak Terje Viken som vant. Det ble tredjeplass i junior innrigger, junior firer, innrigger lettvekt og junior åtter.

I 1925 hadde klubben 104 medlemmer. Klubbens båter: en åtter, en firer utrigger, to innriggere, tre scullere, tre osebåter.

1927: Kontingenten nedsettes fra kr. 15 til 10 p.g.a. arbeidsledigheten.

Høy arbeidsledighet

I 1927 ble kontingenten satt ned fra 15 til 10 kroner for aktive på grunn av de dårlige tidene med høy arbeidsledighet og nedsettelse av lønningene. Passive og skolegutter skulle betale det samme som før, 5 og 7 kroner.

Deltakelsen i 17. mai-kapproingen var dette året rekord med 103 deltakere.

Faksimile fra Stavanger Aftenblad i forbindelse med det første Norgesmesterskap i Stavanger i 1925 på Hommersåk-banen eller Uskebanen som den også ble kalt.

Norgesmesterskapet i roing.

Ideelle værforhold lørdag. Sjø og vind søndag.

Christiania Roklubb vant åtterløpet. S.R. brakk en åre, men fullførte.

Banen ved Hommersåk viste sig fra sin allerbeste side da mesterskapet i roing begynte lørdag eftermiddag. Det var stille og helt ideelle værforhold. Søndag derimot var forholdene meget dårlige. Det blåste sterkt, med krapp sjø, slik at utriggerne hadde vanskelig for å komme over banen uten å fylles av vann. Innriggerne var det også vanskelig for. I hvert eneste løp »fisket« alle lagene mer eller mindre, takket være sjøen. Manøvreringen var også meget vanskelig. At løpene blev fullført uten nevneverdige uhell, tjener roerne til ære og viser at de mestrer sin sport.

Det var stort fremmøte til løpene begge dager, men tilskuerbåten fra Stavanger hadde få passasjerer.

Stavanger fikk dessverre ingen mesterskap. S. R.s åtter var uheldig idet åren til stroken brakk, men på det tidspunkt hadde Christiania en sikker ledelse og måtte ansees som oplagte vinnere. Også i innrigger blev våre slått.

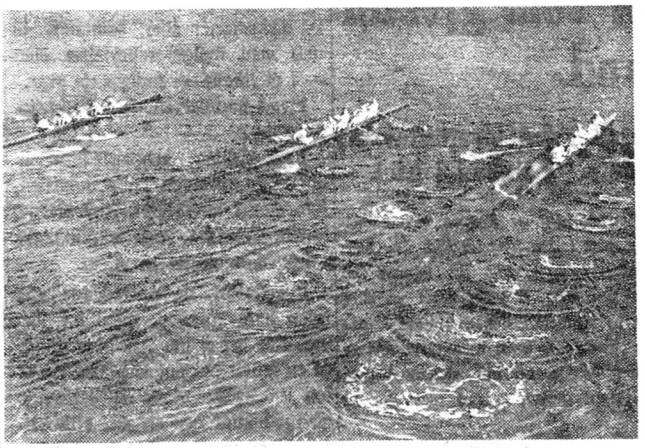

Alle tre rodde feil, fra venstre: Bergen, Tønsberg og Studentene.

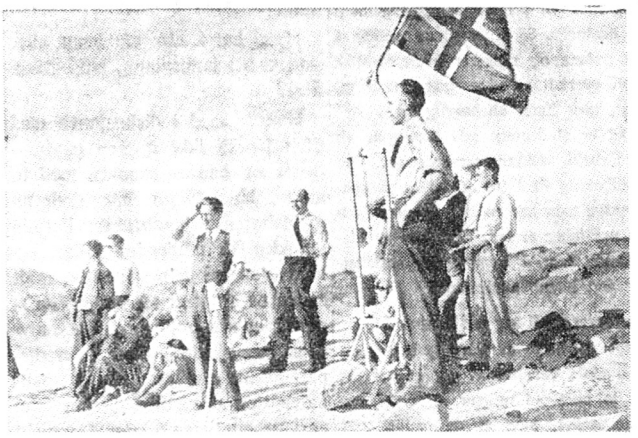

Fra innkomstkontrollen lørdag.

Lørdagens løp.

Junior, fireåret utrigger med styrmann.

Bergen, Tønsberg og Studentene deltok. Tønsbergs lag var helt overlegent og kom inn flere lengder foran konkurrentene. Dessverre viste det sig at samtlige lag ikke hadde holdt bane. De kom inn utenfor målmerket. Løpet måtte derfor roes om. Det skjedde en time efter. Ved omløpet var Tønsberg meget uheldig. Da laget hadde rodd omkring 1200 meter, brakk toeren halve årebladet. Laget fortsatte og holdt de andre stangen, men ved 1500 meteren gikk åren ut av riggeren. Båten stoppet helt, og laget gav op. Mellem de to andre blev det et meget spennende opgjør. Bergen ledet lite grann helt til 10 meter fra mål. Da kom Studentene og fikk kilt sig en båtspiss foran i mål.

Norgesmester: Norske Studenters Roklubb, 1. aksje i Akershuspokalen 7.43.5
Ole Arntsen, P. Hummerfelt, Per Hanoa, Oscar Müller. Styrmann: Trygve Stavseth.
2. Bergens Roklubb. 7.44.4

Senior innrigger med styrmann.

Seks lag startet. Løpet blev meget spennende. Drammen ledet til omkring 1200 meter, men her kom Sandefjord med en flott innspurt og vant overlegent med omkring 2 lengder. Terje Viken hadde utvilsomt for langsom takt i slikt vær og kom temmelig snart i bakgrunnen.

Norgesmester: Sandefjord Roklubb, 1. aksje i Kongepokalen 7.45.2
Alf Klungseth, Thorald Granerød, Richard Peterson, Christian Petersen. Styrmann: Sven Pettersen
2. Drammens Roklubb 7.53.7
3. Tønsberg Roklubb 8.06.1
4. Terje Viken 8.06.2
5. Fane Roklubb 8.10.1
6. Bergens Roklubb 8.10.2

Junior single sculler.

To mann deltok. Løpet var temmelig jevnt med Wessel som den førende hele tiden.

Norgesmester: Gunnar Wessel, Christiania Roklubb. 2. aksje i Ormsund Roklubbs vandrepokal 8.22.8
2. Gustav Henriksen, Studentene 8.28.4

Seniors, firer utrigger uten styrmann.

Christiania Roklubbs lag rodde alene over banen for å vinne Farrispokalen til odel og eie.

Norgesmester: Christiania Roklubb 7.38.0
Jens Grevstad, Even Bakke, Ole Sverre jr., Gunnar Schøll.

Lettvekt innrigger.

Terje Viken og Tønsberg startet. Terje ledet til 1000 meter, men da gikk Tønsberg frem, og beholdt en knapp ledelse til mål. Tønsbergguttene hadde en helt utrolig energi. De vant utelukkende på kraft og seiersvilje. Dette løp gjaldt ikke mesterskap. Vinneren fikk A.s Strongs pokal.

Norgesmester: Tønsberg Roklubb 8.14.6
Torgny Nielsen, Arne Siegwarth, Finn Rostrup, Victor Gjerteen. — Styrmann: Gunnar Rasmussen.
2. Terje Viken 8.15.8

Vi vant i nybegynner innrigger med Leif Rødder, Sofus Rødder, Alf Johannessen, Harald Aasland og Lauritz Stokkedal, cox.

Sesongen 1928

I 17. mai-kapproingen vant vi i tre løp; i junior innrigger, junior utrigger og nybegynner innrigger.

Junior innriggerlaget: Leif Rødder, Sofus Rødder, Alf Johannessen, Harald Aasland og L. Stokkedal, cox. som også ble kretsmestre.

Junior utriggerlaget: T. Tønnessen, Andreas Julseth, Svend Michelsen, Michal Michelsen og Leif Monsen, cox, som også vant i vestlandske.

Nybegynner innriggerlaget: Monrad Endresen, Meyer Sivertsen, Thorvald Meihack, Heinrich Meihack og Johan Stahl, cox, som også vant i kretsmesterskapet og kapproingen om Terje Vikens pokal der klubben nå fikk pokalen til odel og eie etter tre seire.

I Norgesmesterskapet deltok klubben i junior og senior firer utrigger og junior og senior åtter med to 2. plasser og to 3. plasser som resultat.

35 åringen

I 17. mai-kapproingen 1929 vant vi i nybegynner innrigger, innrigger lettvekt og i innrigger juniorer.

På vestlandske vant vi i innrigger nybegynner med Karl Jonassen, Sverre Høie, Sverdrup Amundsen, Charles Hedberg og Leif Monsen som cox og junior utrigger med laget Andreas Julseth, Otto Garpestad, Svend Michelsen, Michal Michelsen og Chr. Andreassen, cox.

1929: Jubileumsfest på Hotel Victoria.

I 1929 var klubben 35 år, og hadde fest på Hotel Victoria. En sang i forbindelse med jubileet ble skrevet av Tycho Torgersen:

Hold klubbens fortid i hellig akt
stå om dens fremtid altid vakt.
Legg aldri fedres virke i gruset
da graves egen grunn under huset.

Stavanger Roklubb. Din heder og makt
har du altid til ungdommen lagt.
– At ungdom fortsatt i fremtid vil danne –
heder og ære – de gamle skal sanne.

Ny topp og ny stagnasjon (1930–1945)

Storeslem i Norgesmesterskapet

1930: 4 NM til SR.

I 17. mai-kapproingen 1930 vant vi innrigger nybegynner og junior innrigger. Nybegynner innriggerlaget Ole Lie, Erling Rødder, Knut Fundingsland, Theodor Halvorsen og Nils Halvorsen, cox, som også vant og på vestlandske. Samme laget med Leif Monsen istedenfor Ole Lie vant og kretsmesterskapet.

Junior innrigger med laget Leif Rødder, Haakon Johannessen, Alf Johannessen, Sofus Rødder og Leif Monsen, cox, som også vant i vestlandske.

Norgesmesterskapet 12. juli 1930 i Horten ble et stort mesterskap for klubben. Vi deltok i innrigger og åtter med junior og seniorlag og vant alle fire løp.

Junior og senior firer innriggerlaget: Ole Lie, Erling Rødder, Knut Fundingsland, Theodor Halvorsen og Nils Halvorsen, cox.

Junior og senior åtterlaget: Karl Jonassen, Hartvig Nag, Sverdrup Amundsen, Sverre Høie, Leif Rødder, Håkon Johannessen, Alf Johannessen, Sofus Rødder og Leif Monsen, cox.

Aftenbladet: «Stavanger Roklubbs instruktør er den velkjente roer fra lakselagets dager Tollef Tollefsen. Han har ofret månedlangt arbeid, spesielt på åtterlaget, et arbeid som nu har båret frukter.»

Nordisk mesterskap

Åtteren ble tatt ut til Nordisk i Kungälv ved Gøteborg og vant sitt løp med tiden, 6,31 minutter. Laget fikk Nordisk Roforbunds pokal. Laget var det samme som under NM.

Aftenbladet 28. juli 1930: «Det er 10 år siden et rolag fra Stavanger tok spenntak i båten i konkurranse med Nordens beste roere. De seiret dengang, og de seiret også nu, 10 år senere. – Sent, men godt. To og tre båtlengder foran sine konkurrenter, Vaxholm Roddførening.»

Nordisk: Seier til SR-åtteren.

«Den som har sett disse 9 Stavangergutter vil neppe kunne tilbakeholde sine uttrykk for beundring. 9 veltrente, staute og sunde idrettsmenn. Som de stod ombord i Rogaland den kveldstund de reiste avgårde, fikk en tilskuer et overbevisende inntrykk: – Disse representanter vil byen få ære av!»

Da åtteren kom tilbake til Stavanger ble det holdt en fest og skrevet en sang, av Oscar Riis, til ære for roerne:

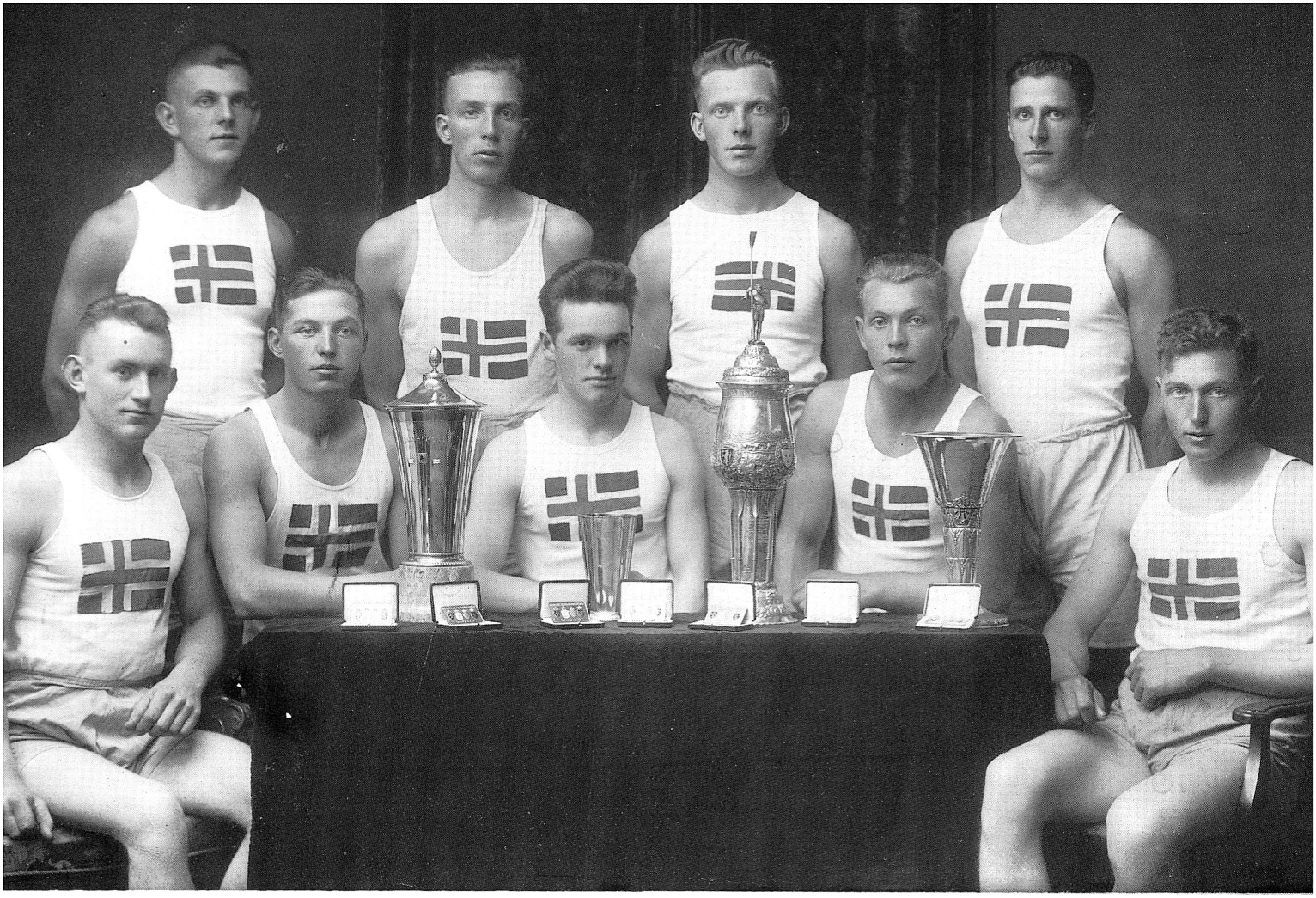

Åtterlaget som ble Nordisk mester i 1930 og Norsk mester i junior og senior åtter i 1930 og senior åtter i 1931. Fra v. Karl Jonassen, Sverdrup Amundsen, Leif Rødder, Alf Johannessen, Leif Monsen (cox), Hartvig Nag, Sverre Høie, Haakon Johannessen, og Sophus Rødder.

Mel: Fold dig ut...

Vær velkommen da tilbake
Roere fra utlands-ferd,
Hill det sterke idretts-take !
Byens hyldest er I værd !
Norges gamle gode gutter
smiler mot jer i sin grav,
Hvad I gav,
Hvad I gav
stiger som et folkerop fra land og sjø
og hei og hav.
Vær velkommen roerskare !
Vær velkommen roerskare !
Norges flagg,
Vai idag !
Vai idag !

Senere samme år holdt klubben en oppvisning på Vågen der alt fra sculler til åtter deltok, noe som samlet nærmere 3.000 tilskuere.

Gjentok bedriften fra året før

1931: Nytt NM til åtteren.

På Norgesmesterskapet 12. juli 1931 på Nordåsvannet gjentok vi bedriften fra året før med å vinne senior åtter. Laget: Karl Jonassen, Hartvig Nag, Sverdrup Amundsen, Sverre Høie, Leif Rødder, Haakon Johannessen, Alf Johannessen, Sofus Rødder og Leif Monsen, cox. Tid: 6.48.2.

Allerede i starten var laget i tet og økte forspranget jevnt og sikkert og vant uten helt å ta seg ut.

Ragnvald Bjelland ga SR en ny åtter.

Et livsvarig medlem, Ragnvald Bjelland, ga klubben en ny åtter dette året. som fikk navnet «Ragnvald.»

«Pressen og en rekke av SRs eldre og velkjente medlemmer og æresmedlemmer var igår innbudt til en enkel tilstelning i båthuset hvor en fikk anledning å ta den nye pregtige otter i betraktning. Det var en vidunderlig båt, hele 19,45 m. lang og de vi talte med av otterlaget var med et mildt uttrykk vildt begeistret for den,» fra Stavangeren, 28. august 1931.

Etter seieren i NM, deltok åtterlaget med den nye båten i Christiania Roklubs internasjonale regatta i Frognerkilen hvor vi vant foran Stockholms Roddklub.

«Efter roningen kan vi ikke annet enn beklage at Stavanger ikke fikk anledning til å møte i Europamesterskapet eller i Kungälv,» fra Stavangeren, 7. september 1931.

Til OL og Los Angeles?

1932: Åtteren ville til OL, men...

Etter de to gode sesongene, ville klubben sette prikken over ién med å delta med åtterlaget i OL i Los Angeles 1932.

Roforbundet mente at det ble altfor dyrt å sende et helt åtterlag, rundt 4.000 kroner pr. mann. Klubben sa seg villig til å dekke det meste av utgiftene. Men Roforbundet forlangte dessuten at laget måtte kvalifisere seg enten ved å delta i en europeisk regatta eller i hvert fall en regatta i Oslo. Dette ville medføre ytterligere utgifter.

Mens diskusjonen gikk fram og tilbake mellom Roforbundet og klubben om de økonomiske konsekvensene kjølnet entusiasmen.

På et styremøte i februar ble det bestemt «å opgi tanken om å sende vort otterlag til de olympiske leke. Grunnen er ikke bare de store økonomiske vanskeligheter, men vi mener at den lange reis, kost og klimaforandring vil nedsette lagets yteevne i så stor utstrekning at utsikter for plassering blir meget små. Det vil efter vor mening på grund av ovenstående være bortkastet tid og penger å forsøke å få laget sendt.»

Klubbens økonomi var så som så «mange av vore medlemmer er arbeidsledige, og vi anser en innsamling blandt klubbmedlemmene for nytteløst.»

Mange tilskuere på Uskebanen

I Vestlandske kretsmesterskap på Uskebanen 19. juni 1932 vant vi i åtter med laget: Karl Jonassen, Hartvig Nag, Leif Rødder, Sverre Høie, Sverdrup Amundsen, Alf Johannessen, Haakon Johannessen, Sofus Rødder og Leif Monsen, cox.

Senior firer utrigger med Leif Rødder, Haakon Johannessen, Alf Johannessen, Sofus Rødder og Leif Monsen, cox gikk også til topps

1932: D/S «Stavanger 1» som tribune på Uskebanen.

«På robanen ved Usken var det igår stor tilstrømming av tilskuere. Med «Stavanger 1» kom det 300, med seilbåter, motorbåter, kajakker, robåter av ethvert slag, på haug og hammer var det folk.»

Aftenbladet skrev etter vestlandske: «Det kan understrekes at roidretten er Stavangers fornemste idrett. Selv om for eksempel fotball kan være mere populær, har vi allikevel høstet de største laurbær i roing, takket være SR i første rekke, i annen Terje Viken og Roklubben av 1915.»

40 års jubileum på Grand

1934: Jubileumsfest på Grand Hotel.

I 1934 var klubben 40 år, og det ble markert med en vellykket og stilig fest på Grand Hotel. Omkring 100 personer var samlet.

Det ble nevnt at klubben hadde vunnet 14 NM og 3 nordiske mesterskap, samt 4 internasjonale seire og en 3. plass i åtter i OL 1920. Klubben hadde videre vunnet 21 seire i 17. mai kapproingen, 12 Kretsmesterskap og 18 Vestlandsmesterskap.

Et av klubbens nåværende æresmedlemmer, Racin Austvik, begynte i klubben dette året, og har således vært medlem i 60 år.

NM på hjemmebane

7. og 8. juni 1934 ble Norgesmesterskapet arrangert på Hommersåkbanen. Vi deltok i senior firer utrigger og senior åtter. I firer var laget uheldig og brakk en åre. I åtter var de like uheldige da stroken etter rundt 1.500 meter brakk åren. De var da bortimot en båtlengde etter ledende Christiania RK.

1934: NM på Uskebanen for andre og siste gang.

Banen ved Hommersåk viste seg fra sin aller beste side da mesterskapet begynte lørdag ettermiddag. Det var stille og helt ideelle forhold. Søndag derimot var forholdene dårlige. Det blåste sterkt med krapp sjø og utriggerne hadde vanskelig for å komme over banen uten å fylles med vann.

Året etter, i 1935 vant vi i kretskapproingen i senior innrigger og begynner innrigger med lagene:

Senior innrigger: Sigurd Helgeland, Racin Austvik, Sverdrup Amundsen, Sverre Høie og Olaf Helliesen, cox.

Begynner innrigger: Sverre Dybing, Theodor Dahl jr., Olaf Abeland, Olaf Storevik og Olaf Helliesen, cox.

Invielse av det utvidete båthuset

22. september 1934 ble det utvidede klubbhuset innviet. Utvidelsen kostet 5.000 kroner. Finanskomiteen hadde samlet inn nærmere 1.800 kroner. Båthallen var utvidet betraktelig og man fikk et stort og lyst klubblokale i 2. etg. til møter, generalforsamlinger, fester og innendørstrening. Medlemmene hadde utført mye av arbeidet gratis.

Byggekomiteen: T. Fjermestad, C. Middelthon jr, Chr. Simonsen, Otto Floor, Theodor Nag og Haakon Johannessen.

Mer kraft enn teknikk

I kretskapproingen 1938 vant vi i junior firer utrigger med laget Thv. Hammer, Racin Austvik, Sigurd Helgeland, Leif Reier-Thorsrud og Olav Helliesen, cox.

I Norges-mesterskapet deltok vi med det som vi på forhånd trodde var det beste åtterlaget på mange år. Desverre ble den sist i feltet.

1938: Fairbairn-stilen.

«Det var liten bris på langs av banen og det viste sig å bli en stor seier for den nye Fairbairn-stil som stavangerne desverre ennu ikke behersker. Man ror nemlig her i byen ennu efter den gamle stil.»

«Søndag var det desverre også medvind så de lag som benyttet Fairbairn stilen atter hadde fordel. Stavanger-lagenes roing går mer på utnyttelse av kreftene og det gjør seg best i motvind.»

«Alle lag untagen Stavanger rodde «Fairbairn». Det viste sig igjen at Stavanger må legge om stilen og komme over i den moderne «Fairbairn-stil,» skrev Aftenbladet.

For å spe på inntektene hadde klubben arrangert dansefester, 30 i tallet i løpet av året. Netto resultat ble 1.239 kroner.

Tusenvis av tilskuere

1939: Jubileumsfest i Bjergsted.

Klubben var 45 år i 1939 og jubileumsfesten ble arrangert i Bjergsted. Også dette året var det dansefester. En utlodning ble igangsatt med et sommerhus i gevinst pluss 500 kroner i kontanter til flytting. De beste loddselgerene, S. Pettersen og Henrik Nag fikk innvilget fri kontingent for neste år.

I 17. mai kapproingen på Vågen vant vi junior innrigger med laget Paulus Oftedal, Sigurd Pettersen, Erling Rødder, Racin Austvik og Sverre L. Gudmundson, cox. Tiden, 4.51,2 var ny rekord.

«Kapproingen 17. mai har vel aldri vært så gild som iår. Deilig vær, tusener av tilskuere på kaiene, godt arrangement, mange deltakere og utmerkede prestasjoner. I junior innrigger satte SR ny rekord for strekningen. Jeg skal la det være usagt om det var de nye treningsmetodene eller strømforholdene som gjorde mest til rekorden. Men jeg har sjelden sett så frisk og god roing.» Aftenbladet, 19. mai 1939.

I mai 1939 ble autorisasjonen for Hommersåkbanen trukket tilbake. Banen lå for utsatt til for vær og vind.

I Vågsløpet i svømming ble vår klubb beste lag, med Ole Olsgård på 5. plass, Ole A. Skjæveland på 24. plass og Racin Austvik på 33. plass. Klubben fikk et napp i Aftenbladets pokal.

Klubben hadde nå 84 medlemmer, fire innriggere, to åttere og to firere.

Krigsårene

1940: Karl Nag gjenvalgt som formann.

Årsmøtet 1. november 1940 ble holdt på fritt grunnlag og uten at klubben hadde vært utsatt for politisk påtrykk. Karl Nag ble gjenvalgt som formann. For å holde medlemmene samlet i vinterhalvåret hadde man flere møter i Stavanger Maskinistforenings lokaler en gang i uka.

Den 22. november 1940 grep de nazistiske myndigheter inn i ledelsen av

norsk idrett. Norges Landsforbund for Idrett og Arbeidernes Idrettsforbund hadde alt tidligere på høsten sluttet seg sammen i Norges Idrettsforbund.

Det valgte interimsstyre ble nå uten videre satt utenfor og Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett innsatte ny nazistisk ledelse, samtidig som det erklærte at det ville overta de forskjellige forbund, kretser og særkretser. De enkelte klubbers administrasjon skulle forbli uforandret.

Idrettsfolkene reagerte kraftig mot dette overgrep og Idrettsfronten blev skapt. Også innen vår klubb var reaksjonen stor, og resulterte i en fullstendig oppslutning om den nye front. (Fra årsberetningen 1940–45).

1941: Aktiviteten på et minimumsnivå.

Den 20. mai 1941 gjorde Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett det klart at de nå ville begynne å overta de forskjellige idrettslag.

Sommeren 1941 ble det drevet endel roing i klubben og klubblivet holdt seg til en vis grad oppe.

Presset på Idrettsfronten ble i 1941 så stort at aktiviteten i klubben ble holdt på et minimumsnivå «av forsiktighets hensyn.» Generalforsamlingen ble avlyst.

«Underhånden hadde man fått kjennskap til at nazistene arbeidet med å overta klubben, men for at de ikke skulde kunne si at medlemmene våre deltog i Idrettsstriden og ikke trenet og at nazistene skulde kunne benytte dette som grunnlag for å overta klubben, besluttet styret i møte den 27. april at den off. åpningen av rosesongen 1942 skulde foregå søndag den 3. mai.»

1942: Nazistene overtar klubben.

I juli 1942 ble klubben overtatt med fullmakt fra Departementet for Arbeidstjeneste og Idrett. Klubens arkiv, protokoller, regnskapsbøker og kontantbeholdningen ble tatt i besittelse.

Frigjøringen

Overtakelsen etter frigjøringen gikk ganske smertefritt. Det gamle styret med Karl Nag i spissen gikk straks igang med opprydningsarbeidet. Det var et trøstesløst syn som møtte styremedlemmene da de kom til klubbhuset.

1945: Huset ramponert, og båtene i dårlig forfatning.

Endel av bordkledningen var revet bort, alle klesskapene var brukket opp, flere stoler og bord var slått i stykker, presenninger og verktøy o.l. forsvunnet. Heldigvis hadde båtene ungått hærverket, men på grunn av det dårlige vedlikeholdet i disse årene ble båtene sett på som verdiløse.

Etter hvert kom klubbens eiendeler tilbake. Alle pokalene og det meste av arkivet kom til rette.

Gjenoppbygging (1945–1951)

Klubbhuset

Viljen til gjenoppbygging var absolutt til stede. Både blant de eldre medlemmene og i særlig grad blant de yngre som nå strømmet til klubben, var det en helt unik entusiasme som ga seg utslag i en vilje til ekstrainnsats.

Klubbhuset rustes opp over flere år.

Vi overtok et dårlig vedlikeholdt klubbhus, uten varme, mangelfull belysning og en dusj med bare kaldt vann. Helt umulig for vinterbruk.

Dersom klubbhuset igjen skulle bli midtpunktet for klubblivet, ville det ikke bare bety mye arbeid, men også mange penger og det hadde klubben ikke. Det var derfor klart at det ville bli behov for både tre års og fem års planer.

I årene fra 1945 til 1954 gjennomgikk klubbhuset litt etter litt en forskjønnelsesprosess. Det begynte med at den innebygde utsiktsaltanen ble innlemmet i klubbsalen. Det krevde nye vinduer, nytt tak og maling av hele interiøret.

Det ble lagt inn elektrisk varme i klubbsalen til en pris av 1.535 kroner etter at vi hadde fått store rabatter av leverandøren. Kjøkkenet ble først utvidet en gang, så senere utvidet en gang til i forbindelse med at klubbsalen ble forlenget med 3 meter på bekostning av garderoben.

Etter søknad til Statens Idrettskontor fikk klubben først 2.000 kroner i tippemidler til installering av badstu. Senere fikk vi ytterlige 1.500 kroner til varmtvannsanlegg.

En mengde nye medlemmer

1945: Stor entusiasme.

Til sesongen 1945 begynte en mengde nye medlemmer i klubben, og treningen gikk med liv og lyst. På treningen kunne opptil ni lag trene samtidig.

Den nye rostilen som klubbens aktive ikke behersket før krigen ble nå lært. Enkelte av medlemmene reiste for egen regning til kapproingene i Oslo og Bergen.

Fairbairn-stilen førte til den mest heftigste debatt i klubben. Hvordan forstå uttrykket: «hit the water with a running slide,» høy eller lav åreføring, vannfatning osv.

Dansk trener.

Tidlig forsto klubben derfor hvor viktig det var å få hjelp utenfra. Rogaland Rokrets tok kontakt med en kjent dansk rotrener, Vagn Smith, som kom for å instruere lagene året etter.

Klubben hadde ved sesongåpningen en utrigger og fire innriggere: Tollef, Ole, Krassin og Gule og to åttere: Ragnvald og Laksen.

Gule kom aldri mer i bruk, mens de andre ble reparert og satt i brukbar stand. Noe nytt båtmateriell var ennå ikke aktuellt. Det var dyrt og vanskelig å få tak i.

17. mai-kapproingen ble det ingenting av dette året da havnen var stengt. I Vågsløpet i svømming ble vi beste lag. Ole Olsgård, Finn Tønnessen og Henrik Nag deltok for klubben.

50 årsfesten i Turnhallen

Forsinket 50 års jubileum hvor klubben fikk overrakt en nydelig formannsklubbe av Chr. Krogh.

Lørdag den 17. november ble klubbens 50 års dag feiret med en forsinket jubileumsfest i Turnhallen. Det ble en kombinert jubileums- og frigjøringsfest med stor deltakelse og høy stemning.

Snekkermester Chr. Krogh overleverte klubben en praktfull formannsklubbe (se faximile av gavebrev). Conrad B. Olsen ga formannen 200 kroner som skulle gå til et nytt klubbbanner. Chr. Simonsen overleverte klubben en jubileumsgave på 3675 kroner som han hadde samlet inn blant klubbens eldre medlemmer. Pengene skulle brukes til innkjøp av nytt materiell.

Orienteringsgruppen – liten, men god

Etterhvert som huset ble rehabilitert fikk det en stadig større betydning ved at det også kunne tas i bruk i vinterhalvåret. Første gang ved en «pakkefest» den 30. november 1946. Året etter var det åtte fester/klubbkvelder og etter at det var montert elektriske panelovner som sørget for varme i salen ble det i sesongen 1948–49 arrangert hele 18 medlemsmøter. Det var i forbindelse med disse klubbkveldene at ideen om å leie ut klubbsalen dukket opp. I sesongen 1948–49 ble klubbhuset leid ut 13 kvelder. Også i 1950 ble klubbhuset leid ut i stor grad. Inntektene på dette utgjorde 45 prosent av inntektene det året.

1947: Elektriske ovner i klubbhuset.

Orientering ble etter krigen en populær idrett, etter forslag fra Erling Sola meldte klubben seg inn som medlem i Orienteringsforbundet. Klubbens O-avdeling var liten, men god og klubbens deltakere fikk flere gode plasseringer. Erling Sola fikk en førsteplass i miniatyrorientering i 1948. Samme året kom et lag fra klubben på 6. plass, av 12 lag, i kretsmesterskapet i budstikkeløp. Interessen dabbet av etter noen år og avdelingen ble oppløst i 1951.

Damer i klubben igjen

Samme året forelå det et forslag om å få i gang en dameavdeling i klubben. Mot to stemmer ble det på årsmøtet vedtatt å gjenopprette dameavdelingen. Et eget utvalg ble nedsatt med Lillian Solvig Olsen, Liv Isachsen og Karen J. Thomseth, med sistnevnte som formann.

Damegarderobe i gammel jernbanevogn.

Klubbhuset dengang hadde ingen egen damegarderobe så året etter fikk en tak i en utrangert jernbanevogn som ble fiffet opp og plassert på haugen ovenfor klubbhuset. Den ble populært kalt «Braffebu.»

Damene trente to ganger i uka, hver mandag og torsdag fra klokka fem til sju. Første målet var 17. mai kapproingen der laget ble slått av et damelag fra Roklubben 1915, men vant senere i kretsmesterskapet.

Faximile av Chr. Kroghs gavebrev.

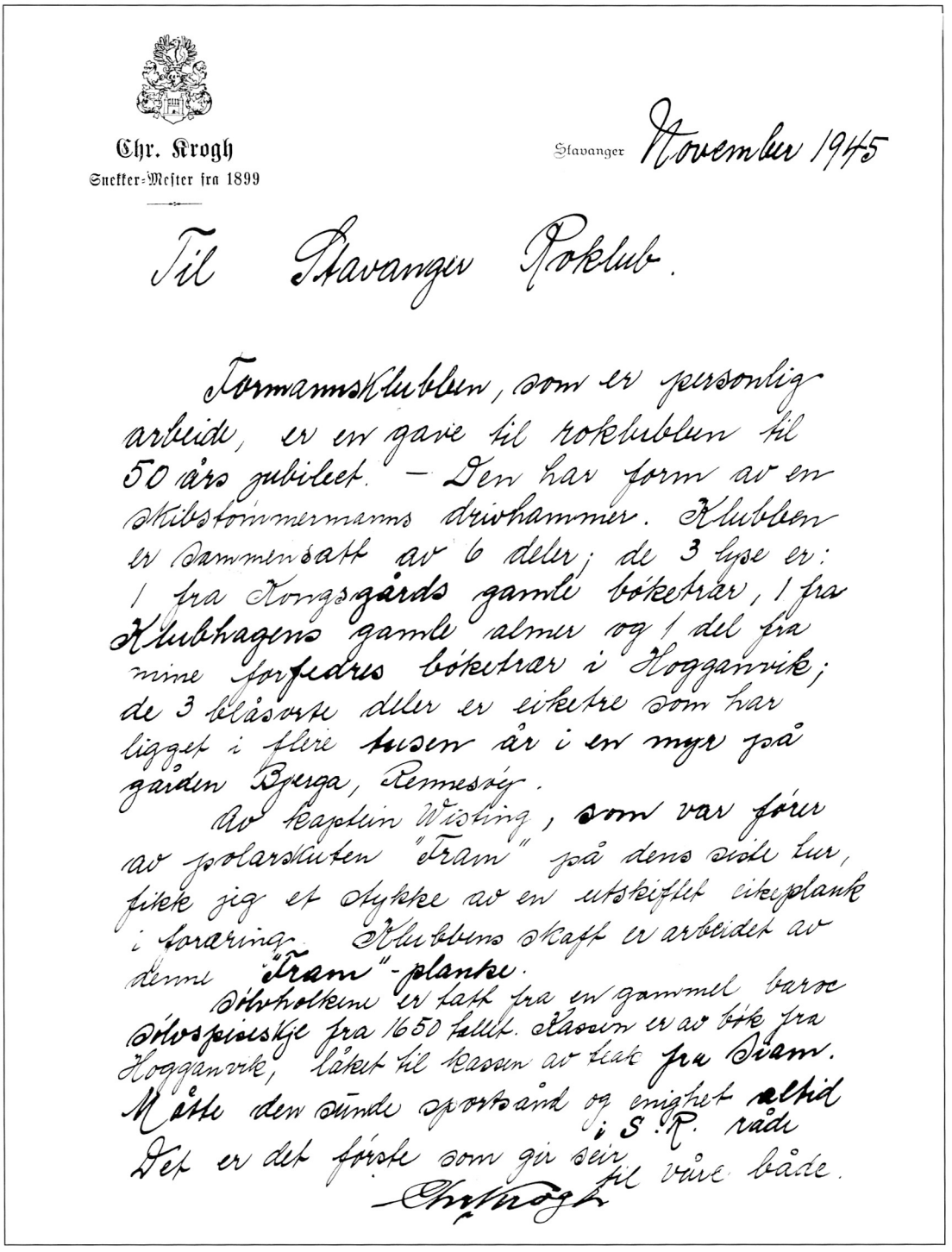

Chr. Krogh
Snekker-Mester fra 1899

Stavanger November 1945

Til Stavanger Roklub.

Formannsklubben, som er personlig arbeide, er en gave til roklubben til 50 års jubileet. – Den har form av en skibstömmermanns drivhammer. Klubben er sammensatt av 6 deler; de 3 lyse er: 1 fra Kongsgårds gamle böketrar, 1 fra Klubhagens gamle almer og 1 del fra mine forfedres böketrar i Hogganvik; de 3 blåsorte deler er eiketre som har ligget i flere tusen år i en myr på gården Bjerga, Rennesöy.

Av kaptein Wisting, som var förer av polarskuten "Fram" på dens siste tur, fikk jeg et stykke av en utskiftet eikeplank i foraring. Klubbens skaft er arbeidet av denne "Fram"-planke.

Sölvholkene er tatt fra en gammel barok sölvspiseskje fra 1650 tallet. Kassen er av bök fra Hogganvik, låket til kassen av teak fra Siam. Måtte den sünde sportsånd og enighet altid i S.R. råde

Det er det förste som gir seir til våre både.

Chr. Krogh

Laget, som startet i junior innrigger: Astrid Lund, Anniken Larsen, Mathilde Nag, Lillian Solvik Olsen og Solveig Birkedal, cox.

De var også med på Norgesmesterskapet, men var så uheldige å bli diskvalifisert. Dagen etter deltok damene i senior innrigger og fikk der en 2. plass.

Til Danmark for å lære

En del unge aktive gikk med liv og lyst inn for roingen. Karl G. Olsen, Marthon Birkeland og Sigmund Are reiste for egen regning til Danmark i ferien for å lære roing. De bodde i Danske Studenters klubbhus og ble hver dag trent av klubbens ungarske trener, Tibor.

For å skaffe penger til nytt materiell arrangerte klubben en vellykket utlodning med en motorsykkel som gevinst. Ved salg av loddene fikk vi usedvanlig god hjelp av brannmennene i byen. Neppe noen fikk passere den gamle brannvakten uten å kjøpe lodd.

For fjerde gang vant klubben Vågsløpet i svømming og tok første nappet i den nye pokalen med laget, Ole Olsgård, Birger Gilje og L. Skjæveland.

I kretskapproingen på Marøybanen vant vi alt vi var med i. I nybegynner innrigger med Erling Sola, Karl G. Olsen, Johannes Nag, Rolf Skjørestad og Sigmund Are, cox. I junior innrigger med Finn Tønnessen, Marthon Birkeland, Oluf Tønnessen, Leif Skjørestad og Rolf Rosland, cox. I firer lettvekt med Sigmund Are, Harald T. Pedersen, Rolf Rosland, Einar Omdahl og Karl Svendsen, cox.

Ny tidsregning

1947: Første betydningsfulle seieren etter krigen.

I Norgesmesterskapet den 12. og 13. juli 1947 på Nordåsvannet stilte vi med lag i yngste junior åtter. Laget ledet fra start til mål og vant med hele 16,9 sekunder.

Dette var den første virkelige store seieren etter krigen og for mange innledet dette faktisk en ny tidsregning, før og etter seieren i NM i 47.

I åtteren satt Finn Tønnessen, Leif Skjæveland, Oluf Tønnessen, Marthon Birkeland, Johannes Nag, Karl G. Olsen, Erling Sola, Rolf Skjørestad og Sigmund Are, cox.

Selv om teknikken sto tilbake for kondisjon og styrke var det dager laget fikk alt til å stemme og da fikk de også lønn for strevet.

Terrengløp og balanseroing

Da innendørstreningen til sesongen 1948 tok til i november, var det mange som møtte opp. Rolf Rosland tok seg av treningen og fram til nyttår ble det trent en kveld i uka.

Etter nyttår begynte en i tillegg å gå turer i terrenget hver søndag formiddag. Tempoet ble økt etterhvert og fra februar var det løping i terrenget. Dette treningsprogrammet varte til sesongåpningen.

Instruksjonen var akilleshælen når det gjaldt roingen etter omlegging til Fairbairn. Styret satte seg derfor i forbindelse med vår gamle kjenning Vagn Smith fra Danmark.

1948: Dansk trener.

Den 6. mai kom han og overtok treningen. Han var i klubben i tre uker. Han bodde på « Villa Smith» (kommunens hytte) ved Stokkavannet.

Selv om forhåndstreningen hadde gitt mannskapene et godt grunnlag, fant han en hel del å rette på. Fra tidlig på ettermiddagen til sent på kveld var han på farten og spesielt de som satt i åtteren fikk føle hva det var å være «raceroer.»

Seieren som innledet en ny tidsregning; før og etter seieren i yngste junior åtter i Norgesmesterskapet på Nordåsvannet i 1947. Fra v. Finn Tønnessen, Leif Skjæveland, Oluf Tønnessen, Marthon Birkeland, Sigmund Are (cox), Johannes Nag, Karl Georg Olsen, Erling Sola og Rolf Skjørestad.

Åtteren sendes til Danmark for reparasjon. Regningen: kr. 4.378.

For endel av roerne ble det vel mye terping på tekniske detaljer, spesielt balanse-roing. Uttrykket «brug ballerne» går igjen blant roerne fra den tid når de skal karakterisere Vagn Smith-perioden.

Vagn Smith var så fornøyd med oppholdet i Stavanger at han meldte seg inn som livsvarig medlem i klubben.

En 20 meter lang kasse

Da åtteren «Laksen» ble sendt til Aarhus inrigger Værft i 1948 for reparasjon ble det bygd en 20 meter lang kasse som ble avstivet med bjelker o.l. for å få kassen så solid som mulig. Transporten fra båthuset til kaien på håndtraller vakte stor oppsikt, men åtteren kom vel fram og kassen ble også brukt til returen. Åtteren fikk ny innmat og ble avstivet slik at den ble som ny, men unektelig noe tung. Reparasjonen kom på 4.378 kroner. Ved en forespørsel til byens større firmaer ble regningen dekket.

Et nybegynner innriggerlag med Kåre Michelsen, John Torås, Birger Gilje, P. Eriksen og Sigmund Are, cox, vant i 17. mai kapproingen på Vågen. Samme laget vant også på kretsmesterskapet på Marøybanen den 8. juni.

I Norgesmesterskapet 17. og 18. juli i Horten ble det en fjerdeplass i junior åtter og i yngste junior innrigger. Laget som hadde vunnet Norgesmesterskapet året før startet ikke. P.g.a. nytt reglement ble tre av dem nå klassifisert som junior.

Ny seier i Vågsløpet i svømming.

I Vågsløpet i svømming vant vi lagkonkurransen i klassen for ikke-aktive svømmere med Ole Olsgård, B. Gilje og Marthon Birkeland. Racin Austvik fikk gullmerket for å ha klart kravene til Vågsløpet fem ganger.

Antall medlemmer i klubben var 140, fordelt på 2 æresmedlemmer, 97 aktive, 21 ungdommer og passive og 20 kvinnelige medlemmer.

Kunne ikke ro hjem igjen

Turroing stadig mer populært. Egen brygge på Vaulen.

Etter NM var konkurranse-sesongen over. Da ble det tid til mosjonroing og turene gikk som regel til Vaulen. Her fikk klubben støtte fra Friluftrådet til å bygge en brygge. Andre mål var Bymarkå og Usken. Turroing over lengre distanser var det få som våget seg på.

En pinse dro imidlertid fire roere med innriggeren «Krassin» på en tur til Fogn. Turen innover gikk i fint vær. Dette var før de hurtige motorbåtene sin tid og det var ingen sak å ro forbi de mange snekkene som tøffet innover. På tilbaketuren 2. pinsedag gikk det annerledes. Det hadde blåst opp til nordvestlig kuling og et forsøk på å ro hjem måtte oppgis da båten ble fylt med vann. Selv motorsnekkene måtte vente til vinden hadde løyet. Roerne fikk omsider tilbud fra et av klubbens medlemmer som var på motorbåttur om å bli med i båten hans. «Krassin» ble tatt på slep, mens roerne ble med i motorbåten. Da de kom i ly av Hundvåg kunne de igjen gå ombord i «Krassin» og ro hjem.

Når det passet dem

1949: Så som så med treningsiveren.

Fra rosjefens beretning 1949: «...På det tidspunkt da en skulle legge an programmet for treningen i sesongen var det så godt som ingen som ville gå inn for treningen på de vilkår som var satt. De ville trene når det passet dem, og slik det passet dem.»

I kapproingen 1. mai vant vi i junior innrigger og nybegynner innrigger. På juniorlaget satt Birger Gilje, Leif Skjæveland, Ole Olsgård, Per Eriksen med S. Are som cox.

I nybegynnerlaget: Jostein Frøyland, Leander Kristiansen, Magnus Frøyland, Finn Johannessen og S. Are, cox.

I 17. mai kapproingen vant vi i nybegynnner innrigger med samme laget som på 1. mai.

Kretskapproingen på Marøybanen ble på grunn av det dårlige været, utsatt gang på gang. 17. september ble det endelig arrangert og vi vant i junior innrigger, junior firer med styrmann og innrigger lettvekt.

Junior innrigger: Per Eriksen, Leif Skjæveland, Ole Olsgård, Arne Edvardsen og Olav Helliesen, cox.

Junior firer med styrmann: Marthon Birkeland, Finn Tønnessen, Alf G. Kvia, Rolf Skjørestad og Rolf Rosland, cox.

Innrigger lettvekt: E. Løschbrandt, Magne Frøyland, Jostein Frøyland, Einar Brokjøb og Olav Helliesen, cox.

Junior innriggerlaget vant også på vestlandske i Bergen etter hard kamp med Fana Roklubb.

Dameavdelingen

Synd å gi slipp på damene.

Etter den gode starten for dameavdelingen for to år siden, var den nå nede i en bølgedal. Det ble stilt spørsmål om klubben virkelig ville ha damer i klubben, og at de i så fall burde gis bedre vekstvilkår.

Generelt hadde dameroing framgang i landet, og det ville være synd å gi slipp på damene.

Dameavdelingen ble satt til å styre seg selv, og i utvalget som hadde det daglige ansvaret satt nå Lillian Solvik Vatland, Anniken Larsen, Astrid Lund og Inger Ueland.

Den vinteren det var så kaldt

1950: Problemfylt vintertrening p.g.a. kulde og strømrasjonering.

Til sesongen 1950 var forholdene rundt innendørstreningen ikke de beste. Treningen begynte på Våland skole i midten av november, men ble flyttet etter jul da strømrasjonering gjorde det umulig å trene der. Klubbhuset ble tatt i bruk og tilslutningen blant de aktive var god så lenge en fikk bruke badstuen, men også her gjaldt strømrasjoneringen så klubben måtte etterhvert slå av varmen og badstuen.

I tillegg til at vinteren var uvanlig kald og sur, ble flere av de aktive innkalt til militæret, noe som gjorde at det ble vanskelig å planlegge sesongen.

På den positive siden fikk klubben en del nye medlemmer. Vi fikk sette opp et «Sakte fart.»-skilt ved innseilingen til Hillevågsvannet og vi fikk oversendt 3.100 kroner i krigsskadeerstatning for båtene. Skaden var meldt til Krigsskadetrygden allerede i 1945, men ettersom tiden gikk hadde de fleste mistet troen på at klubben skulle få noen erstatning i det hele tatt. For pengene ble det kjøpt en ny innrigger som ble døpt Kalle.

Johanne Skjæveland var tillitsmann i dameavdelingen, som nå besto kun av 8–10 stykker som imidlertid var svært aktive.

Et nybegynner innriggerlag med P. Erik Eriksen, Gisle Åsland, Kåre Gabrielsen, Torkild Andreassen og Marthon Birkeland (cox), vant sin klasse i 1.mai.kapproingen.

I 17. mai-kapproingen vant vi i junior innrigger med Marthon Birkeland, Karl G. Petterson, Leander Kristiansen, Magne Frøyland og S. Are, cox.

Magne Frøyland, John Torås, Karl Gustav Petterson, Leander Kristiansen og Sigmund Are, (cox) i junior innrigger vant Kretsmesterskapet på Marøybanen.

Sesongen 1951

I kretsmesterskapet den 10. juni 1951 på Marøybanen vant vi junior innrigger og damene som i løpet av våren hadde trent nokså tilfeldig, gikk deretter hen og fikk en overlegen seier over Terje Viken i begynner innrigger. På junior innriggerlaget satt Ole Olsgård, Marthon Birkeland, Gustav K. Petterson, Leander Kristiansen, Sigmund Are, cox. De vant også i junior og senior innrigger i Kristiansand Roklubbs jubileumsregatta.

Damelaget besto av Wilma Røgenes, Berit Iversen, Johanne Skjæveland, Randi Mossige og Lillian Solvik Vatland, cox.

De vant også i Kristiansands jubileumsregatta.

1951: Damene hevder seg.

«I dette løpet viste det seg at Stavangers damelag var helt overlegent og etter fin roing kom de et godt stykke før de andre i mål. Det er sjeldent en ser et damelag vise så behersket roing på konkurransebanen,» 1. Mai 1. juli 1951.

I Norgesmesterskapet i Horten deltok vi i senior og junior innrigger med en 3. og 4. plass som resultat.

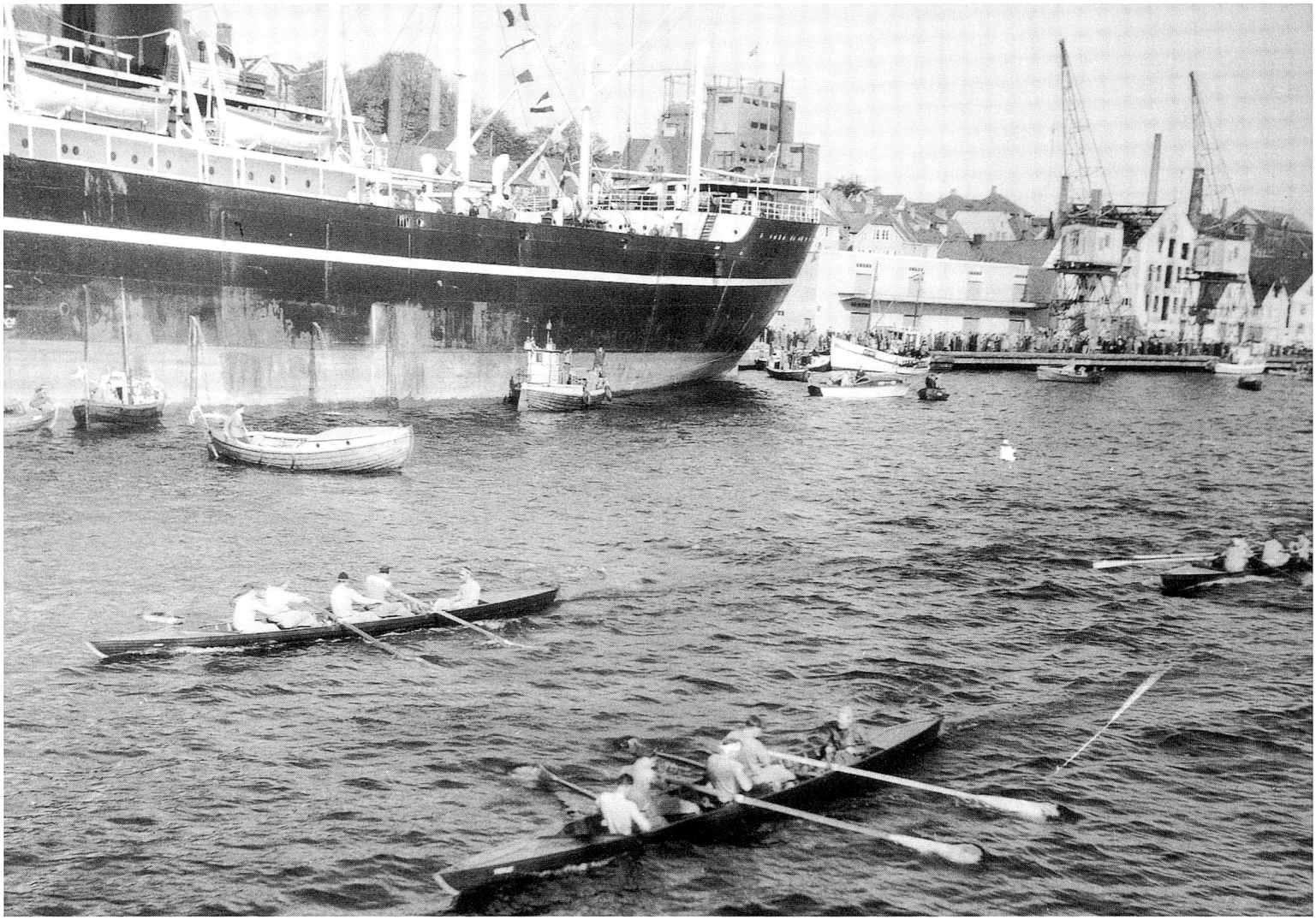

17. mai kapproing en gang i 1950-årene.

Roerne og 17. mai (dagen)

Av Halvor Sivertsen

Helt fra tidlig på 1900-tallet har roerne vært med på å sette sitt preg på 17. mai feiringen i Stavanger. Kapproingen på Vågen var helt til slutten av 1950-årene tradisjonelt innslag i 17. mai dagens program. Starten var fra Tjuvholmen og innkomst innerst i Vågen – en distanse på ca. 1.200 meter. Starten gikk allerede kl. 07.30 om morgenen – før Barnetoget. Folk strømmet til Vågen fra alle kanter av byen og da roerne var i gang, var flere tusen tilskuere samlet på Strandkaien og Skagenkaien og de holdt ut til siste båt var kommet i mål.

Programmet var stort. Det ble rodd firer innrigger både for juniors og seniors, foruten lettvekt. Nybegynnerne hadde også sine løp. Ellers var innslagene av bruksbåter populære. De ble som regel rodd av fiskere fra byøyene og kaiarbeidere. Også livbåtroingen bemannet med seks roere var populære.

For å få båtene fra Hillevågsvannet, der både Stavanger Roklub, Terje Viken

og Roklubben 1915 hadde sine båthus, ble båtene rodd til startstedet rundt hele Hetlandshalvøya, gjerne med en båt på slep, 16. mai. Det hendte også at roerne rodde båtene fra båthuset til Tjuvholmen tidlig 17. mai morgen, før de stilte opp i selve 17. mai kapproingen.

17. mai kapproingen var lenge et fast innslag i dagens program. At publikum satte pris på innslaget var den store publikumsoppsluningen et godt bevis på. Stemningen var stor og tilskuerne fulgte konkurransen med kraftige heiarop. Rosporten var meget populær i Stavanger på den tid.

Det var Rogaland Rokrets som arrangerte kapproingen for 17. maikomiteen, som stod for premieringen med spesiallagede medaljer.

Apropos medaljer. Det var vel ingen idrettsutøver som var så godt forsynt med medaljer som roerne. Det fikk vi se i Folketoget 17. mai. Også her gjorde roerne mye av seg. De møtte tallrikt fram med flaggsmykkede konkurransebåter båret på sterke armer hele togruta rundt. Den gang var det mote å vise fram medaljene sine 17. mai. Roerne møtte med hele brystet fullt av medaljer, synlig stolte av sine bravader. Det hadde de grunn til. For blandt medaljene var det medaljer både for nordiske og norske mesterskap, ved siden av kretsmester- og klubbmesterskap.

Også 1. mai var kapproing på Vågen om morgenen fast innslag i dagens program. Men i slutten av 1950-årene, begynte interessen å svikte både blant konkurranseroerne og bruksbåtene. Deltakelsen minket for hvert år og til slutt fjorsvant kaproingen på Vågen både fra 1. og 17. maidagenes program. I dag er disse kapproingene bare historie.

Mot gamle høyder (1952–1956)

Sesongen 1952

1952: Varmt vann i dusjen.

Endelig fikk vi lagt inn varmt vann i klubbhuset, takket være STUI-midler på 1.500 kroner. En varmtvannsbereder med to dusjer «står nå ferdigmontert og vil sikkert glede våre medlemmer som i så mange år har gått og ventet, ventet og atter ventet på dette anlegget.» (fra årsberetningen). Dette gjorde at aktive nå kunne trene i klubbhuset vinterstid. Varmtvannsanlegget kom på 2.600 kroner så restbeløpet ble betalt av klubbkassen.

Med et gjennomsnitt på 8 til 10 aktive ble vintertreningen gjennomført med løp og gymnastikk.

Sesongen startet med 1. mai-kapproingen der det ble en 2. og 3. plass i henholdsvis junior innrigger og nybegynner innrigger.

I 17. mai-kapproingen ble det delt førsteplass i junior innrigger med 1915. Laget: Egil Rygh, Kåre Gabrielsen, Marthon Birkeland, John Torås og Sigmund Are, cox.

For første gang ble det prøvd med roerfrokost 17. mai som ble «en stor fulltreffer.»

I vestlandske ble det to andreplasser i junior og senior innrigger. I juniorklassen ledet vårt lag til det gjensto 300 meter, da vi ble forbirodd av Fana.

Vi vant i kretsmestermesterskapet på Limavatnet i september i junior innrigger med laget Egil Rygh, Leander Kristiansen, Marthon Birkeland, John Torås og Sigmund Are, cox.

Vi vant også i junior firer med styrmann med Egil Rygh, Finn Tønnessen, Marthon Birkeland, John Torås og Sigmund Are, cox.

Damene holdt seg dette året på landjorda bortsett fra noen få roturer. I stedet dannet de en «syforening» og hadde møter i klubbhuset annenhver torsdag.

Norgesmestre i toer med styrmann

Våren 1952 hadde klubben bare et juniorlag i trening. Det ble bestemt å satse på junior firer med styrmann og det gikk ganske bra. I kretsmesterskapet på Limavatnet vant laget: Egil Rygh, Finn Tønnessen, Marthon Birkeland, John Torås og S. Are, cox. Det ble tatt peiling på Norgesmesterskapet.

NM i jr. toer m/styrmann, uten å ro.

Da det imidlertid bare var seks, sju treningskvelder igjen, gikk laget i oppløsning. Marthon Birkeland og og John Torås fortsatte da treningen i toer med styrmann. Laget viste gode takter og ble påmeldt både i junior og seniorklassen.

I Norgesmsterskapet i Horten vant vi, uten å ro, junior toer med styrmann med John Torås, Marthon Birkeland og med Sigmund Are som cox.

Toerlaget var også med i seniorklassen. Der møtte de Moss Roklubb og det viste seg å være mer enn nok. De hadde trent med OL som mål.

Banen på Limavatnet

Etter at en i alle år hadde vært på utkikk etter en god kapproingsbane kastet man øynene på Limavatnet ved Ålgård. Regattaforeningen Limavatnet ble stiftet den 25. september 1952.

Det hadde vært andre baner; Hommersåkbanen hadde vært brukt under NM tidligere, men den var så utsatt for vind at den senere ble droppet. Marøybanen var den mest brukte, men også den lå utsatt til. I 1949 måtte kretsmesterskapet utsettes fem ganger før det kunne avvikles.

Et interimstyre ble valgt med to representanter fra hver av roklubbene inntil det første årsmøtet i februar 1953. Fra SR deltok Sigmund Are og Harald T. Pedersen.

Første regatta på Limavatnet.

Banen på Limavatnet ble autorisert for nasjonale- og internasjonale regattaer etter en søknad fra Rogaland rokrets til Roforbundet.

Den første regattaen som ble arrangert her var et kretsmesterskap den 7. september 1952. Den siste ble arrangert den 29. juni 1969.

I 1954 arrangerte Roklubben Terje Viken og SR en internasjonal jubileumsregatta. Vestlandsmesterskapet ble arrangert på Limavatnet hvert tredje år fram til 1969. Foreningen sto også som teknisk arrangør av 17. mai kapproingene inntil disse ble innstilt.

Foruten dårlig økonomi for foreningen helt fra starten av og at utstyret til banen var heller spartansk, var det et generasjonsskifte i klubben i begynnelsen av syttiårene som førte til banens endelikt da man kastet øynene på Stokkavannet.

Blant Limavatn-entusiastene er det fremdeles ingen tvil om at man her kunne fått en betydelig bedre bane enn den vi idag har på Stokkavannet.

Tangoklubben

1953: «Tangoklubben» ga store inntekter.

Høsten 1953 fikk dansen det store oppsvinget i og med avtalen med «Tangoklubben». Hele høsten, vinteren og våren ble det arrangert dans i klubbhuset hver onsdag og søndag og det ble en stor suksess. Musikerne fikk betaling etter hvor mange personer som hadde betalt inngangspenger. Hvis det var over 121 på dansen fikk musikerne 40 kroner pr. mann. Vakter som gjorde rent etter dansen fikk fem kroner pr. kveld.

Av regnskapet 1953/54 går det fram at inntektene fra klubbhuset dette året utgjorde 13.788 kroner av en total på 14.519 kroner. Medlemskontingenten utgjorde resten med 731 kroner.

Av sportslige resultater; i Norgesmesterskapet i juli 1953 ble det en femteplass i junior firer og en tredjeplass i junior åtter.

Åtterlaget vant Høstkapproingen på Limavatnet med laget; Johannes Lie, Nils Salomonsen, Jan Torkelsen, H. Jensen, F. Tønnessen, Audun Mauritsen, Magnus Emil Pedersen, Marthon Birkeland og Sigmund Are, cox.

Åtteren under trening på Limavatnet i 1953. Fra v. Johannes Lie, Nils Salomonsen, Jan Torkelsen, John Torås, Finn Tønnessen, Audun Mauritzen, Magnus Emil Pedersen, Marthon Birkeland og Sigmund Are, cox.

1954: Jubileumsfest på «Håndverkeren».

Klubbhuset opprustes

I 1954 var klubben 60 år, dette ble markert med fest på Håndverkeren.

Klubbhuset gikk gjennom en større ombygging dette året. Klubbsalen ble forlenget med 3 meter på bekostning av garderoben. Lysrør ble installert, i garderoben, på gangen og delvis i båthallen, klubbsalen og kjøkkenet ble malt. Hele huset ble malt to ganger utvendig.

Bordkledningen trengte utskifting, særlig gjalt dette vestsiden hvor også stolper og bjelker var råtne. I forbindelsen med denne oppgraderingen ble det søkt om tippemidler, men søknaden ble avslått fordi vi ikke hadde en formell leiekontrakt på tomten med kommunen. Dette ble ordnet i 1956 da vi fikk en leiekontrakt med kommunen for et areal på 1414,3 kvadratmeter (klubbhuset, opplagsplass for båter og brygge) gjeldende fra 1. januar 1956 i 99 år.

Dansen fortsatte hver onsdag og søndag i klubbhuset.

Dameavdelingen hadde vært mindre aktiv denne sesongen med unntak av tre, fire av de yngste, men Syforeningen holdt det fortsatt gående.

Et lettvektslag i innrigger vant i 1. mai-kapproingen.

Samme laget vant i kapproingen 17. mai. Dessuten vant vi i innrigger ungdom.

Under Vestlandsmesterskapet vant vi junior innrigger og innrigger lettvekt. Junior innrigger: Egil Rygh, John Torås, Nils Salomonsen, Marthon Birkeland og S. Are, cox. Innrigger lettvekt: Johs. Lie, Kjell Grønning, Tor Hetland, Jan Torkildsen og S. Are, cox.

Regattaforeningen på Limavatnet arrangerte en jubileumskapproing der vant vi i junior innrigger, i ungdoms innrigger og i senior åtter. Lagene:

Juniorlaget: Egil Løken, Rolf Inge Pedersen, Gustav Karl Petterson, Finn Johannessen og Tor Jan Nilsson, cox.,

Ungdomslaget: Carl Halvorsen, Tore Idsøe, Svein Wigdel, Rolf Hesby og Tor Jan Nilsson, cox.

Åtterlaget: Egil Rygh, Magnus Emil Pedersen, Egil A. Løken, Finn Johannessen, Gustav Karl Petterson, John Torås, Nils Salomonsen, Marthon Birkeland og Sigmund Are, cox.

Norgesmesterkap i åtter

NM seier i åtter.

I Norgesmesterskapet den 17. juli 1954 i Horten vant vi junior åtter med laget: Egil Rygh, Rolf Inge Pedersen, Egil A. Løken, Finn Johannessen, Gustav Karl Petterson, John Torås, Nils Salomonsen, Marthon Birkeland og Sigmund Are, cox.

Etter en treg start kom åtteren riktig i siget og vant en klar seier. Gleden sto i taket og den halvpart som også skulle ro innrigger gledet seg til senior innriggerløpet hvor Kongepokalen var satt opp. Imidlertid mente medlemmer av Roforbundets treningsnemnd at vi burde trekke innriggerlaget, og heller konsentrere oss om senior åtter. Dette ble gjort, til usigelig skuffelse for innriggerlaget som aldri hadde vært i så godt slag. John Torås var sikker på at laget skulle tatt hjem Kongepokalen, og sikrere blir han for hvert år som går.

Etter Norgesmesterskapet deltok åtteren i Sølvfastløpet (4.500 meter) på Drammenselva der det ble en 3. plass.

Sesongen 1955

1955: Vintertreningen: Gymnastikk på Våland skole.

Innendørstreningen etter nyttår begynte med gymnastikk på Våland hver mandag. På fredagene var det løp og med etterfølgende badstu i klubbhuset.

Etter sesongåpningen ble det trent hver kveld. Det kom nye medlemmer til klubben og en tid var det 3 ungdomslag og et guttelag i trening.

I 17. mai-kapproingen vant vi innrigger begynner og innrigger ungdom. På begynnerlaget satt Kjell Thorstvedt, Olav Flote-Kongsvoll, Tore Idsøe, Svein Vigdel og Tore Hetland, cox.

Ungdomslaget: Jan Abrahamsen, Bjørn E. Samuelsen, Stein Hatløy, Harald Veila og Tor Jan Nilsson, cox.

I vestlandske vant vi i junior innrigger og i begynner innrigger med et og samme lag, nemlig begynnerlaget som vant på 17. mai. Ellers ble det to andreplasser i junior og senior firer.

Den 27. juni ble det arrangert kapproing på Vågen i anledning det engelske hangarskipet HMS «Triumph»s besøk i Stavanger. Vi stilte med begynnerlaget som vant innriggerløpet foran Terje Viken og de to britiske lagene.

I Norgesmesterskapet, 16. og 17. juli i Horten, kom junioråtteren på andre-

Åtterlaget som vant Norgesmesterskapet i junior åtter i 1954 og som ble vestlandsmester og kretsmester i junior innrigger og firer samme året. Fra v. Finn Johannessen, John Torås, Egil Rygh, Rolf Inge Pedersen, Sigmund Are (cox), Egil A. Løken, Marthon Birkeland, Nils Salomonsen, og Gustav Karl Petterson.

plass etter å ha blitt slått med et par meter av NSR. I seniorklassen kom laget på fjerdeplass.

I åtteren: Rolf Inge Pedersen, Magnus Emil Pedersen, Thore Idsøe, Olav Flote-Kongsvoll, Gustav Karl Petterson, Nils Salomonsen, John Torås, Marthon Birkeland og S. Are, cox.

Sammenslutning Roklubben 1915 og SR

Den 25. september 1955 ble det inngått avtale mellom vår klubb og Roklubben 1915 hvor de to klubbene ble slått sammen. Materiell og båthus ble overlatt til SR. Eventuelle kontanter eller andre verdier som 1915 hadde skulle nå disponeres av SR. Pokaler, diplomer, og banner som etter avtalen skulle tas vare på av SR ble imidlertid ikke overlevert.

Sammenslutningen ga ikke de resultater som man hadde håpet. Bare tre av 1915s medlemmer gikk over til SR. 1915s båthus på Sølyst ble først leid bort til Havnearbeidernes Idrettslag, så solgt i 1962 til to privatpersoner for 300 kroner. De mest aktive medlemmer av 1915 gikk over til Havnearbeidernes Roklubb, som etter hvert sovnet inn.

Åtterlaget som vant junior åtter i Norgesmesterskapet i 1956 på Nordåsvannet og som ble vestlandsmestre i senior åtterer på Limavatnet samme år. Fra v. Marthon Birkeland, Jan Torkelsen, Kjell Thorstvedt, Bernt E. Endresen, Gustav Karl Petterson, John Torås, Nils Salomonsen, Rolf Hesby, Sigmund Are, cox.

Sesongen 1956

Etter å ha søkt om telefon hvert år siden 1946 ble søknaden endelig innvilget i 1956 og telefon ble innstallert.

Vi fikk en ny firer med styrmann fra Friedrich Pirsch i Tyskland med en prislapp på 6.200 kroner. Fireren ble døpt Mambo og det var overskuddet fra dansen som dekket kjøpesummen.

Innendørstreningen startet straks etter nyttår, med trening på tirsdagene på Svithun skole, og fredagene i klubbhuset.

Den svensk-amerikanske treneren Gösta Erichson var innom klubben for å vise sine treningsmetoder. Etter hans besøk overtok S. Are. treningen etter Erichsons ideer.

Vestlandsmesterskapet ble arranger på Limavatnet hvor åtteren, som det var stilt store forhåpninger til, vant.

Norgesmesterskap i junior åtter

Nytt NM i åtter.

Norgesmesterskapet gikk på Nordåsvannet i begynnelsen av juli. Åtteren vår vant juniorklassen og ble nummer to i senior. Laget: Marthon Birkeland, Jan Torkelsen, Kjell Thorstvedt, Bernt E. Endresen, Gustav Karl Petterson, John Torås, Nils Salomonsen, Rolf Hesby og Sigmund Are, cox.

Aftenbladet: «Stavangerne viste seg som sterke og teknisk meget dyktige roere, men klubbens leder, Alf G. Kvia, var ikke fornøyd.

– Vi er litt skuffet, det er ikke å komme forbi, sier Kvia da vi fikk fatt i ham etter at løpet var over. Seieren i juniorklassen var selvsagt hyggelig, men vi skulle gjerne tatt seniorklassen også. Hadde vi hatt penger skulle vi dratt inn til landskampen mot Sverige og vist at vi kan. Ja, det var såvidt vi kom oss opp til Bergen. Guttene betalte selv halvparten av utgiftene og båten får vi alltid gratis på nattruten.»

Etter NM ble åtterlaget splittet på grunn av innkallelse til militærtjeneste.

Akterutseilt (1957–1969)

Sesongen 1957

1957: En stor skuffelse.

Fra årsberetningen 1957: «Noen få – ganske få – har presset klubben gjennom nok et årelangt løp. Noen stor seier ble det så visst ikke, hverken idrettslig eller økonomisk eller på noen annen måte. For å si det kort: løpet ble fullført – det er alt.»

Sigmund Are deltok på en ukes instruktørkurs i Drammen 1957 under ledelse professor og roinstruktør Gøsta Erichson.

Sesongens første seier fikk vi i Vestlandsmesterskapet i Bergen der vi vant i de tre løpene vi deltok i; i junior og senior firer og i senior åtter. På seniorlaget satt Andreas Dick, John Torås, Nils Salomonsen, Marthon Birkeland og S. Are, cox. Juniorlaget: Johs. Lie, Tor Berge, Bernt Endresen, Bjørn Samuelsen og S. Are, cox.

Med unntak av Andreas Dick som ble erstattet med Leif Høvring var åtterlaget det samme som junior og seniorlaget tilsammen.

Norgesmesterskapet i Sandefjord ble «en stor skuffelse, vi hadde stor tro på junioråtteren.» Det var bare Drammen som stilte opp og «vi måtte pent gi fra oss pokalen, som vi har to aksjer i, til Drammen.»

Det ble andreplass til junior åtterlaget, fjerde plass i senior åtter og femteplass i junior firer. Åtterlaget var det samme som vant vestlansdske.

Etter NM var sesongen over: «utover ettersommeren og høsten har det vært svært lite roing, enten det nå skyldes dårlig vær eller liten interesse,» (fra årsberetningen).

Dårligere kan det ikke bli

Tidlig på våren var frammøte på treningene gledelig stort og mange nye, ivrige fjes var å se.

På sesongåpningen den 20. april 1958 var hele sju lag på vannet, men interessen avtok etter hvert.

17. mai-kapproingen ble avlyst og til Vestlandsmesterskapet i Bergen var det bare økonomi til å sende en lettvektsfirer. Resultatet framgår av rosjefens beretning: «Begynner lettvektslaget kom på andreplass slått kanskje en del grundigere enn ventet og optimistiske planer om mulig deltagelse i NM ble skrinlagt.»

1958 og 59: Verre og verre.

På lettvektslaget satt Paul J. Skavland, Egil Høyland, Harald Ommundsen og Odd Staurland.

Rosjefen avsluttet sin beretning slik: «Det er fristende å si at sesongen 59 kan umulig bli dårligere enn denne.»

For fint vær til å ro i

Også til sesongen 1959 begynte det en del unge medlemmer som man håpet ville bringe klubben tilbake til gamle høyder.

Klubbens gjeld som var vår dårlige samvittighet hadde minket det siste året, men den dårlige økonomien gjorde at vi ikke fikk sendt lag til kapproinger.

Rosjefens beretning: «Det har vært for fint vær denne sesongen til å ro i ..??? Sommeren som må sies å være ideel til baderoing når den er slik som den har vært iår, ser imidlertid ut til å ha skremt både unge og gamle bort fra båthuset. Etter en ganske god vårsesong, dabbet det hele av og da ferietiden kom var det helt dødt i båthuset.»

Vi deltok ikke på vestlandske, 1. mai-kapproingen ble det ikke noe av på grunn av for liten deltakelse og i 17. mai-kapproingen vant vi med et ungdomslag.

Tok seg heller en tur

Innendørstreningen i klubbhuset 1960 ble ledet av S. Are og det var ganske stor oppslutning. Treningen foregikk etter Gøsta Erichsons prinsipper. Ikke alle sverget til denne treningsformen, så endel av guttene, med M. Birkeland i spissen tok seg heller en tur ut i friluft med gymnastikk oppe på Varden. Det har ikke alltid vært like lett å enes om treningsprinsipper og roteknikk.

1960: Nytt håp, nye roere med tæl.

Fra rosjefens beretning: «Sammenlignet med sesongen ifjor som jo heller var slett, skulle en etter denne ha lov til å håpe og tro at SR igjen er på vei framover.»

Skulle klubben ikke bli helt glemt av det øvrige ro-Norge måtte vi delta ved de store regattaene på østlandet. Heldigvis hadde vi fire gutter som var villige til å gjøre sin innsats.

De reiste på egen bekostning østover og deltok på Årungenregattaen og Norges-mesterskapet i Horten. Disse fire var Svenn O. Sandsmark, Tor Høines, Svein Magne Rødder og Øivind Bergsten.»

Dette laget vant Vestlands-mesterskapet i begynner firer og kom på tredjeplassen i Årungen-regattaen og på tredjeplass i NM.

Den siste 17. mai-kapproingen

1961: Exit 17. mai kapproingen.

1961 var det siste året 17. mai-kapproingen ble arrangert.
Publikumsinteressen avtok, bedriftsroerne og militære hadde trukket seg. De siste årene var det bare roklubbene som konkurrerte seg imellom.

I den siste 17. mai-kapproingen vant vi junior innrigger med Bernt Endresen, Tor Høines, Svein Magne Rødder, Svenn O. Sandsmark og vi vant i nybegynner innrigger med Øivind Seljeskog, Svein Åge Johnsen, Roald Abrahamsen, Martin Birkedal og Bjarne Viste, cox.

I Vestlandsmesterskapet på Limavatnet i 1961 vant vi i junior firer, nybegynner innrigger og senior åtter. På åtterlaget satt Øivind Seljeskog, Svein Åge

Begynner fireren 1960. F.v. Svenn O. Sandsmark, Tor Høines, Øivind Bergsten, Sigmund Are (cox) og Svein Magne Rødder.

Johnsen, Roald Abrahamsen, Martin Birkedal, Bernt Endresen, Tor Høines, Svein Magne Rødder, Svenn O. Sandsmark og Bjarne Viste, cox.

I Norgesmesterskapet vant vi begynner innrigger. Det ble en 2. plass i junior innrigger, en 2. plass i junior firer og en 3. plass i junior åtter.

1961-sesongen var den beste på flere år og ga håp om videre framgang.

Johnny Band

Fra 1962 kom det fart i dansen da «Johnny Band» med John Klemetsen startet opp. Antall ungdommer som ville inn måtte begrenses og gulvet i klubbsalen måtte støttes opp med bjelker. Veggene begynte å sige ut og det måtte forsterkninger til. Særlig ille var det når det ble danset jenka.

Dansen ga økonomi til nytt klubbhus.

«Johnny Band» fikk 310 kroner pr. gang hvis brutto inntekter var minst 700 kroner. Ellers ble honoraret trappet ned i forhold til inntektene med et minimumshonorar på 260 kroner.

Dansen ga klubben store inntekter. Mens bankkontoen i 1946 viste en saldo på omkring 1.500 kroner var summen steget til 140.000 i 1970. Alt som et resultat av dansen.

Folketoget 17. mai 1961 med John Torås som bannerfører.

Ville ikke gi den bort

Vi deltok på to kapproinger i 1962, på vestlandske og i junior-NM. Det ble ingen seier på vestlandske, kun tre 2.plasser. I senior åtter startet vi fordi «åtterpokalen» gikk ut dette året og da Fana og vår klubb hadde fire napp hver startet vi for å by Fana konkurranse og fordi vi ikke hadde lyst å gi den bort bort uten noen som helst kamp, men laget vårt var altfor ferskt.

I NM for juniorer i Horten hadde vi med vårt guttelag i innrigger og firer og det ble en andre- og fjerdeplass på laget: Arild Marvik, Svein Jonassen, Bernt Borgen, Roald Riis og Torbjørn Hetland, cox.

Etter sommerferien var det så godt som ingen roing og sesongen ble avsluttet med den tradisjonelle klubbkapproingen.

På årsmøtet ble det for første gang på alvor luftet planer om å bygge et nytt klubbhus.

Troppen til Norgesmesterskapet i Horten i 1963 der vi vant i ungdoms innrigger og begynner innrigger. Fra v. Torbjørn Hetland, Svein Amundsen, Roald Riis, Jostein Larsen, Sigmund Are cox, Racin Austvik reiseleder, Folke Hermansen, Svein Jonassen, Bernt Borgen og Arild Marvik.

Sesongen 1963

Fra rosjefens beretning i 1963: «Vi startet innendørstreningen med 14 – 15 mann. Da rosesongen ble åpnet hadde vi flere lag. Kort tid etter sesongåpningen viste det seg vi hadde to lag som vi måtte basere selve konkurransetreningen på. Det var et ungdomslag og et begynnerlag. Begge lag innfridde forventningene.»

Vi deltok i to kapproinger, på vestlandske og i junior-NM. På vestlandske på Nordåsvannet vant vi i begynner firer og begynner innrigger med Folke Hermansen, Svein Amundsen, Jostein Larsen og Torbjørn Hetland og S.Are, cox.

På Norgesmesterskapet for juniorer i Horten vant vi ungdoms innrigger med Arild Marvik, Svein Jonassen, Bernt Borgen og Roald Riis. Vi vant også begynner innrigger med samme laget som på vestlandske.

1963 var en sesong som skapte forventninger for framtiden. Flere av disse roerne har siden satt dype spor etter seg i klubben.

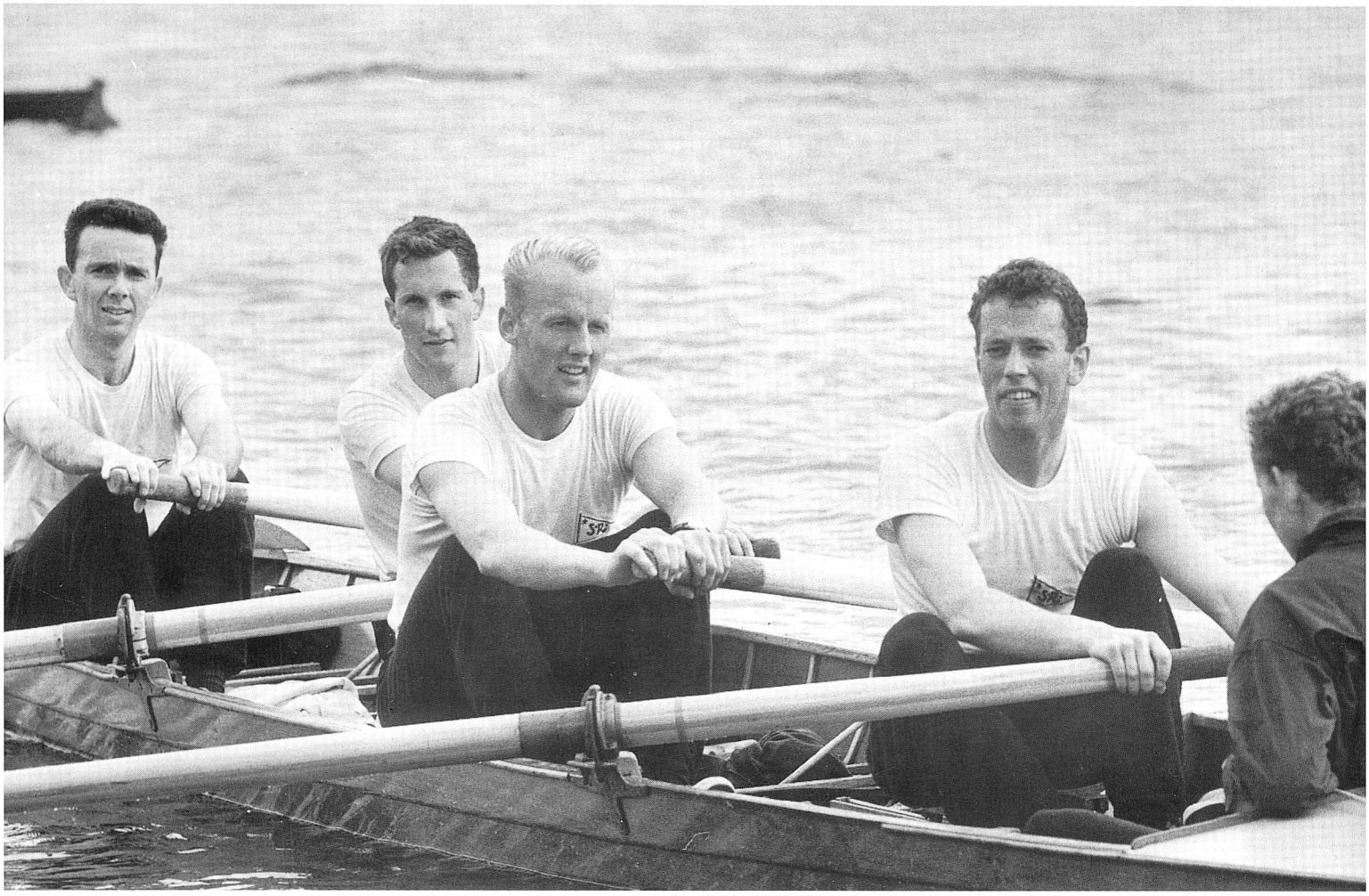

Vestlandsmestre i begynner innrigger på Limavatnet 1964. F.v. Per Hedberg, Oddbjørn Hansen, Sigmund Sæbø, John Kristiansen og Dag Larsen, cox.

Bygging av nytt klubbhus?

Klubben ble 70 år i 1964, så sesongåpningen ble lagt til selve jubileumsdagen, den 9. april. Jubileet ble markert med en tilstelning i klubbhuset med rundt 40 medlemmer tilstede. Klubben mottok blomster fra Stavanger kommune og Stavanger Turnforening. Conrad B. Olsen som nå bodde i Oslo hadde sendt klubben en sjekk på 500 kroner. Fra Trondheim fikk klubben et telegram fra Thore Michelsen.

På åpningen ble en ny kombinert toer uten/dobbelsculler døpt «Twist» av Sverdrup Amundsen. Båten ble delvis finansiert med tippemidler fra STUI som bevilget oss 1.500 kroner. Fra 9. april hadde vi utstilt pokaler og trofeer i et av vinduene til Hetlandsbanken.

1964: 70-års jubileum. Forberedende byggekomité nedsatt.

En komite som skulle ta seg av forberedende arbeid i forbindelse med bygging av et nytt klubbhus ble nedsatt. Komiteen besto av Marthon Birkeland, Racin Austvik og Sigmund Are. Dengang var planen å bygge det nye klubbhuset ved siden av det eksisterende.

I vestlandske på Limavatnet vant vi nybegynner innrigger med laget Per W. Hedberg, Oddbjørn Hansen, Sigmund Sæbø, John Kristiansen og Dag Larsen, cox.

Båttransport til Bergen i 1965 med Nattruten og lastebil. På lasteplanet f.v. Dag Larsen, Per Hedberg, Knut Soma og Arild Marvik. På kaien f.v. Svein Jonassen, S. Skottheim, Per Svendsen og Svein Amundsen.

I Norgesmesterskapet for juniorer ble det en tredjeplass i junior firer og junior innrigger med laget Folke Hermansen, Svein Amundsen, Svenn O. Sandsmark, Torbjørn Hetland med Sigmund Are, cox. Det ble og en 3. plass i begynner innrigger med Per W. Hedberg, Oddbjørn Hansen, Sigmund Sæbø, John Kristiansen og Dag Larsen, cox.

I Norgesmesterskapet for seniorer deltok vi i senior innrigger, men ble utslått i forsøksheatet.

Sesongen 1965

Vintertreningen til sesongen 1965 fikk god oppslutning. Den ble ledet av Marthon Birkeland som brukte Stein Johnsens treningsopplegg.

1965: Nye hederstegn.

Vårt juniorlag i innrigger med Olav Nessa, Arild Marvik, Svein Amundsen, Svenn O. Sandsmark og Sigmund Are cox, vant Vestlandsmesterskapet.

I Norgesmesterskapet for juniorer ble det to femteplasser i junior innrigger og junior firer, med samme laget som over.

Etter et forslag fra Alf G. Kvia ble det på årsmøtet vedtatt vedtekter for nytt hederstegn. Klubbens hederstegn kan utdeles i sølv og gull.

To åttere, Ragnvald og Laksen og fireren Teddy ble dette året kondemnert.

Klubbens øvrige båter dette året: en åtter, tre firere, en dobbelsculler, en sculler og fire innriggere.

Dårlig kondisjon

1966: Våre lag holder ikke mål, tross stor entusiasme.

Fra rosjefens beretning 1966: «Det ble mye skrik og lite ull. Nå gjorde vi oss ikke forhåpninger om at sesongen skulle gi oss toppresultater, men at resultatene skulle bli så dårlige var vel for de fleste av oss skuffende. De to siste sesongene viser at våre lag følger godt med til 1.000–1.500 meter, men så er det slutt og vi blir liggende langt etter i mål.

Under trening ror lagene korte strekk med tempokjøring. Det er ytterst sjelden at noen trener over 2.000 meter eller lenger. Når så lagene kommer på kapproingsbanen er løpets lengde ukjent og mannskapene makter naturligvis ikke å disponere kreftene og kondisjonen over 2.000 meter. Det bør derfor bli en fast regel i treningen at lagene ror minst 2.000 en gang i uken. Videre virker det som rotreningen på mange måter er tilfeldig og vilkårlig slik at det er vanskelig å finne frem til bestemte lag.

På vestlandske på Limavatnet ble resultat fire 2. plasser i junior firer, junior innrigger, senior innrigger og i senior åtter. Seniorløpet ble rodd av juniorlaget: Olav Nessa, Arild Marvik, Jostein Larsen, Torbjørn Hetland, og K. Stokkeland, cox. Juniorløpet ble rodd av lettvektslaget: Per Hedberg, Per Svendsen, Edgar Thorsen, Klaus Helleberg, Karluf Stokkkeland, cox. Senior åtterlaget: Olav Nessa, Arild Marvik, Svenn O. Sandsmark, Bård Høie, Folke Hermansen, Svein Jonassen, J. Larsen og Torbjørn Hetland med S. Are, cox.

I NM for juniorer ble beste plasseringen en 3. plass i dobbelsculler junior med Arild Marvik og Sven Waldmann.

Sesongen 1967

1967: Klubbens første følgebåt.

Klubben fikk en lenge etterlengtet følgebåt dette året, men det mest gledelige var over 20 nyinnmeldelser.

Vintertreningen ble ledet av Marthon Birkeland og det ble trent en gang i uka på Nylund skole og tre ganger fra klubbhuset.

På Vestlands-mesterskapet vant vi begynner innrigger med laget Olav Rugås, Per Svendsen, Edgar Thorsen, Klaus Helleberg og Bjørn Dahle, cox.

Første seier på Årungen.

Under Årungen-regattaen ble det en førsteplass i senior innrigger ved Arild Marvik, Svein Amundsen, Sven Waldmann, Torbjørn Hetland og Bjørn Dahle cox. I Norgesmesterskapet for seniorer i Horten ble det en femteplass i innrigger.

I et forsøk på å forlenge sesongen ble det arrangert et spesielt klubbmesterskap etter prikkbelastningsmetoden. Det ble rodd en gang i uken i fire uker med samme distanse som under klubbkapproingen.

Man ble prikkbelastet med 0 for 1. plass, 1 prikk for 2. plass osv. Den som fikk minst prikker hadde vunnet. Lagene ble hver gang satt sammen med loddtrekning. Første året deltok det ialt 34 roere.

Dansen ga helt avgjørende inntekter for klubben. Av årets totale inntekter på 32.962 kroner var 32.177 fra dansen. Resten, 785 kroner, kom fra medlemskontingenten.

Planer om nytt klubbhus

På en ekstraordinær generalforsamling 1.april 1968 i klubbhuset ble det diskusjon om stedsvalget for det nye klubbhuset. Alle som var tilstede gikk på befaring til Strømvig og vurderte den eventuelt nye tomten.

1968: Gamle Strømvig Bad ble valgt som stedet for nytt klubbhus.

En avstemning blant de 25 stemmeberettigede fikk følgende utslag: Alle ga sin stemme for å bygge nytt klubbhus. Alle unntatt en stemte for Strømvig.

En forberedende byggekomite med Sigmund Are, Harald T. Pedersen, Arild Marvik, Marthon Birkeland, Racin Austvik og Magnus Emil Pedersen ble sammensatt.

På sesongåpningen ble en firer døpt Laksen av æresmedlem Karl Nag.

Fra rosjefens beretning: «Året har bragt oss gleder og skuffelser». Opptakten var den beste med 20–25 frammøte hver gang under vintertreningen på Nylund skole under ledelse av Marthon Birkeland. Men ved sesongstart var det bare et ungdomslag å satse på: Jon Gundersen, Geir Eriksen, Tor Berge og Helge Schelderup med Bjørn Dahle som cox.»

Vi deltok i fire regattaer denne sesongen: Årungeregatten, Sandefjords jubileumsregatta og Norgesmesterskapene for junior og senior.

På Årungeregattaen ble det en fjerdeplass i firer junior 15–18 år. I Sandefjord ble det en 4. plass i senior B innrigger med laget Øyvind Steen, Per Svendsen, Per Sandnes og Sverre Visted. I junior NM i Horten ble det en andreplass i junior innrigger 15–16 år.

Fra årsberetningen: «Av ønsker for fremtiden kan det selvsagt være mange, men en ting må være nærliggende å ta fatt på, og det er å lære opp lettere coxer. Vi er nå kjendt for å ha de tyngste coxene på robanen.».

75 års jubileet 1969

1969: Stor jubileumsfest på Victoria Hotel.

I 1969 var klubben 75 år. Festen ble holdt på Victoria Hotel med omlag 120 gjester. Varaordfører Wallem Iversen og Norges Roforbunds formann Laurits Rhode var sammen med Karl Nag invitert som æresgjester. Etter innstilling av jubileumskomiteen ble Marthon Birkeland, Harald T. Pedersen, Racin Austvik og Sigmund Are tildelt klubbens høyeste hederstegn, hederstegnet i gull for deres utrettelige arbeid for klubben.

Leiekontrakt med Stavanger kommune vedrørende Strømvig 2 ble undertegnet. Byggekomiteen ble på årsmøtet bedt om å få fortgang i planleggingen av det nye klubbhuset.

Resultatmessig ble ikke sesongen -69 av de store. Klubben deltok i Vestlandsmesterskapet som ble arrangert på Limavatnet for siste gang og i NM uten å innkassere seire.

Ved en skilleveg.

Ved inngangen til syttiårene sto klubben ovenfor flere store utfordringer. Klubbhuset var i en elendig forfattning og det hastet med å komme igang med bygging av nytt. Sportslig var tilstanden nærmest identisk med husets. Vi hadde mange aktive som var villige til å satse, men vi manglet trenere. Utviklingen var gått i fra oss, spesielt når det gjaldt roteknikk. Vintertreningen ble drevet systematisk etter programmer utarbeidet av Roforbundet. Straks rotreningen startet forsvant systematikken og treningen ble drevet mer tilfeldig ut fra vær og vindforhold. Skulle klubben leve videre måtte noe gjøres.

Jubileumsfesten 1969. Varaordfører Thor Wallem Iversen overrekker gave til klubbens formann Marthon Birkeland.

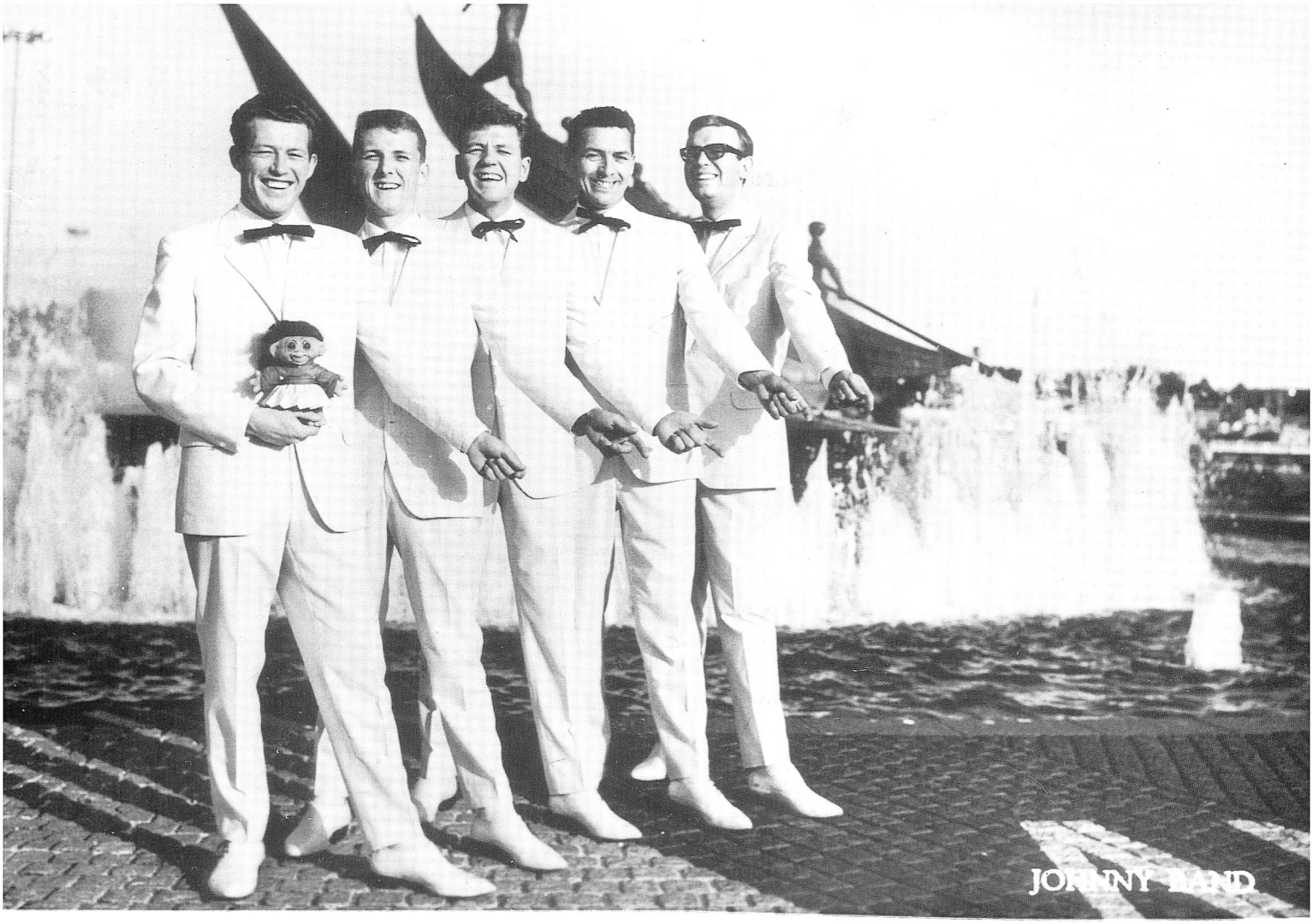

Dansen i Roklubben

John Klemmetsen intervjuet av Gottfred Tunge

Veggene svettet, golvet knirket og basslyden som strømmet ut fra den hjemmelagete høyttaleren var så sprukken at bassisten gjemte seg bakerst i den mørkeste kroken på scenen som om han sa at «det kommer ikke fra min gitar».

Det var fredag og dans i roklubben. Ikke hvilken som helst dans og ikke med hvilket som helst klientell. Det var et godt miljø som man på mange måter vokste inn i og ble en del – på godt og vondt. Mest godt – bare spør mister Johnny Band personlig, John Klemmetsen hvilke inntrykk som har festnet seg og du får en malende beskrivelse av byens mest karakteristiske dansested:

«Har du hørrt om taskegjengen? Ikkje? Jo, nå ska du hørra. På dansen, ja når me snakke om dans så vett adle ka me snakke om, DANSEN va dansen i roklubben. Det var der eg spelte, eg å bandet mitt Johnny Band. Me hadde tage

på det mesta. Ikkje noge tull me oss å heller ikkje me nogen av di andre så gjekk i roklubben på den tiå.

Taskegjengen ja. Det va damene så ikkje va kjende i roklubben. Di så stakk innom å ikkje viste ka for et kjempemiljø me hadde. Å di gjorde heller'kje noge spesielt for å lera. Adle di faste damene så me kjende kom springande opp med taskene sine å avleverte di på scenen med ein gang di kom – å der blei taskene liggande trygt resten av kvelden.

Men taskegjengen – di beholdt taskene sine sjøl der de klinte seg opp langs veggene å håpte at nogen ville dansa me di. Men nei, taskegjengen blei der di var.

Koss det va ellers? Flott, tøft, herrligt. Dansen i roklubben – det synge nesten ennå i øyrene på meg når eg hørre den setningen – dansen i roklubben.

Når Racin fekk trøbbel i døra. Då va det bare å ta av seg gitaren å gå ner å hjelpa te. Sånn va det. Me hjalp kverandre. Adle kjende stort sett adle og sånn bler der miljø av.

Når «Sjevien» kom inn så satte me igang «I love you because». Sånne musikalske hilsenar hadde me te mange.

Å gu så trangt det kunne bli. Men itte et par runder med jenka, så fekk me alltid prest inn 10–12 stykker te. Spesielt itte at me kjypte den nya lysperå i Danmark, den me blått lys så gjorde at adle fekk knallkvide tenner å du såg behå'en gjenå blusane på jentene. Denne blåa lysperå va ein fantastiske, tekniske nyvinning itte vår målestokk.

Ingen krangling, lite tull og møje vennskap. Mange e' blitt gifte itte treff i roklubben, å der e'kje mange så har skilt seg ittepå.

Roklubben va dans, skurrande musikk fra elendige høyttalerar og svette vegger. Å se va det alt det andre så ingen kan beskriva uden at di har vert der sjøl.»

Mot lysere tider (1970–72)

Ny giv

Oppmerksomheten og interessen rundt 75 års jubileet skapte nytt liv i klubben. Gamle roerkamerater traff hverandre på jubileumsfesten, og fant ut at det var på tide å friske opp gamle minner og trimme litt sammen. Dermed var oldboys gruppen i gang. Samtidig tok rekrutteringen seg opp, og ved inngangen til 70-årene begynte navn som Arne Gilje, Rune Dahl og Edd Hillstad å dukke opp, gutter som skulle komme til å sette skikkelig spor etter seg på regattabanen. At vi nå var i framgang går også fram av vår søknad om kommunalt tilskudd for 1970. I søknaden heter det: «Stavanger Roklub har økt sitt medlemstall med 100 % siste år, og vi forventer at det kommunale tilskudd blir økt fra i fjor.»

1970: 100% medlemsøkning.

Marthon Birkeland sto i spissen, med et ungt og entusiastisk styre rundt seg. To saker opptok styret, nemlig nytt klubbhus og sportslig fremgang.

Det ble satt ned en forberedende byggekomite til å ta seg av byggeplanene, mens styret konsentrerte seg om det sportslige.

Man innså at trenerkompetansen var for lav og motiverte derfor til at flest mulig skulle delta på Norges Roforbunds nye trenerutdanning.

Til sesongen startet i 1970 hadde seks personer vært gjennom A-trenerkurs og tre hadde gått videre på B-kurset. Svein Jonassen tok seg av seniorene, mens et ungdomsutvalg med Jan Torkelsen, Bjørn Dahle og Per Hedberg skulle ta seg av juniorene. I tillegg kontaktet man Ormsund Roklubbs trener Wiggo Winther til å hjelpe til med den rotekniske treningen. Wiggo var mannen bak blant annet Alf og Frank Hansen.

Wiggo Winther hentes til Stavanger.

Resultatene kommer

1971: Toeren hevder seg.

Allerede året etter i 1971 begynte resultatene å komme. Arild Marvik og Torbjørn Hetland hadde byttet ut dobbelsculleren med toer uten styrmann, et bytte som falt heldig ut.

Allerede i mai vant de åpningsregattaen på Årungen og fortsatte med ytterligere to seire i regattaer på Østlandet den våren. Nå var tiden inne til å prøve seg i større sammenhenger. Kursen ble satt mot Uddevalla i Sverige. For første gang på 40 år skulle et lag fra SR delta i en utenlandsk regatta. Det blr ny seier og nå begynte til og med pressen å interessere seg. Det ble spekulert om de to kunne klare å kvalifisere seg for Nordisk mesterskap. Åtteren skulle settes sammen av roere for ulike klubber, og NM skulle være den endelige uttag-

Viggo Winther forklarer Torbjørn Hetland og Arild Marvik hvordan båten skal trimmes. Foto: Rogalands Avis.

ningsregattaen. Toeren fikk sølv i NM, og alle regnet med at plassen på åtteren var sikret, men uttakingskomiteen ville det annerledes. Forundringen var stor, og til og med Oslo-pressen stilte seg uforstående til uttaket. Dagbladet hadde en egen artikkel under tittelen «Merkelig ro-uttaking» og artikkelen avslutter slik: «Det som er gjort virker bare til å drepe interessen. Og i Stavanger kunne man trenge et par representasjonsroere. Det ville være godt for miljøet. Men når Roforbundets egne folk ser bort i fra dem, vil de vel bare ha rosporten sentralisert rundt Oslofjorden».

Da så de to ble oppsøkt av en representant for en av Oslo-klubbene med forslag om at de skulle melde overgang for det ville gjøre det lettere å komme på landslaget, sies det at Arild ble så sint at han bante og svor på at aldri skulle det gjenta seg at det skulle være et handikap å være fra Stavanger.

Rekrutteringen

God rekruttering.

Juniorene begynte også å ro fort.

Under Tunevannsregattaen i Sarpsborg i begynnelsen av juni vant vi både junior B (14-16 år) firer og junior A (16-18 år) innrigger. Disse to firerne utgjorde åtteren som ble nr. 2 etter Ormsund.

Lovende rekrutter. F.v. Arne Gilje, Roy Torkelsen, Trygve Tønnessen, Egil Grønnestad, Otto Olsen, Paul Oftedal, Rune Dahl, Egil Rossavik, Hans Petter Brekke og Einar Valheim. Foto: Rogalands Avis.

På junior B fireren satt: Edd Hillstad, Rune Dahl, Trygve Tønnessen og Egil Grønnestad med Arne Gilje som cox. Junior A bestod av Einar Valheim, Egil Rossavik, Karl E. Sunde, Roy Torkelsen og Hans Petter Brekke som cox.

Neste sesong var OL sesong, og Arild og Torbjørn var tatt ut i forbundets B-gruppe. Til tross for at treningsmengdene ble økt viste det seg utover sesongen at det manglet noen sekunder på at OL drømmen gikk i oppfyllelse, dermed ga disse to seg med topproing.

Men mens noen ga seg begynte andre å vise tenner. Under junior NM ble åtteren nr. 2, ungdomsutvalgets arbeid begynte å vise resultater.

Generasjonsskifte

M. Birkeland ga seg etter 11 år som formann.

På årsmøtet 3. oktober 1972 sa Marthon stopp, 11 år sammenhengende som formann mente han var nok. Arild Marvik gikk på som formann, og et generasjonsskifte var et faktum. Bare Harald Pedersen satt igjen av «gamlegutta» også nå som kasserer, økonomien ville de tydeligvis ha kontrollen med fortsatt. Ellers ble Bård Høie valgt til sekretær, Svein Jonassen rosjef, Torbjørn Hetland materialforvalter, Egil Rossavik hussjef og Jan Torkelsen styremedlem.

Det gamle klubbhuset. Foto: Rogalands Avis.

Nytt klubbhus

Utover i 60-årene ble det mer og mer synlig at noe måtte gjøres med det gamle klubbhuset. Flere alternativer ble diskutert så som renovering av det gamle huset, bygging av nytt hus på samme tomt og eventuell ny tomt.

Ideen om å restaurere det gamle huset ble fort forlatt. Grunnlaget var for dårlig, med delvis manglende grunnmur på nordsiden. Skulle vi bygge på samme tomt som tidligere måtte det gamle huset rives først. Det ville føre til at roingen ville ligge død i byggeperioden, det var lite ønskelig. Terje Viken hadde gjort dette, og var nærmest uten aktive roere da deres nye hus sto ferdig.

Planlegging av nytt klubbhus.

Vi satt igjen med et alternativ, nemlig å bygge på et nytt sted. Stokkavannet var på det tidspunktet ikke aktuelt på grunn av restriksjoner som reservedrikkevann.

Det var naturlig å lete i nabolaget og øynene falt snart på gamle «Strømvig Bad». Det gamle konkurransebassenget var ikke lenger i bruk, og var størrelsesmessig nærmest ideelt. Det var bare å sprenge bort kortenden av bassenget mot sjøen så var tomten ferdig utgravd. Det var penger å spare på grunnarbeidene ved dette alternativet.

Det nye klubbhuset reiser seg. Foto: Rogalands Avis.

Penger å spare – økonomi – ble sentralt. Dansen i det gamle klubbhuset hadde kastet godt av seg i flere år og styret hadde satt av så mye de kunne på et husfond. I 1968 hadde husfondet vokst til 100.000,- kroner og i 1972 til hele 140.000,-.

Styret startet arbeidet med å sikre klubben den nevnte tomten. Etter en tids arbeid ble leieavtalen om en tomt på 2.200 kvadratmeter godkjent av formannskapet i mars 1968. Det viste seg imidlertid at dette vedtaket stred imot et tidligere bystyrevedtak, og klubben ble bedt om å stille byggeplanene i bero inntil saken var avklart i kommunen. Først i januar 1971 ble saken avklart i bygningsrådet og byggeplanene kunne tas frem igjen. En foreløpig byggekomite ble oppnevnt på et styremøte i mars 1971 og besto av: Sigmund Are (formann), Harald T. Pedersen, Magnus E. Pedersen og Roald Riis.

1971: Byggetillatelse.

Det viste seg snart at byggesaken vår på sin vandring gjennom de kommunale instanser var kommet bort. Saken måtte rekonstrueres, og vi måtte starte på nytt. Her gjorde Roald Riis en svært god jobb og allerede sommeren -71 fikk vi byggetillatelse av kommunen.

Neste hinder på veien var å få arealkvote fra Fylkesforsyningsnemda. Etter først å ha mottatt avslag, ble dette hinderet passert i september -72.

Det nye klubbhuset sto ferdig i 1974. Foto: Lise Bjelland.

Nå var det kun pengene det stod på. Den forberedende byggekomiteen hadde arbeidet med finansieringsplanen parallelt med kvotetildeling og hadde vært i flere møter med finansrådmannen for å oppnå kommunal garanti på et lån i Stavanger Sparekasse. Tilsynelatende ble det sett med velvilje på saken, men vi fikk aldri svar, verken positivt eller negativt.

Da vi fikk melding om at arealkvote ville bli tildelt ble byggesaken tatt opp på styremøte 24. august -72. Flere strategier for videre framgangsmåte ble diskutert og «ungdomslinjen» ble vedtatt mot to stemmer. Strategien var som følger: Vi starter arbeidet med båthallen og bruker egenkapitalen på å fullføre denne. Dermed legger vi et sterkt press på kommunen for å gi oss en kommunal garanti på lånet i Sparekassen. Som en forstår spilte styret høy poker og satte grunnarbeidet i gang i september. På årsmøtet i 1972 ble følgende byggekomite oppnevnt: Roald Riis, Bård Høie og Arild Marvik.

1972: Grunnarbeidene starter.

Etter å ha sendt et personlig brev til alle formannskapsmedlemmene gikk saken enstemmig gjennom i formannskapet og bystyret i desember -72. Dette til tross for at administrasjonen i kommunen gikk imot. Vi ble innvilget kommunal garanti på lånet i Stavanger Sparekasse og kommunen påtok seg å betale renter og avdrag. I virkeligheten fikk vi kr. 330.000 i støtte fra Stavanger kommune.

Stavanger kommune garanterer for lån.

Finansieringsplanen så da slik ut:

Egenkapital	kr. 140.000,-
Dugnad verdsatt til	kr. 60.000,-
Lån med kommunal garanti	kr. 330.000,-
Byggekostnad	kr. 530.000,-

1973: Første årsmøte i nytt hus.

Båthallen stod ferdig ved årsskiftet 72/73 og andre byggetrinn kunne begynne. Racin fortsatte som dugnadsleder, men nå kom Jan Torkelsens erfaring som tømmermann til sin rett. Uten Racin og Jan hadde det vært vanskelig å realisere nybygget. Men for all del, mange, spesielt av klubbens juniorer, gjorde en stor dugnadsinnsats. Også yrkesskolens tømmermannslinje, som brukte bygget for praktisk undervisning, sparte klubben for mange penger.

1974: Jubileums- og innvielsesfest.

Men pengene tok slutt før bygget var ferdig. Nye friske krefter tok over stafettpinnen. Svein Åge Johnsen og Knut Øxnevad Soma var sentrale i arbeidet med å sluttfinansiere huset. Igjen gikk turen til Stavanger kommune som bevilget ytterligere kr. 48.000,-. Årsmøtet i 1973 med bl.a. æresmedlem Karl Nag tilstede, ble avholdt i det nye klubbhuset, men fremdeles gjensto en del innredningsarbeider. Høsten 1974 anså vi bygget for ferdig, og feiret dette med en kombinert jubileums (80 år)- og innvielsesfest.

På vei mot toppen (1973–77)

Norgesmestre

1973: Første NM siden 1956.

Vinteren -73 var preget av mye dugnadsarbeid på det nye huset, men treningen må også ha blitt skjøttet godt. Allerede i sesongens første regatta bet våre lag godt fra seg og forventningene var store foran Norgesmesterskapet for juniorer på Årungen.

Først i ilden var innriggeren som slo an tonen ved å bli nr. 2 snaut to sekunder bak Drammen. Deretter slo Edd Hillstad og Rune Dahl til i toer uten styrmann, og ble våre første Norgesmestre siden 1956 etter et flott løp. Som om ikke det var nok, tok Arne Gilje og Egil Grønnestad Norgesmesterskapet i dobbelsculler. I åtter ble ovennevnte fire sammen med Trygve Tønnessen, Hans Petter Brekke, Jan Økland og Ketil Pedersen med Øystein Knudsen som cox nr. 2.

To gull og to sølv i NM var et stort steg fremover og et resultat av målbevisst arbeid med juniorene over flere år, samt klubbens satsing på trenerutdanning.

Toeren til jr. VM.

Rune Dahl og Edd Hillstads innsats i NM ble så høyt vurdert av Norges Roforbund at de ble uttatt til junior-VM i Nottingham i England. For første gang siden 1930 skulle SR-roere representere Norge i et internasjonalt mesterskap.

Forventningene var store, men det var også respekten for sterke nasjoner som Sovjet, DDR, USA osv. Det ble til slutt en 11. plass, et resultat som førte til økt motivasjon og treningsiver.

At SR var på frammarsj fikk vi ytterligere bekreftet på Vestlandsmesterskapet i Bergen. Av 13 løp vant vi hele 8.

Nytt av året var at også jentene begynte å yppe seg på regattabanen. Helga Idsøe vant Skolemesterskapet i Horten i plastsculler.

Utpå høsten var det nye klubbhuset så pass ferdig at vi kunne ha vårt første årsmøte der hvor også æresmedlem Karl Nag var tilstede. Svein Åge Johnsen tok over som formann etter Arild Marvik.

Egen buss

1974: Vi reiser i egen buss.

Aktiviteten var nå så stor i klubben at transport til og fra regattaer på Østlandet var blitt et problem. I flere år hadde slik transport foregått med privatbiler og vi hadde hatt singel og dobbeltscullere på biltaket og lånt større båter som firer og åtter. Dette var ikke lenger en holdbar situasjon. For det første var antall roere sterkt økende, dernest var materiellet vi fikk låne ikke alltid av tilfredsstillende kvalitet. Ideen om å kjøpe en eldre buss hvor vi kunne lage til et stativ

Norgesmestre 1973, junior dobbeltsculler. F.v. Egil Grønnestad, Arne Gilje og treneren Svein Jonassen.

for båtene på taket ble lansert. Styret sluttet seg til ideen og tilskrev flere busselskaper for å få kjøpt en brukt buss. I løpet av vinteren fikk vi tilslag på en buss fra Bjerkreimsruten og til den første regattaen i 1974 kjørte vi våre roere stolte avgårde i egen buss. Nok et steg fremover i vår streben etter å utvikle klubben til igjen å bli en av landets fremste.

Båtmateriell

Singelscullernes inntog.

Et annet nytt trekk i klubben var at singelsculler ble introdusert som racebåt. I slutten av 60-årene hadde vi kjøpt 2 plastscullere. Kvaliteten på disse var ikke god nok til at de kunne brukes til konkurranseroing. Men et firma i Askim utviklet en ny type plastsculler som viste seg å være både slitesterk og teknisk god. Løp i plastsculler for junior og senior B begynte utover i 70-årene å bli mer og mer populært. Også våre roere hadde både i -72 og -73 deltatt i plastscullerløp, men uten den helt store suksessen. Klubbens ledere innså at skulle vi videre måtte vi styrke båtparken på dette området. En sciff sto høyt på ønskelisten, men kassen var tom. Da trådde en av klubbens hedersmenn til og beskjeden var klar: «Bestill sciff, jeg garanterer for betalingen». Båtbygger

Norgesmestre 1973, junior toer u/styrmann. F.v. Rune Dahl og Edd Hillstad med klubbhuset i bakgrunnen. Foto: Rogalands Avis.

Henry Larsen i Danmark ble omgående kontaktet og leverte en flott båt som naturlig nok fikk navnet «Racin».

Fortsatt sportslig framgang

1974: Gull i jr. nordisk og NM.

1974 skulle bli et begivenhetsfullt år for klubben. 80-års jubileum, innvielse av nytt klubbhus og tillatelse til å ro på Stokkavannet.

Første regattaen gikk på Årungen hvor vi som nevnt dro avgårde i egen buss og hvor Arne Gilje skulle debutere i singelsculler, og Rune og Edd i seniorklassen.

Arne ble nr. 2 i singel og sammen med Terje Rossavik også nr. 2 i dobbeltsculler junior. Rune og Edd oppdaget at steget fra junior til senior er langt og ble nr. 5. Hjem til nye treningsøkter på Stokkavannet og så østover til ny regatta, denne gangen i Sandefjord. Arne tok revansj og vant sin første seier i sciff, og også Rune og Edd benyttet anledningen til å vinne sitt første seniorløp. Arne i singel og Rune og Edd i toer skulle etterhvert vise seg å bli en suksessfull løsning i flere år.

I NM fikk Rune og Edd sin 2. tittel da de vant senior B-klassen som den gang var mesterskapsklasse. Arne og Terje Rossavik måtte nøye seg med sølvmedalje. Igjen deltok vi i senior-åtter og ble her nr. 3.

Vestlandsmesterskap på Stokkavannet 1974. Første løp på Stokkavannet senior innrigger, S.R. nærmest med fra høyre: Ketill Pedersen, Torbjørn Hetland, Jostein Larsen, Arild Marvik og Per Ingolf Danielsen (cox). Foto: Stavanger Aftenblad.

Arnes innsats så langt i sesongen var ikke gått upåaktet hen, og han ble tatt ut på den norske junioråtteren til Nordisk Mesterskap. Åtteren takket for tilliten og vant mesterskapet og vi hadde fått vår første nordiske mester siden 1930. Åtteren ble dessuten uttatt til jr. VM hvor de klarte en flott 4. plass.

Første regatta på Stokkavannet

Jubileumsregattaen skulle vi jo ha, vi var tildelt Vestlandsmesterskapet og for første gang ble det avviklet regatta på Stokkavannet. Fire seirer til SR og til roing å være stor pressedekning.

Det var stor tilfredshet blant roerne over Stokkavannet som regattabane. Ideen om permanent bane var sådd.

Jubileums- og innvielsesfest.

I september feiret vi 80-års jubileet, om enn noen måneder forsinket, kombinert med innvielse av det nye klubbhuset. Vi hadde klart målsettingen om å bygge nytt hus uten at den sportslige aktiviteten ble redusert. Tvert om hadde vi stor sportslig framgang, ikke bare på racebanen. Trimmerne var også aktive og ble stadig flere. Klubbavis fikk vi også. Egil Rossavik var mannen bak avisen som på den tiden het «Straumhålå».

Æresmedlem Racin Austvik.

Æresmedlem Marthon Birkeland.

Æresmedlemmer

På årsmøtet ble Marthon Birkeland og Racin Austvik utnevnt til æresmedlemmer som takk for sin mangeårige innsats for klubben.

Svein Åge Johnsen ble gjenvalgt til formann.

Svein Jonassen fortsatte som trener for Rune, Edd og Arne som alle tre ble uttatt i Roforbundets B-gruppe (morgendagens menn). Arild Marvik kom med i Roforbundets treningsnemd med spesielt ansvar for B-gruppen. Nå hadde vi vår egen mann i forbundets uttakningskomite. Det skulle ikke være noen ulempe å være fra Stavanger hadde Arild Marvik sagt noen få år tidligere.

Gjennombruddet

I sesongen -75 kom det definitive gjennombruddet. Arne satset i singelsculler lettvekt, mens Rune og Edd fortsatte i toer. Etter overbevisende roing på forsommeren ble alle tre uttatt til Nordisk i Stockholm. Arne i lettvekt singelsculler, mens Rune og Edd satt i den styrmannsløse fireren.

Rune og Edd bodde i båthuset på Årungen i flere uker foran Nordisk for å kunne samtrene fireren. Fascilitetene på Årungen var spartanske og de to hadde garderoben som oppholdsstue og tilbrakte natten i sovepose på gulvet. Da de kom til Stockholm ble de som det sømmer seg for landslagsutøvere innlosjert på hotell. Da den norske lagledelsen kom for å vekke dem om morgenen fant de sengene tomme. Hvor var Rune og Edd? Jo, på gulvet ved siden av sengen. De hadde ikke fått sove, det var altfor mykt å ligge i en seng, så de hadde derfor lagt seg på gulvet hvor de straks hadde sovnet. Kom ikke å si at våre roere er bortskjemte.

Arne gikk overraskende hen og tok sitt første Nordiske Mesterskap for senior, og sikret Norge sammenlagtseieren. Arne vant 1 sekund foran Danmark etter å ha ledet fra start. For denne prestasjonen ble han som første roer tildelt Rogaland Idrettskrets sin innsatspokal for 1975.

Rune og Edd's firer ble nr. 2 etter Finland. Arne ble tatt ut til VM i England hvor han ble uplassert, men fikk med seg en verdifull erfaring.

1975: Senior Nordisk og Idrettskretsens ærespris til Arne Gilje.

Under NM i Trondheim fikk vi 2 gull, i lettvekt singel og senior toer uten styrmann.

Ellers er det å merke seg at våre mosjonister deltok i trimløp ved to regattaer og at rekrutteringsarbeidet var godt. Hele 15 nye juniorer var å se på treningene.

Årsmøtet 1975

Men om det var velstand på den sportslige siden, var økonomien svært dårlig. Av årsberetningen går det frem at de aktive selv har måttet dekke bussens drivstoffutgifter.

Årsmøtet ble innledet med minneord over Karl Nag som var gått bort i løpet av sesongen. Sigmund Are og Harald T. Pedersen ble utnevnt til æresmedlemmer, og Svein Åge Johnsen gjenvalgt til formann.

Ifølge rosjefens beretning: «må årets sesong betegnes som en av, om ikke den beste i klubbens historie». Denne bemerkningen kom til å gå igjen i rosjefens beretning i mange sesonger framover.

Nordisk Mester 1975, lettvekt singelsculler, Arne Gilje. Foto: Stavanger Aftenblad.

Æresmedlem Sigmund Are.

Æresmedlem Harald T. Pedersen.

1976: Rune Dahl OL-deltaker.

VM-sølv og OL deltakelse

Svein Jonassen som med stor suksess hadde hatt treneransvaret for våre beste roere de siste årene, måtte av jobbmessige årsaker trappe ned på sitt engasjement i klubben. Arild Marvik overtok nå treneransvaret for seniorene.

Etter sin seier i Norgesmesterskapet og ellers god innsats gjennom 75-sesongen, ble Rune og Edd tatt ut som kandidater til OL i Montreal. Med spesialtjeneste i forsvaret fikk de to glimrende anledning til å utvikle seg videre. Etter treningssamling i Belgia og Tyskland på vårparten, ble Rune tatt ut på firer med styrmann som Roforbundet ville satse på til OL. I slutten av mai tok fireren sølv i det åpne tyske mesterskapet og ble tatt ut til OL.

Stavanger Roklub hadde fått sin første OL-deltaker siden 1920.

Rune's firer rodde flere gode løp i internasjonale regattaer, men i selve OL gikk det ikke så godt som forventet. Av ulike grunner kom fireren aldri opp mot sitt beste under OL, og ble som så mange andre norske utøvere slått ut i kvalifiseringsløpene. De øvrige norske roerne gjorde imidlertid sine saker bra. Gull i dobbelsculler med Alf og Frank Hansen, sølv i firer uten styrmann og 4. plass til jentenes dobbeltsculler var i overkant av forventningene.

OL-deltaker i Montreal 1976, Rune Dahl.

Da Edd ikke nådde opp i OL kvalifiseringen satset han på lettvektsfirer. Dette laget som foruten Edd bestod av Per Steen fra Trondheim, Ivar Sølberg fra Ålesund og Pål Børnick fra Sandefjord hadde sin treningsbase på Stokkavannet med Arild som trener. Etter seier på Bagsværd i København ble laget tatt ut til lettvekts VM som skulle gå i Villach i Østerrike i august.

Arne viste seg gjennom forsesongen å være Norges klart beste i singelsculler lettvekt. Med 4. plass i Amsterdam og 3. plass i København ble også han tatt ut til lettvekts VM.

Edd Hillstad vinner klubbens første VM medalje, sølv i lettvektsfirer.

Dermed hadde vi fått en OL deltaker og to VM deltakere, og med Arild som trener for lettvektstroppen.

VM i Østerrike ga oss vår første VM-medalje. Edds firer gjorde stadig framgang og i VM holdt det til sølvmedalje. Etter å ha ledet fra start til det gjenstod 200 m måtte de gi tapt for Frankrike i spurten med Damnark på tredjeplass.

Arne, mesterskapets yngste deltaker, ble nr. 10 i singelsculler, som var mesterskapets jevneste klasse. Fin framgang fra året før og bare 10 sek. fram til vinneren. Dette lovet godt for framtiden.

Ellers ble Vestlandsmesterskapet igjen arrangert på Stokkavannet med fem seirer til SR. Rekrutteringsarbeidet begynte også å vise resultater. Vi stilte med

Sølvmedaljører VM 1976, Villach i Østerrike. F.v. Pål Børnick, Ivar Sølvsberg, Per Steen og Edd Hillstad. Her under trening på Stokkavannet. Foto: Stein Erik Gilje.

to junior B firere hvor laget med Sven Erik Sandsmark, Axel Røen, Bjørn Inge Tønnessen og Olav Hana vant.

Til regattaen i Amsterdam arrangerte vi tur for klubbens juniorer. 14 gutter og ledere dro med klubbens buss for å heie fram seniorene som skulle ro VM-kvalifisering.

Her fikk vi se hvordan bussen på en utmerket måte kunne nyttes til å bygge opp klubbmiljøet.

I det hele tatt har bussen fått en meget sentral rolle i klubben. Ikke bare frakter den roere og båter til regattaer i inn- og utland, men lange turer har bidratt til å styrke samholdet og miljøet i klubben. Ulempen ved å bo langt fra regattabanene på Østlandet er blitt snudd til en fordel ved at vi har klart å skape et miljø andre klubber misunner oss.

På tur med bussen til Amsterdam.

På årsmøtet ble Svein Åge Johnsen gjenvalgt til formann for 4. gang og av årsberetningen går det fram at vi fikk tildelt kr. 75.000 i tippemidler til klubbhuset. Disse pengene ble brukt til å nedbetale på huslånet. Båtparken var utvidet med en ny singlesculler, «Valhall», fra Stämpfli i Sveits.

Vestlandsmesterskap på Stokkavannet. Måldommerne plassert i en flåte. F.v. Bjørn Dahle, Sigmund Are, Trygve Tønnessen og Harald Pedersen.

Ny suksess i Nordisk

Suksessen i 1976 førte til enda hardere satsing på vintertreningen og både seniorene og juniorene var godt forberedt foran 77-sesongen.

Rune og Edd dro sammen med Arild på treningssamling i Belgia, nå skulle det satses for fullt på toeren.

Framgangen lot ikke vente på seg og i årets første regatta vant de toerklassen hele 13 sek. foran nr. 2. Arne slåss med Pål Børnick om seieren i lettvekt singelsculler.

Seniorene dro deretter til treningsleir i Ratzeburg i Tyskland. Edd og Rune skulle ro både toer og firer sammen med Åke Fiskerstrand og Svein Nielsen fra Bærum.

I toerklassen fikk de en fin 2. plass etter England, men foran Nederland. I firer gikk det ikke fullt så godt og båten var et godt stykke bak de beste. Deretter reiste toeren videre til datidens Øst-Berlin for å måle krefter med de Øst-tyske roerne som da var verdens fremste.

Fireren ble langt bak, mens toeren hang bedre med, og ledet sitt forsøksløp helt til 100 m gjensto. Et øyeblikks uoppmerksomhet førte til en «fisk» og dermed farvel til finaleplassen.

Nordisk Mester 1977 i toer og firer u/styrmann. Norgesmester i toer u/styrmann 1977. Rune Dahl (t.v.) og Edd Hillstad. Foto: Stavanger Aftenblad.

1977: 2 gull i Nordisk.

NM var neste oppgave. Sikker seier til Rune og Edd og sølv til Arne som p.g.a. militærtjeneste ikke hadde fått særlig mye rotrening.

Edd og Rune ble tatt ut til å ro både toer og firer uten styrmann i Nordisk Mesterskap, mens Arne skulle forsvare de norske fargene i singelsculler. Bærums toer som utgjorde den andre halvdelen av fireren, og Haldis Lenes og Solfrid Johansen som skulle ro dobbeltsculler flyttet etter NM til Stavanger for å trene under Arilds ledelse fram til Nordisk.

For første gang ble Stokkavannet valgt til treningsbase for norske landslagsroere.

Dette mesterskapet ble Edd og Runes store seiersfest. Først vant de toerklassen klart foran Sverige, for så å gjenta bedriften i firer uten styrmann. Toerløpet ledet de fra start til mål, mens de i fireren var fire sekunder bak Danmark etter halvrodd løp. Men en hard siste 1.000 m avgjorde det hele, og i mål var de over fire sekunder foran Danmark.

Arne hadde ingen heldig dag, han gikk rundt i singelscullerløpet. Heldigvis var det en dommerbåt i nærheten som fikk hjulpet ham.

For Arild Marvik var dagen ikke over med to seirer. Jentenes dobbeltsculler som han hadde treneransvaret for gikk også hen og ble nordiske mestre. Av fire starter fikk Arild som trener inn tre til seier.

En ny dobbeltsculler blir født: Arne Gilje og Pål Børnick.

I søndagens internasjonale regatta ble «en ny dobbeltsculler født», som Dagbladet så treffende uttrykte det. For første gang rodde Arne sammen med Pål Børnick. Med bare to treningsturer sammen gikk de i Alf og Frank Hansens fravær hen og slo den øvrige nordiske eliten. Det tekniske samarbeidet de to imellom fungerte fra første åretak. Her var en båt Norge skulle få mye glede av!

Etter nordisk ble Edd og Rune tatt ut til å ro på den styrmannsløse fireren i VM. Arne ble tatt ut sammen med Pål Børnick til å ro lettvekt dobbeltsculler. Denne klassen skulle være såkalt demonstrasjonsklasse under VM. Det vil si at klassen er til vurdering for å bli tatt opp på det offisielle VM-programmet. Disse to båtene forberedte seg sammen med jentedobbelen til VM i Holland på Stokkavannet.

VM ble arrangert på Bosbaan i Amsterdam. Arne og Pål vant sitt forsøksløp lett. I finalen hang Holland godt med, men på siste 500 m avgjorde Arne og Pål det hele til sin fordel og ble såkalt «uoffisiel VM-mester».

Rune og Edds firer kom seg videre til semifinalen via oppsamlingsheat. I semifinalen var det uhyre jevnt og fireren var halvsekundet fra finaleplass. I B-finalen ble det en 2. plass og dermed en 8. plass totalt. Et resultat laget bare var sånn passe fornøyd med, da tiden deres i semifinalen ville holdt til seier i det andre semifinaleheatet og tiden i B-finalen ville holdt til 5. plass i A-finalen. Laget hadde tydeligvis ikke den nødvendige flaks under VM.

Årsmøtet: Svein Åge Johnsen går av som formann etter 4 år.

På årsmøtet ble Hans Petter Brekke valgt til ny formann. Ellers ble kontingenten forhøyet til kr. 100,- for aktive og kr. 50,- for ungdom/passive medlemmer. Problemet med en delt klubb ble diskutert. Trimmerne og nybegynnerne trener i Strømvig, mens raceroerne holder til på Stokkavannet i rosesongen. Dette svekker miljøet og krever større administrasjon. Styret ble av årsmøtet bedt om å se på hva som kunne gjøres for å bøte på problemet.

Verdensmesteren (1978–80)

Ny toer

1978: Det satses enda hardere.

Etter den flotte -77 sesongen var forventningene til neste året store. Rune og Edd skulle satse videre sammen med Åke Fiskerstrand og Svein Nielsen med tanke på VM som skulle gå på New Zealand. Edd som var kommet inn på Idrettshøyskolen og flyttet til Oslo, prøvde seg på ski. Det skulle han ikke ha gjort, for resultatet ble brukket fot og han kunne skyte en hvit pil etter New Zealand-tur. Svein Nielsen flyttet til Stavanger, og han og Rune satset istedet sammen i toer uten styrmann.

Arne fortsatte samarbeidet med Pål Børnick. Lettvekterne skulle ha sitt VM i København og dobbeltsculler sto på programmet for første gang. Målet var gull!

Juniorene satset på å kvalifisere seg til jr. Nordisk.

Med disse høye målsettingene var innsatsen på vintertreningen stor og rotreningen på Stokkavannet kom rekordtidlig i gang.

Allerede på første regattaen fikk vi se resultater av satsingen. Rune og Svein var suverene i toer, mens Arne vant singlesculler lettvekt. Den nykomponerte juniortoeren med Olav Hana og Bjørn Inge Tønnessen ville ikke være dårligere enn seniorene og rodde inn til flott seier.

Seniorene dro til Ratzeburg for å teste formen mot sterke utlendinger. Rune og Svein ble nr. 2 bak Øst-Tyskland's OL-mestre, tvillingbrødrene Landvogt, men foran sterke nasjoner som England og Vest-Tyskland. Vi kunne slå fast at toeren var av internasjonal klasse.

Arne vant lettvekt dobbeltsculler og bekreftet at målsettingen om VM-gull var innen rekkevidde.

Luzern og Rotsee-regattaen

Verdens største regatta: 3 gull og 1 sølv til SR.

Rotsee-regattaen er et begrep innen roing, verdens største internasjonale regatta. Bare en seier i OL og VM rangerer høyere enn seier i Luzern. Byen ligger idyllisk til mellom høye fjell ca. en times kjøretur fra Zürich i Sveits. Der skulle roere fra Stavanger delta for første gang 9. og 10. juli 1978. Regattaen gjaldt som VM-uttagning og finaleplass var Roforbundets krav til VM billett. Hele verdenseliten stilte til start og selv med gode resultater som ballast, var det med en viss ærbødighet våre roere inntok arenaen. Men da startskuddet gikk var all stavangersk beskjedenhet lagt bort.

Både Rune, Svein, Arne og Pål vant sine forsøksløp. I lørdagens finale var Rune og Svein først i aksjon. De hang seg på øst-tyskerne og rodde sitt til da

Verdensmestre lettvekt dobbelsculler. København 6. august 1978. Pål Børnick (t.v.) og Arne Gilje. Foto: Jonas Friestad.

beste løp og kom inn på en flott 2. plass 2,9 sekunder bak Sport Club Dynamo Potsdam, men foran Irland, Tjekkoslovakia, Holland og Italia. Rune og Svein hadde ikke fått sine premier før Arne og Pål kom fossende over banen. Konkurrentene ble raskt hektet av, og Arne og Pål var hele 6,9 sekunder foran Sveits med Spania og England på de neste plassene.

Søndag morgen var det nye forsøksløp med seier til begge båtene våre. Den øst-tyske toeren meldte avbud p.g.a. sykdom, og Rune og Svein hadde en mulighet til sin første seier i Luzern.

De tro til fra start og var i føringen allerede etter 500 m. Ved 1.000 m rykket de og fikk en lengdes ledelse og i mål var de 4,4 sekunder foran Holland med Irland på 3. plass. Dette løpet var Rune og Sveins beste løp noen gang, og utenlandske pressefolk slo de to SR guttenes innsats stort opp og den kjente avisen Sport i Zürich hadde bilde av de to over hele siste siden. Dette bildet ble også brukt som det Internasjonale Roforbundets julekort i 1978.

Arne ville ikke være dårligere enn sine klubbkamerater og vant en ny klar seier i dobbeltsculler sammen med Pål Børnick.

De var 3,9 sekunder foran Holland med Vest-Tyskland og Sveits på de neste plassene.

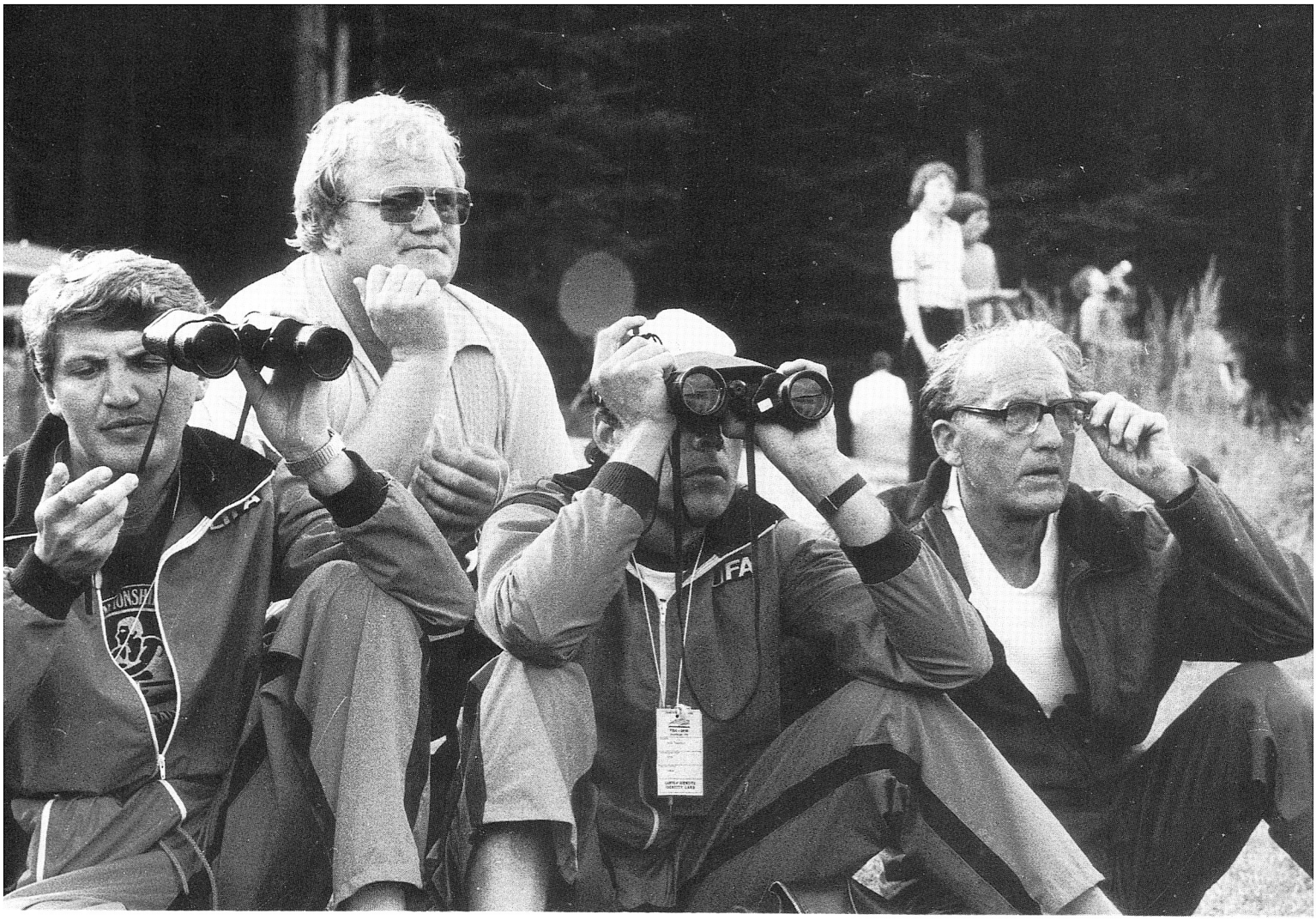

Roing kan være utrolig spennende. Fra finaleløpet i VM, København 1978. F.v. trener Arild Marvik, Kjell Eriksen Norges Roforbund, Svein Thøgersen rikstrener Norges Roforbund og æresmedlem Racin Austvik. Foto: Jonas Friestad.

For en debut. På fire starter i verdens største regatta fikk vi tre seire og en 2. plass. Ikke rart siddisene smilte fra øre til øre. Dette var Stavanger Roklubs internasjonale gjennombrudd.

Som takk for innsatsen ble Rune, Svein, Arne og Pål tatt ut til VM. Tungvekternes VM skulle gå på New Zealand i oktober/november, så Rune og Svein kunne sammen med Arild se fram til en drømmetur.

Lettvekterne skulle ha sitt VM i København første uken i august.

VM i København

Treningsforberedelsene foregikk på Stokkavannet under fine forhold og formen ble testet under Årungenregattaen helgen før VM. 4,5 sekunder bak Alf og Frank Hansen og ny bestenotering for lettvektsklassen med 6.29.53 lovet det beste for mesterskapet.

En stor heiagjeng med Racin Austvik i spissen hadde tatt turen fra Stavanger til København for å støtte den norske båten.

Allerede i forsøket ga Arne og Pål beskjed om at de skulle ro fort de som skulle slå dem. De vant klart foran Holland som var antatt å bli de hardeste konkurrentene.

Stavangers første verdensmester

– Alt svømte for meg de siste meterne inn mot mål, sier Arne Gilje etter triumfen i København

Fra Aftenbladets utsendte medarbeidere: Egil Rugland og Jonas Friestad (foto)

København i dag: Stavanger og Rogaland fikk i helgen sin første verdensmester i idrett da den 22 år gamle Arne Gilje fra Stavanger Roklubb gikk til topps i dobbelsculler sammen med Pål Bornick fra Christiania Roklubb under det første verdensmesterskap i lettvektsroing på Bakværd Sø i København søndag.

Begivenheten skjedde etter en uhyre spennende og engasjerende finale søndag. Mesterskapet ble sikret etter en voldsom kamp med Nederland og USA.

Dermed ble det de tre båtene som på forhånd var tippet som medaljekandidater i dobbelsculler som mesterskapet stod mellom.

Men at det skulle bli så hardt hadde vel ingen trodd.

Arne Gilje og Pål Bornick ga absolutt alt fra start til mål.

– Dette er det hardeste jeg har vært med på, uttrøt Arne Gilje etter løpet.

– Alt svømte for meg på de siste metrene inn mot mål, fastslår Pål Bornick.

For de få nordmennn som overvar finalen, ble det nesten for mye spenning. Bare få meter før mål var det åpenbart at det ville bli norsk seier.

Selv om Bornick/Gilje aldri har startet i så hurtig takt i noe løp, lå Nederland og USA foran helt til 1000 meter.

Først ved 1500 meter var nordmennene på høyde med sine hardeste konkurrenter. Slutten ble et spørsmål om vilje, og i nesten påtrengende grad spørsmål om evne til å pine seg selv til det ytterste. At det var jevnt og nervepirrende viser passeringstidene til de tre lagene underveis. Ved 500 meter skilte 0,9 sekund, ved 1000 meter 1 sekund, ved 1500 meter 0,8 sekund og i mål var Norge 1,4 sekund foran Nederland som på sin side hadde vel ett sekund til gode på USA.

I en VM-finale kan opplegget bare gå ut på å vinne. Rent bortsett fra det satset Gilje/Bornick på en best mulig start. Dermed var meningen å sette inn et rykk på 1000 meter, ikke det fra 1500 meter og inn, bare dreide seg om å gi det ytterste. Men i praksis ble det å kjøre maksimalt på hele distansen.

Før søndagens finale fikk den norske optimismen en liten knekk i semifinalen lørdag da Norge lot seg slå av Nederland. Det var ikke rare om taktisk roing fra nordmennenes side. Sannheten var at Gilje-Bornick kanskje tok noe lett på oppgaven. De ble en erfaring rikere og det vesentlige var at dette lille sammenbruddet ikke kom i finalen. Gilje/Bornick har faktisk ikke tapt tidligere i sesongen. Det ble imidlertid en ettertrykkelig revansj i finalen.

Selvpining

– Dette må være selvpining på sitt verste, sier Arne Gilje. Det gikk utrolig fort på viljen mot slutten. Vi visste hele tiden hvordan vi lå an, og poenget for oss ble å forsøke å følge med så lenge som mulig. Men utgangspunktet foran løpet var at vi skulle være femme når vi gikk i mål, sier Arne Gilje.

Ingen som så Arne Gilje og Pål Bornick slite seg over mål, kunne mistenke dem for å ha noen reservekrefter i behold. Sjelden har vi sett mer slitne idrettsutøvere.

Nå var det for mesterskapet antydet at det var et mindreverdighetsstempel ved det. En grundigere tilbakevisning av den påstand kunne ikke utøverne ved årets mesterskap gitt. Derfor bør konsekvensen være at lettvekt-mesterskapet bør få offisielt status. At øst-europeerne boikotter mesterskapet, får være disse nasjoners egen sak. Poenget er at vinnerne også offisielt får VM-status, det fortjener denne gren av ro-sporten.

Etter denne sterke idrettslige innsats av duoen Arne Gilje og Pål Bornick må vi ikke glemme den innsatsen som vår lokale ro-trener Arild Marvik har yt.

Han har i sannhet ofret utallig på det sportslige, personlige og ikke minst økonomiske plan. Uten økonomisk godtgjørelse fra noe hold har han maktet å frembringe utøvere som nå bevislig befinner seg i verdenstoppen. Det er en prestasjon som er på høyde med utøvernes egen enorme satsing.

Pål Bornick til venstre og Arne Gilje har mottatt medaljene for mesterskapet, men selv etter seiers-seremonien er de to fullstendig utslitte.

Slik presenterte Stavanger Aftenblad VM-seieren i 1978.

Men i semifinalen var det kommet rusk i maskineriet. Rytmen var feil og det hele ble et slit. Konkurrentene oppdaget at nordmennene ikke var uslåelige. Det endte med en 3. plass etter Holland og Sveits, dermed var finaleplassen sikret, men selvtilliten hadde fått en liten knekk og en viss usikkerhet var å spore.

Finaledagen 6. august var guttene tidlig på banen for å ro ut stivheten fra semifinalen. Et par prøvestarter satt godt og rytmen og gliden i båten var igjen som den skulle.

Nå var det bare å vente på det store øyeblikket.

En time før start innfant Arne og Pål seg på Bagsværd Sö Rostadion. Sammen med Arild sjekket de båten og en halv time før start ble den smekre dobbelsculleren, som de hadde lånt av en rik sveitsisk jente, satt på vannet. Arild ga sine siste instrukser og Arne og Pål skjøv fra bryggen, oppvarmingen var i gang.

Spenningen i den norske heiagjengen var stor og det sies at Racin i løpet av den siste timen før start spiste et halvt glass med nitroglyserintabletter for å holde hjertet i sjakk.

1978: Arne Gilje og SR verdensmester. Stavangers og Rogalands første.

Spørsmålet var om den skuffende innsatsen i semifinalen bare var et uhell eller om formen ikke var som den skulle.

Finaleløpet ble usigelig spennende. Norge, Holland og USA fulgte hverandre oppover hele banen. Etter 500 m skilte det 0,9 sekunder mellom de tre. USA først, deretter Holland og så Norge. Ved 1.000 m merket var differansen ett sekund. Ved 1.500 0,8 sekunder, men nå med Norge på 2. plass 0,3 sekund

Juniortoeren 1978. Bjørn Inge Tønnessen t.v. og Olav Hana. Deltok i Nordisk Mesterskap for junior.

etter USA. Nå satte Arne og Pål inn «berserk-spurten» som de var blitt enige om før start. Fra 1.500 m og inn skulle de gi absolutt alt. Denne spurten kunne konkurrentene ikke svare på og Arne og Pål gikk i mål fullstendig utslitt, men med klar margin til Holland som fikk sølv. Stavanger hadde fått sin første Verdensmester.

Naturlig nok var presseoppslagene store med bilde på første side og helsides reportasjer. Stavanger Aftenblad skrev bl.a. «Den 22 år gamle Stavangerroeren Arne Gilje markerte med sin fremragende innsats under Verdensmesterskapet i lettvektsroing i København i går en milepel i Rogalands-idrettens historie. Han er fylkets første verdensmester og overgår – i det minste rent statistisk – med sin bragd i går alle andre idrettsprestasjoner som er utført av denne landsdels mange fremragende utøvere gjennom mer enn hundre års utøvelse av konkurranse-idrett».

Norgesmesterskapet

Arne fikk ikke hvile lenge på sine laurbær. Helgen etter VM var det Norgesmesterskap på Kongsvinger. Det var ventet at kampen om Kongepokalen skulle

NM seier i toer og firer.

stå mellom Ormsund og Stavanger i firer med styrmann. I vår firer satt Rune, Svein, Arne og Edd som var kommet i trening igjen etter beinbruddet. På papiret et sterkt lag, men manglende samtrening slo ut på siste del av løpet og Ormsund tok en klar seier og Kongepokalen. Vi tok to mesterskap, i firer og toer uten styrmann.

I junior-NM var Bjørn Inge Tønnessen og Olav Hana favoritter i toer etter å ha vunnet flere seire på forsesongen. Men kraftig vind og høy sjø var tydeligvis ikke denne båtens favorittforhold, og de måtte se hele tre lag foran seg. I firer rodde de sammen med Svenn Erik Sandsmark og Axel Røen inn til en 2. plass. Bjørn Inge og Olav ble tatt ut på åtteren til Nordisk som gikk i Sverige. Her ble det en 2. plass etter Danmark.

New Zealand

VM på den andre siden av jordkloden, men resultatet ble ikke som forventet.

For Rune og Svein ble det en lang sesong. VM skulle først gå i månedsskiftet oktober/november med finale 5. november. Økonomisk var den lange turen et stort løft for Norges Roforbund og kun tre lag ble uttatt. Dobbeltsculler for herrer og damer og vår toer uten styrmann. Svein Thøgersen, Iwan Vanier og Arild Marvik var trenere. Nettopp Iwan Vanier skulle komme til å få stor betydning for våre roere i årene framover. Han hadde tidligere vært landslagstrener i Sverige og Norge, og var nå ansatt i det hollandske roforbundet med ansvar for trenerutdanningen. På fritiden hjalp han, som den store Norgesvennen han er, fremdeles norske roere.

Roteknikk er Iwans spesialfelt og han regnes som en av verdens fremste eksperter på området. Arild hadde stiftet bekjentskap med Iwan da han var norsk landslagstrener i begynnelsen av syttiårene. I 1977 sesongen innledet Arild et samarbeid med Iwan og i flere sesonger fungerte han som konsulent for Stavanger Roklub. Iwan har avgjort hatt stor betydning for utviklingen i klubben vår.

På grunn av aklimatisering til ny døgnrytme, 12 timers tidsdifferanse mellom Norge og New Zealand, reiste den norske troppen avgårde tre uker før mesterskapet startet.

Toeren åpnet mesterskapet flott med seier i forsøksløpet foran USA, New Zealand og Sovjet. Rune og Svein var godt fornøyd med trekningen i semifinalen. De ungikk Øst-Tyskland og hadde slått samtlige båter flere ganger i løpet av sesongen. Natt til semifinalen ble det væromslag og semifinaledagen blåste det kraftig på skrå i mot og dessverre med stor forskjell på banene. Banen nærmest land lå i live mens det ute i bane 5 og 6 var kraftig sjø. Rune og Svein hadde bane 5 og var sjanseløse på finaleplass. De holdt godt følge med de andre de første 1.500 meterne, men da spurten gikk hadde guttene våre brukt opp kreftene og klarte ikke å følge med. VG skrev blant annet: «Vår styrmannsløse toer, bestående av Rune Dahl og Svein Nielsen, har tidligere i år vært blant verdens beste mannskaper, og vant også det innledende heatet sist onsdag. De ble et av mange ofre for de ulike vindforholdene natt til lørdag, og ble utstått av normalt svakere nasjoner. Svein Nielsen og Rune Dahl ble uforskyldt VM's tapere. En tragisk slutt for to idrettsgutter som ofret all sin tid på å bli blant verdens beste roere, og som ble det – uten å få det bekreftet i VM».

B-finalen ble gjennomført som rent pliktløp og toeren endte til slutt som

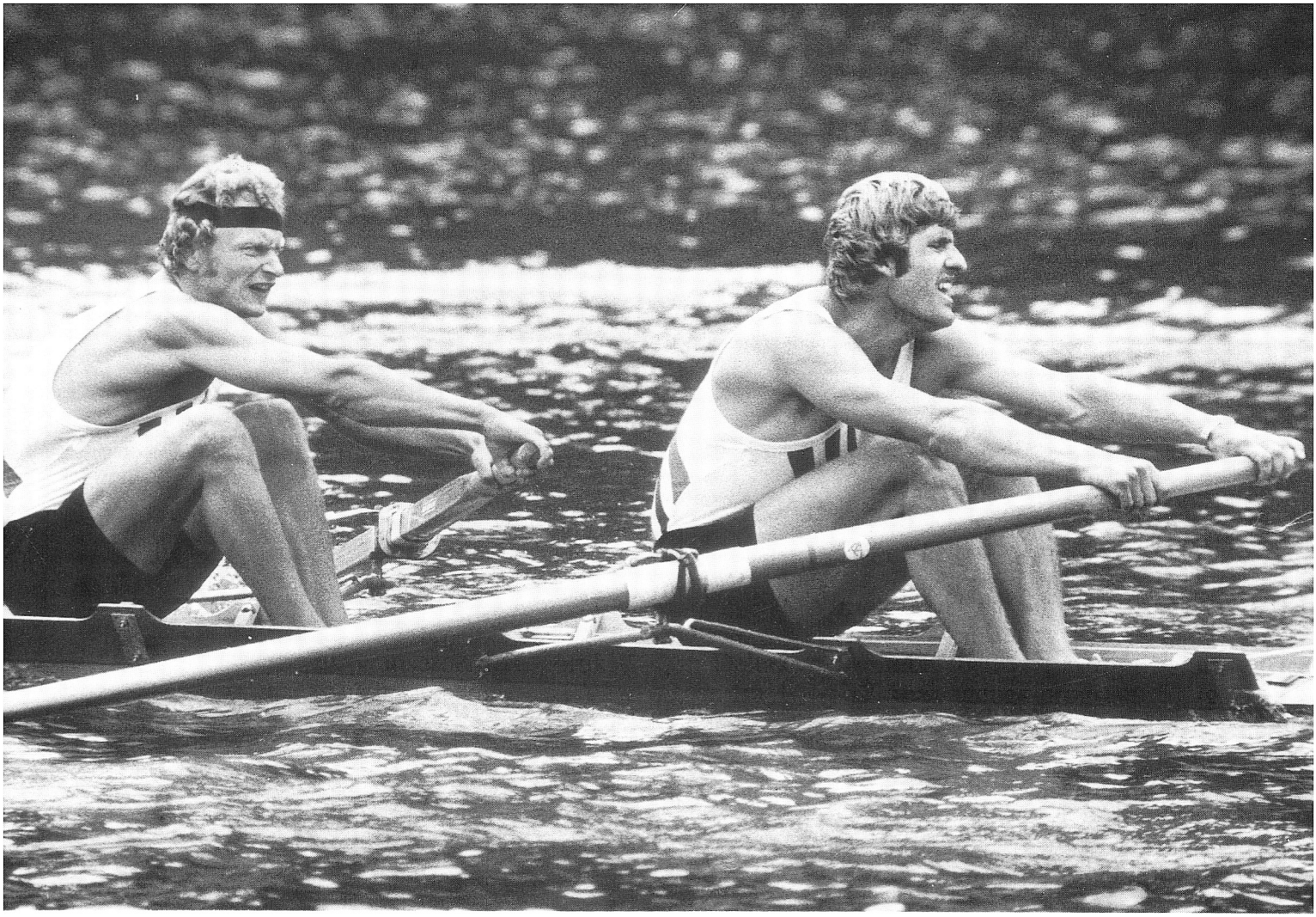

Toer u/styrmann 1978. Svein Nielsen t.v. og Rune Dahl. Norgesmester i toer og firer u/styrmann. Nr. 1 i Luzern-regattaen i Sveits og VM-deltaker på New Zealand.

nr. 10 i VM. Skuffelsen var stor og avslutningen på en lang sesong ble ikke slik våre gutter hadde tenkt seg. Alf og Frank innfridde imidlertid forventningene og vant et nytt Verdensmesterskap og jentene fulgte opp med en fin 4. plass.

På veien hjem fra New Zealand fikk den norske troppen et fire dagers opphold i Penang i Malaysia. Om ikke uttellingen i selve VM ble som forventet for Rune og Svein var turen i seg selv en fantastisk opplevelse.

Årsmøtet

Odd Hana, første formann rekruttert blant foreldrene.

Årsmøtet valgte Odd Hana til formann. Hana var den første formannen rekruttert fra foreldrene. Med seg i styret hadde han Jan Jakobsen som sekretær, Fredrik Sandve kasserer, Arild Marvik rosjef, Torbjørn Hetland hussjef, Tor H. Hansen materialforvalter og Arne Gilje styremedlem.

Arild Marvik ble tildelt klubbens gullmerke for sin store innsats for klubben.

Av årsberetningen for 1978 går det fram at den gamle bussen var byttet ut og at medlemstallet var stigende. Trimgjengen hadde vært svært aktive gjennom sesongen og hele syv distansemerker i sølv ble delt ut på årsmøtet. Om økonomien sto følgende i årsberetningen: «Det ble på fjorårets generalforsam-

Glade trimmere. F.v. Trygve Tønnessen, Finn Johannessen, Karl Georg Olsen, Charles Hedberg og Harald T. Pedersen. Foto: Rogalands Avis.

ling gitt tilslutning til at vi skulle satse på topproing, dette har selvfølgelig preget utgiftssiden i årets regnskap. Mye av utgiftene kommer av at roforbundets politikk går ut på en deling av represantasjonsutgiftene på klubb/forbund. På den andre side har eliteroernes resultater bidratt til en økt velvilje hos de bevilgende myndigheter, samt en stor PR for klubben. I år har vi for første gang inngått en reklamekontrakt».

Ellers slår årsberetningen fast: «1978 er blitt det resultatmessig beste år i klubbens snart 85-årige historie».

Vektproblemer

Lettvektsklassen i roing er innført for å få større bredde. Roing er en idrett som favoriserer store utøvere. Taklengden er svært viktig, lange tak gir båten økt hastighet. På grunn av oppdriften i vann øker friksjonen mellom båt og vann bare med en tredjedel i forhold til eventuell vektøkning på roeren.

Det vil si at roerne bare bærer en tredjedel av sin egen vekt. Dermed blir ikke roernes tyngde avgjørende. Fordelen med å være stor er meget større enn den ulempen større tyngde medfører. For at roing ikke bare skulle

Lettvekter: under 72,5 kg.

bli en idrett for mamutter innførte man lettvektsklassen. I lettvektsklassen må roernes gjennomsnittsvekt ikke være over 70 kg og ingen roer på laget må veie over 72,5 kg.

Arne hadde vært en naturlig lettvektsroer, men flere års hard trening hadde utviklet kraftig muskulatur og med sine 182 cm begynte han nå å få problemer med å holde vektgrensen.

I 1978-sesongen veide Arne ca. 72 kg, mens Pål Børnick veide ca. 68 kg. Dermed klarte de gjennomsnittsvekten.

Under vintertreningen året etter lå vekten opp mot 80 kg og også Pål Børnick gikk opp i vekt. Det ble en del diskusjon om de to skulle satse på lettvekt et år til eller gå over i tungvekt. Saken ble også diskutert med Roforbundets lege hvorvidt det kunne være skadelig å pine vekten ned samtidig som de trente hardt. Lysten til å forsvare gullmedaljen var så stor at de besluttet seg for å satse et år til i lettvekt. Deretter var planen å gå over i tungvekt for å satse på OL i 1980.

Ny jubelsesong

Forsesongen viste at Arne hadde skjøttet vintertreningen godt. Han og Pål Børnick dominerte lettvektsklassen fullstendig. Juniortoeren vår med Olav Hana og Olav Hogstad viste også fin roing, men det mest gledelige var at jentene begynte å hevde seg. Både Tone Skogen i singelsculler og Wenche Heske og Laila Oftedal i dobbel bet godt fra seg i juniorklassen.

Første internasjonale regatta for Arne var den tradisjonelle Ratzeburgregattaen. Sammen med Pål vant han lettvektsklassen hele 14 sekunder foran Sveits. For å få skikkelig konkurranse stilte de også opp i tungvekt hvor de ble nr. 3.

Neste styrkeprøve var Bosbaanregattaen i Amsterdam. Her skulle de møte fjorårets sølvmedaljører i VM. På ny banerekord var de hele 12 sekunder foran Holland. Ingen tvil om at dobbelsculleren var i rute.

Nordisk og norsk mesterskap

1979: Arne Gilje, nytt Nordisk i lettvekt singelsculler.

Arne ble uttatt til å ro lettvekt singelsculler i Nordisk Mesterskap som dette året ble arrangert i Finland. Han hadde ingen problemer med å forsvare gullmedaljen fra fire år tilbake. Selv om startmedhjelperen glemte å slippe taket i båten til Arne da starten gikk og han dermed var sist ut, var han i ledelsen etter 750 m og i mål var han tre båtlengder foran nr. 2. Dette var Arnes andre Nordiske mesterskap på tre forsøk.

I Norgesmesterskapet skulle Arne satse alt på singelsculler. Kongepokalen spøkte i bakhodet. Før alternerte Kongepokalen fra år til år mellom de ulike båttypene. Nå var det innført ny ordning at Kongepokalen skulle gå til den båten, som ifølge en internasjonal tidstabell, hadde oppnådd den beste tiden.

For første gang denne sesongen tillot Arne seg å lade opp foran en konkurranse. Det ga resultater. Toppformen innfant seg som bestilt og Arne vant mesterskapet på ny banerekord for lettvektsklassen.

Kongepokalen til Arne Gilje.

Denne tiden holdt også til Kongepokalen. Gjett om stemningen var høy i SR-leiren.

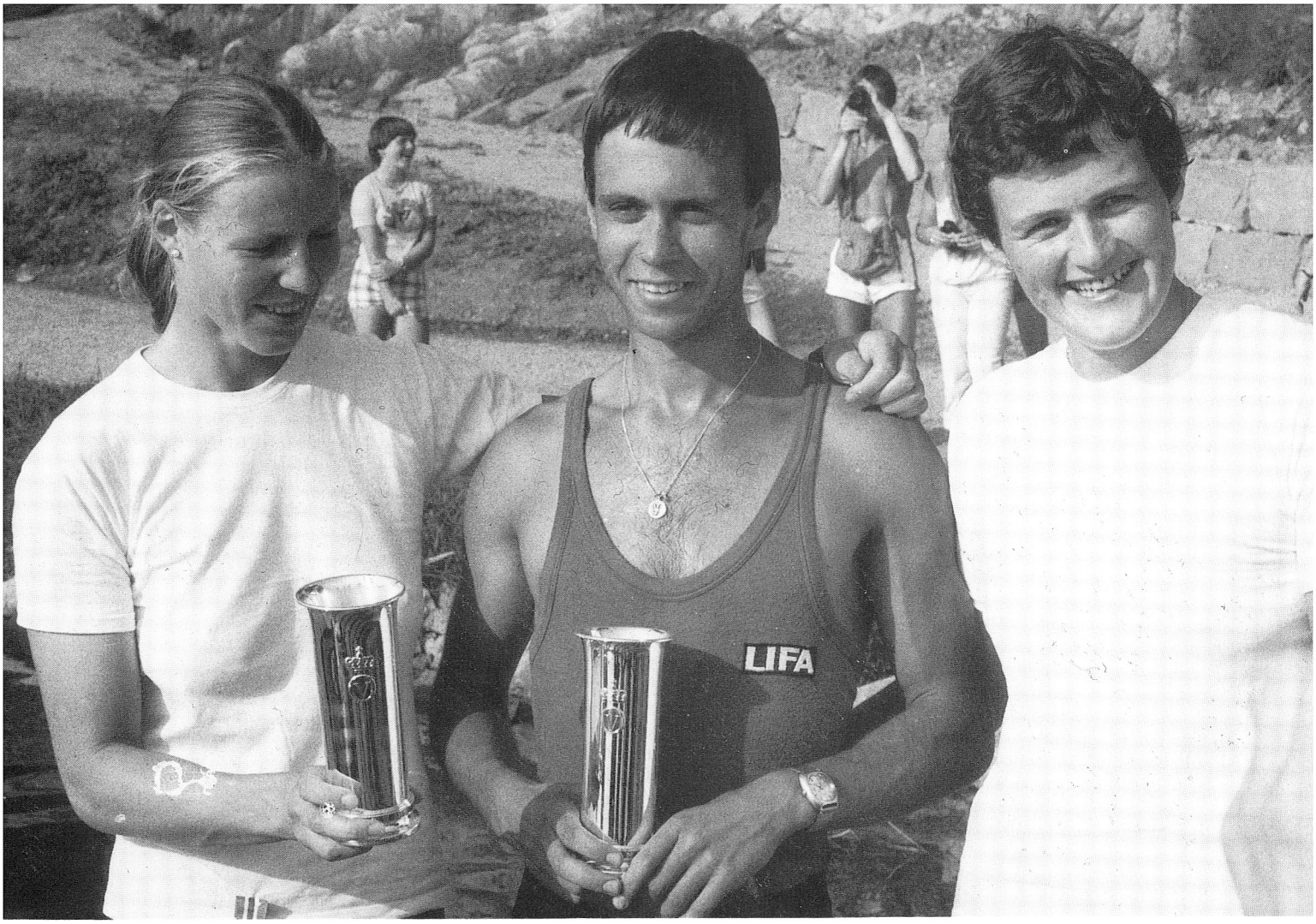

Arne Gilje med kongepokalen 1979 sammen med vinnerne av kvinnenes kongepokal Solfrid Johansen (t.v.) og Halldis Lenes som i 2 sesonger (1977 og -84) trente i Stavanger.

VG skrev blant anntet: «Arne Gilje imponerte sterkt under helgens ro-NM på Årungen. Stavanger-gutten, som er verdensmester i lettvekt, vant singelsculler på flotte 7.05.1.

Pål Børnick fra Sandefjord som er Giljes makker i dobbelsculleren ble slått med hele sju sekunder».

Juniorene

Juniorgruppen vokste i antall aktive, både jenter og gutter. Jentene rodde fortere for hver regatta, og det var bare et tidsspørsmål for de først seierne ville komme.

En ny generasjon på gang.

I Vestlandsmesterskapet presenterte trener Svein Åge Johnsen en junior C (12-14 år) firer som i sin første regatta gikk hen og ble Vestlandsmestre. To av roerne på denne båten rodde ni år senere i OL i Seoul. Fireren bestod av: Ole Andreassen, Tore Øvrebø, Erlend Endresen og Kjetil Sunde. Tove Lauvåsvåg debuterte også i dette stevnet med å bli nummer to.

Høydepunktet for juniorene denne sesongen var tur til København med deltakelse i den internasjonale Bagsværdregattaen. Med formann Hana som

Verdensmestre lettvekt dobbelsculler. Bled, Jugoslavia, 2. september 1979, Anne Gilje (t.v.) og Pål Børnick. Foto: Stavanger Aftenblad.

reiseleder og Svein Jonassen som bussjåfør dro hele sytten juniorer avgårde. Igjen kan vi se hvordan bussen bevisst blir brukt til å bygge opp klubbmiljøet.

Ved skolemesterskapet i Horten var det Gerd Mikkelsen som gjorde det best ved å vinnne plastsculler.

VM I Bled, Jugoslavia

Arne Gilje Verdensmester for 2. gang.

Arne og Pål var skyhøye favoritter. For å lage interessante vinklinger på forhåndsomtalen av VM, var pressefolkene mest opptatt av spekulasjoner om vektproblemer for dobbelsculleren. Men guttene hadde vekten under kontroll. Under innveiingen to timer før forsøksløpet viste sammenlagt vekt for de to 139,8 kg, 200 gram under det tillatte. «Det er jo ikke nødvendig å slanke seg mer enn nødvendig,» var kommentaren fra de to.

Forsøksløpet var en ren formalitet. Arne og Pål ledet fra start til mål og bekreftet at det ikke var uten grunn de var mesterskapets største favoritter.

Semifinalen ble unnagjort i samme oppvisningsstil, seks sekunder foran fjorårets sølv- medaljør Holland.

Nå var det full konsentrasjon om finalen. Men selv om en er aldri så stor

Følg med i Aftenbladet

Stavanger Aftenblad

Mandag 3. september 1979

Aftenbladet følger med

Glade vinnere på seierspallen bare minutter etter at seieren er sikret. Arne Gilje (f.v.) og Pål Børnick var populære vinneren. Bilde: Jan Fredrik Kvinnsland)

Arne Gilje og Pål Børnick utklasset sine konkurrenter

Nederlands båt slått med over seks sekunder i VM-finalen

Fra Aftenbladets utsendte medarbeider, Jan Fredrik Kvinnsland

Bled, i dag: Arne Gilje og Pål Børnick klarte det igjen. De to ungguttene fra henholdsvis Stavanger og Sandefjord ikke bare forsvarte sin VM-tittel fra i fjor, men de utklasset sine konkurrenter i lettvekternes dobbelsculler i gårsdagens finale i Bled i Jugoslavia. Nederlenderne ble igjen de sterkeste konkurrentene, men de var over seks sekunder bak. Etter 250 meter var USA såvidt i teten, men deretter var det bare snakk om Gilje og Børnick.

Det var to idrettsgutter fulle av selvtillit og med nervene under kontroll som stilte til start i gårsdagens finale. De var fullstendig klar over hva som ble ventet av dem, etter sterk roing i semifinalen lørdag. Det spørs om ikke innsatsen i forsøket og semifinalen hadde knekket konkurrentene fullstendig. Motstanderlagene gikk bare rundt og skulte på de to nordmennene de siste dagene.

Ingen tvilte

Ingen tvilte på de to, men mangt kan skje i en VM-finale, så jubelen blant de få nordmennene var på topp da den 2000 meter lange ferden over Bled-sjøen var over.

- Jeg vil ikke påstå at jeg ikke var trøtt da vi kom i mål, men i forhold til den selvpiningen vi måtte gjennom i fjor, var jo dette bare moro, sier Arne Gilje til Aftenbladet. Han var 10–12 minutter etter målpassering ikke synlig berørt av kraftprøven.

Det var bare smil og glede, og det var to relativt spreke karer som klatret opp på seiersbrygga. Mens de i København i fjor måtte ropes opp før de orket å komme inn for å motta gullmedaljene, var det denne gangen bare en liten pust innerst i bukta for målområdet som skulle til, før de satte kursen mot hovedtribunen og de høye FISA-herrene (Det internasjonale roforbund).

Medaljene

Innen rosporten har man den merkelige ordningen at de aktive får hver sin nokså liten medalje, mens deres nasjonale forbund får en virkelig stor. Det var en meget glad Torleif Torgersen, president i Norges Roforbund, som kunne ta turen ned på seiersbrygga for å motta Norges første gullmedalje i dette VM, og selvfølgelig gratulere Arne Gilje og Pål Børnick. Presidenten får nok sjansen igjen, søndag om en uke, når Alf og Frank Hansen sannsynligvis skal i aksjon i tungvekternes finale.

Som oftest er det trenerne som har det verst når deres roere er i aksjon i en finale, Arild Marvik var med under fjorårets uhyggelige spenning i København, og han var med da hans toer uten styrmann fikk problemer under VM i New Zealand i fjor. Her i Bled var han under finalen på plass bak mikrofonen for å gi sakkyndig sidekommentar for NRKs Odd Einar Andersen.

Engasjert trener

Men først hadde han sett sine to treningsvillige elever vel av gårde fra båtplassen en halv time før start. Da var det gått nesten fem timer siden dagens forberedelser startet. Det var en engasjert trener som var på pressetribunen, og det gikk ikke lang tid før smilet kom fram etter hvert som han telte scullerens takt med årene og kunne kneppe mellomtider.

Første mann som tok mot båten ved båtplassen igjen var treneren og da måtte han tradisjonen tro på sjøen, Arne Gilje og Pål Børnick hadde krefter nok til å lempe sin læremester et skikkelig stykke utpå.

- Takk skal du ha, Arild, dette klaffet helt flott, sier Pål Børnick med Marvik på land igjen. Med det gir Sandefjord-gutten treneren sin ros for at alle de små detaljene har klaffet fra treningen startet for fullt, gjennom hele sesongen og under hele VM-oppholdet.

Han bestemmer

- Det betyr enormt mye for oss at Arild er med på denne måten og ordner opp i en mengde detaljer, slik at vi kan konsentrere oss om selve roingen. Det er han som bestemmer.

Konkurrentene strømmer til med gratulasjonene. Det er et populært vinnerpar. Radioen skal ha sitt intervju, pressen likedan, de andre norske roerne som har vært i aksjon i B-finalene er framme med labben. Pål Børnicks far, mangeårig formann i Sandefjord Roklubb er der. Så er ettertankens tid der. Et verdensmesterskap skal fordøyes. Det lenge etterlengtede måltidet er det ingen som har i tankene ennå, og først når dusjen er unnagjort og telefonene hjem er ekspedert er det tid til å slase med kaloriene.

Først rodde de så vannet sprutet inn til gull, og så hadde de krefter til å hive treneren Arild Marvik på sjøen, i tradisjonell stil. Det er nok av krefter både hos Arne Gilje og Pål Børnick. (Bilder: Jan Fredrik Kvinnsland)

Resultater VM-roing

Bled (NTB) Søndagens roresultater fra VM i Bled.

Finale Dobbeltsculler lettvekt: 1) Arne Gilje-Pål Børnick, Norge 6.38.08, 2) Harald Punt-Roel Michels, Nederland 6.44.15, 3) Mauro Torta-Romano Uberti, Italia 6.45.90, 4) Scott Roop-Larry Lkeatsky, USA 6.46.56, 5) Heinz Schaller-Kurt Steiner, Sveits 6.51.25, 6) Angel Viana-Manuel Angel Saez, Spania 6.52.50.

Single sculler finale: 1) William Belden, USA 7.19.96, 2) Brian Thorne, Canada 7.21.78, 3) Raimund Haberle, Østerrike 7.25.02.

B-finale (om plasser videre) 7) Håkon Wilhelmsen, Norge 7.35.39.

Finale firer uten styrmann lettvekt: 1) Storbritannia 6.23.46, 2) Nederland 6.23.99, 3) Sveits 6.25.12.

Finale åtter lettvekt: 1) Spania 5.53.10, 2) USA 5.53.28, 3) Nederland 5.54.06.

Kvinner:

Finale toer uten styrmann: 1) Øst-Tyskland 3.27.74, 2) Romania 3.30.44, 3) Polen 3.32.30.

Finale singlesculler: 1) Romania 3.35.44, 2) Øst-Tyskland 3.38.67, 3) Nederland 3.39.61.

Finale firer med styrmann: 1) Sovjet 3.17.03, 2) Øst-Tyskland 3.18.25, 3) Romania 3.19.98.

Finale dobbeltsculler: 1) ØstTyskland 3.15.95, 2) Bulgaria 3.16.31, 3) Romania 3.17.68.

B-finale: 9) Norge 3.32.31.

Dobbeltfirer, kvinner: 1) Øst-Tyskland, 2) Bulgaria, 3) Romania.

Åtter: 1) Sovjetunionen, 2) Øst-Tyskland, 3) USA.

Oppladningen høyt over regattabanen

«Finalemiddagen» på slottet og grytidlig start

Fra Aftenbladets utsendte medarbeider Jan Fredrik Kvinnsland.

Bled i dag: Lørdag ettermiddag ladet gullguttene Arne Gilje og Pål Børnick opp foran gårsdagens finaler med å innta et godt middagsmåltid i luftige omgivelser, nemlig på det gamle slottet på toppen av den par hundre meter høye klippen rett over regattabanen i Bled. Med den flotteste utsikt over konkurransearenaen der de noen timer tidligere hadde vunnet semifinalen ble «finalemåltidet» inntatt.

Dermed var man i gang med ritualet før den store dagen. Etter middag ble det en aldri så liten treningstur på 20 minutters tid. Så var det hjem til hotellet, avslapping og en spasertur på byen før man tidlig var i seng.

Klokken seks om morgenen finaledagen løftet de dobbelsculleren på vannet for å begynne med de endelige forberedelsene. En halv time på vannet for å få stivheten ut av kroppen. To timer før start var det veiing og beregningen var flott. 400 gram under den tillatte totalvekten på 140 kilo. Gilje veide 71,8 kilo og Børnick 67,8 kilo.

Nå var det å sette til livs brød, sjokolade og sportsdrikk samt å samle seg i timene før start.

40 minutter før start en nøye gjennomgåelse av båten, med kontroll av at alt utstyret var i orden. En halv time før start båten på sjøen, og nå var de i gang. Treneren kunne ikke lenger gjøre noe, men han stod igjen på land med vissheten om at alt var vel forberedt. Tre kvarter etter var løpet vunnet og medaljene hang rundt halsen på Arne Gilje og Pål Børnick.

Single-sculleren overrasket

Damene skuffet

Bled i dag: Håkon Wilhelmsen fra Sarpsborg var den av de norske roerne utenom Gilje/Børnick som kom best fra det da lettvektenes VM i roing ble avsluttet i Bled. I singlescullernes B-finale gikk Wilhelmsen helt til topps og kom da på syvendeplass totalt. I lørdagens semifinale var han overraskende nok meget nær å klare en finaleplass.

Fireren uten styrmann med Stig Ove Brekkhus, Tom Rune Knutsen, Jørgen Ohre og Johan Werner kom på andreplass i B-finalen. I lørdagens semifinale var de sjanseløse til å gå videre.

Haldis Lenes og Solfrid Johansen i damenes dobbelsculler ble nok en skuffelse. De to hadde sine problemer å stri med. Ryggproblemer og betennelse i låret har nok satt de to roerne, som foran sesongen fikk 30 000 kroner i stipend, tilbake. Det var noe dødt over roingen både i semifinalen der de ikke hadde sjanse til å gå videre og også søndagens B-finale der de havnet på tredjeplass.

Torvets tilbud

Gjelder hele uken

Fra Kneippen:

Franskbrød pr. stk. (3,80)	nå 2 for	5,00
Frøbrød pr. stk. (3,95)	nå	2,95
10 pkn. smultringer (9,50)	nå	6,90
Gullkant kaffe ¼ kgs (12,10)	nå	9,90

KJØTTDISKEN:

Fersk lammelever pr. kg (14,30)	nå	11,90
Røkte svineknoker pr. kg (18,60)	nå	12,90
Suppekjøtt bryst/bringe pr. kg	kun	17,90
Middagspølser G & S pr. kg (33,60)	nå	24,90
Kjøttkaker i pk. pr. kg (38,70)	nå	29,90
Gilde ass. spekemat		÷ 20%

DELIKATESSEDISKEN:

Fårepølse pr. kg (7,00)	nå	4,95
Salami pr. kg (7,70)	nå	5,90
Karbonader pr. kg (34,70)	nå	26,90

OST OG FRUKT:

Sveitserost pr. kg (20,80)	nå	17,90
Fløtemysost pr. kg (17,70)	nå	15,90
Italienske druer pr. kg	kun	5,90
Fersken pr. stk.	kun	1,00
Kålrot pr. kg	kun	2,90
Norsk løk pr. kg	kun	4,90

DIVERSE:

TPC Middagsboller i buljong ½ boks (12,90)	nå	5,95
TPC «Go'e» kjøttkaker i brun saus ½ boks (24,10)	nå	14,90
Ryvita *Mørkt knekkebrød* pr. pk. (3,90)	nå	2,95
O. K. Marie kjeks pr. pk. (3,75)	kun	2,95
Frisk Pack selvklebende hush. film 30 m (9,40)	nå	6,95
Colgate tannkrem m/fluor (9,95)	nå	7,95
Omo 20 dl (12,70)	nå	9,70
My skyllemiddel (14,90)		9,95

Torvets Kolonial

TORGTERRASSEN TELEFON 33202

VM-gullet ga stort oppslag i Stavanger Aftenblad.

favoritt, melder finalenervene seg. Natten før finalen er aldri god, heller ikke denne gangen. Da trener Arild kom inn for å vekke de to tidlig på morgenen satt de allerede klar i treningstøyet.

Tre stykker med Norge på ryggen ruslet i halv seks tiden om morgenen igjennom en folketom by og vakten på rostadion gned seg i øynene da de ba ham om å låse opp båthallen. Klokken seks, faktisk før det var blitt skikkelig lyst, gled den norske dobbeltsculleren over vannet. 5-6 km rolig roing og to prøvestarter, alt satt som det skulle. Ved hjelp av litt vestlig valuta låste vakten velvillig opp kontrollrommet hvor vekten stod. «Hvor mye veier vi i dag?» undret Arne.

Samlet vekt 500 gram under grensen ga rom for en lett frokost.

Den offisielle veiingen to timer før finalen viste at de fortsatt var noen gram under grensen. Litt sjokolade og en liter med vann og de var klar for dyst.

Båten sjekkes nøye før en slik konkurranse. Alle skruer og mutrer kontrolleres og støv og smuss fjernes fra båten, 30 min før start gir treneren sine siste instruksjoner.

Taktikken for finalen var klar: Første 500 m skulle kjøres maksimalt for å prøve å riste konkurrentene av. Neste 500 m skulle gå i normalt racetempo. Ved 1.000 m skulle det settes inn 30 harde tak. Dersom noen fremdeles hang på skulle «berserkspurten» fra København tas fram 500 m fra mål.

Som avtalt åpnet Arne og Pål forrykende og bare USA tok sjansen på å følge. Etter 500 m ledet de med 1/2 lengde, men amerikanerne fikk svi for åpningstempoet og falt av. Ved passering 1.000 m var Holland kommet opp på 2. plass, men var fire sekunder, nesten to båtlengder bak. Avstanden økte og det var ikke nødvendig å sette inn noen sluttspurt. Arne og Pål rodde inn til et nytt Verdensmesterskap, også denne gangen med Holland på sølvplass to båtlengder bak. Amerikanerne som startet så friskt ble også slått av Italia i spurten og endte på 4. plass.

Etter premieutdelingen var det stor ståhei med et stort pressekorps som skulle ha intervju og bilder.

VM finalen var Arne og Pål's siste løp i dobbeltsculler. I tre sesonger hadde de rodd sammen og bare en gang, i semifinalen i København, hadde de blitt slått. Nå skulle de forberede seg til OL i Moskva, hvor de håpet på å sitte på den norske dobbeltfireren.

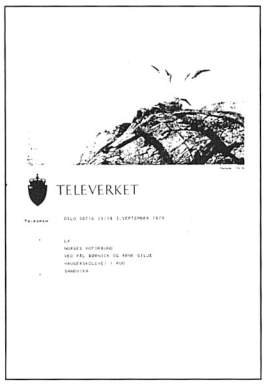
TELEVERKET

Gratulasjonstelegram fra daværende statsminister Oddvar Nordli.

Årsmøtet

Odd Hana ble gjenvalgt som formann. Arild Marvik gikk av som rosjef for å gå inn i Norges Roforbunds trenerteam fram mot OL i Moskva. I årsberetningen pekes det på Torbjørn Hetlands store innsats både med vedlikeholdet av bussen, som sjåfør til regattaer og ikke minst hans innsats som hussjef. Videre i årsberetningen lanseres for første gang ideen om en foreldreforening, og til slutt slås det fast at det har vært en ny jubelsesong.

Med OL som mål

Syttiårene hadde gitt oss gull og sølv i VM og nå skulle Rune Dahl og Arne Gilje sette kronen på verket med OL i Moskva.

Toer u/styrmann 1980. Sverre Norberg, Horten Roklubb t.v. og Rune Dahl satset hardt på OL i Moskva, men Norges boikott stoppet dem. 4. plass i Luzern-regattaen.

Arne satset i dobbeltfirer sammen med blant andre Pål Børnick og Rolf Thorsen. Rune gjenopptok samarbeidet med Sverre Norberg fra Horten som han rodde sammen med i fireren i OL i Montreal 1976. De rodde toer, men var også åpne for et utvidet samarbeid med tanke på en firer. I løpet av vinteren var OL-kandidatene to ganger i Italia på to ukers treningssamling, og påsken ble tilbragt på Drammenselva.

Men det var mørke skyer på OL-himmelen. På grunn av Sovjets invasjon i Afganistan truet USA med å boikotte OL for å vise solidaritet med Afganistan.

1980: OL-boikott.

Tidlig på våren vedtok USA boikott og Idrettstinget vedtok noe senere at også Norge skulle boikotte OL i Moskva. Dermed falt OL drømmen i grus og motivasjonen gikk delvis samme veien.

Men guttene ville gjerne ha noe igjen for alt treningsslitet og reiste til Luzern. Toeren ble nr. 4 bak blant andre Øst-Tyskland og England som begge fikk medalje under OL. Arne, som hadde slanket vekk 5–6 kg og igjen blitt lettvekter, ble nr. 5 i singelsculler.

Henley-regattaen.

Arne dro videre til Henleyregattaen. Han ble dermed den første og hittil den eneste SR-roeren som har deltatt i Henley, verdens mest fornemme regatta. Resultatet? Utslått i 1. runde.

Arne satset nå på VM for lettvektsroere i Hazewinkel i håp om å ta medalje i singelsculler. Det endte med 4. plass, 15/100 fra bronsemedaljen.

Nr. 4 i VM.

NM dette året ble Arnes siste regatta og han avsluttet en strålende karriere med et sikkert mesterskap. Han hadde siden sitt første junior NM i 1973 vunnet 5 senior NM, 2 Nordiske mesterskap og 2 Verdensmesterskap, foruten et NM og et Nordisk mesterskap i junior.

Rune Dahl la inn årene etter regattaen i Luzern og dermed var alle våre topproere fra syttiårene borte.

Blant juniorene var det spesielt Tove Lauvåsvåg og Wenche Heske som hevdet seg. De vant dette året alle løpene i dobbeltsculler bortsett fra NM.

I Vestlands-mesterskapet på Stokkavannet vant vi hele ti løp.

Årsmøtet

Kassabeholdning på kr. 3.682.

Regnskapet viste at kassen var skrapet, beholdningen var på 3.682 kroner. Mormonermenigheten i Stavanger som i flere år hadde leid klubbhuset var flyttet og man hadde ikke klart å kompensere for denne reduksjonen i inntektene. Dessuten hadde det kostet å ha topproere gjennom flere år.

Foreldrene hadde gjort sitt inntog i styret året før og de begynte å sette spor etter seg. Med Odd Hana og Thomas Lauvåsvåg i spissen gikk de i gang med et intenst arbeid for å rette opp økonomien. Noe de også etter hvert klarte.

Kontingenten ble hevet til 300 kroner for senior, 150 kroner for junior og 50 kroner for passive medlemmer.

Torbjørn Hetland ble tildelt klubbens hederstegn i gull for sin mangeårigs innsats.

Stokkavannet

Av Svein Jonassen

Tanken om å få ro på et vann istedenfor å ro på Gandsfjorden kom på slutten av sekstiårene. Den økende småbåttrafikken hadde allerede vært plagsom for våre roere, men da Ekkofisk-tanken ble bygget rett utenfor vår egen stuedør ble forholdene på fjorden helt umulige.
Under planleggingen av det nye klubbhuset ble Stokkavannet nevnt som et alternativ, men på grunn av restriksjoner som reservedrikkevann var dette ikke mulig. Dessuten var det sterke meninger om at klubben burde ligge ved fjorden.

Klubben hadde på den tiden en gjeng meget entusiastiske og treningsvillige roere. Vintertreningene gikk meget bra, med nye treningsprinsipper lagt opp etter datidens guru Stein Johnsen. Testresultatene var meget gode, men da treningen startet på vannet begynte problemene med dårlig vær og mye vind, pluss den stadig økende båttrafikken med dens bølger, som ødela hele båttreningen. Resultatene på regattabanen ble stort sett like bedrøvelige som før.

Limavannet hadde vi som regattabane, og dit dro vi for å trene på et rolig vann. En velvillig bonde lot oss få ha båtene bak huset, men veien var lang hver dag, så vi begynte å se etter et alternativ. Valget falt på Dybingen ved Vatne. Igjen var det en velvillig bonde som først lot oss få ha båtene på låven, senere da vi fikk behov for flere båter, fikk vi bruke et hus på et nedlagt grustak til å ha båtene i. Vi er nå kommet fram til 1973, og endelig ga dette oss resultater på regattabanen. To Norgesmesterskap i junior, toer uten styrmann og dobbeltsculler ble beholdningen.

Hele denne tiden på Limavannet og Dybingen hadde klubben arbeidet for å få tillatelse til å ro på Stokkavannet, men pga nevnte restriksjoner var det ikke lett å få tillatelse. Et av problemene var bruk av følgebåt med motor. Som en kuriositet kan det nevnes at vi fikk brev fra kommunen om å undersøke bruk av «elektrisk motor». Etter en god del brevskriving med kommunen, kom tillatelsen til bruk av Stokkavannet i 1974.

Vi var blitt vant med å ha båtene våre i løer, og slik ble det på Stokkavannet også. Først var vi i Parkvesenet sin løe på Tasta-siden, etterpå fikk vi flytte til låven på Dyrsnes hvor vi fremdeles er.

Tillatelsen til å få trene og ro på Stokkavannet, var innledningen til klubbens gullår som startet i 1973 og som fremdeles ikke er slutt. I denne perioden har vi tatt Norgesmesterskap og Nordiske mesterskap samt VM- og OL-medaljer.

Det er ikke tvil om at den effektive rotreningen som vi kan drive på Stokkavannet nesten hele året rundt, har bidratt til de gode resultatene våre

roere har oppnådd i disse årene. Selv blaserte Østlandsroere har innsett at Stokkavannet er et treningsmekka, og det har blitt en del treningssamlinger og oppkjøringer til større mesterskap som er blitt gjort på dette vannet, med meget gode resultater.

Også som regattabane har Stokkavannet vist seg fra sin gode side. Fra det første famlende Vestlandsmesterskapet i 1974, hvor båtplassen var på den gamle bueskytterbanen, til NM for junior i 1985 med nytt albanosystem, og gode forhold for såvel roere, ledere og tilskuere, med båtplass på «Hestamarkå». Det bringer oss frem til årets store begivenhet, Norgesmesterskapet både for junior og senior i slutten av juni. Det krever stor innsats av klubbens medlemmer, for tross alt er det som vi har på Stokkavannet bare et provisorium. Når vi skal ha regatta, må alt bygges opp så som måltårn, brygger og brakker til funksjonærer osv.

Skal vi se fremover vil det være ønskelig å få et permanent tilholdssted på Stokka. Vi holder nå til i en gammel løe. Slike ting som garderober, dusj og toalett finnes ikke. Gulvet i låven er dårlig med flere hull og veien ned til bryggene er både lang og kronglete. Dette er spesielt vanskelig for de yngste roerne, og det er jo dem vi skal bygge videre på.

Hvis jeg til slutt skal få komme med et ønske i anledning jubileet må det være at Stavanger kommune viser at de verdsetter det ungdomsarbeidet klubben gjør og den PR klubbens eliteroere skaper for byen. Det gjør de best ved å hjelpe klubben til et permanent tilholdssted ved Stokkavannet. Da vil nok Stavanger Roklub bringe heder og ære til Stavanger by også i de neste 100 år.

Generasjonsskifte (1981–1984)

Våre topproere var borte og ingen sto klar til å ta over. Vi hadde ikke vært flinke nok til å ta vare på de nest beste. Men blant juniorer var det mange talenter.

Styret arbeidet godt både når det gjaldt økonomi og rekruttering. Blant annet ble det i 1983 satt i gang en roskole for gutter og jenter i alderen 14 til 16 år. Dette ble en formidabel suksess og er senere gjentatt flere ganger.

NM gull hvert år.

Vi hadde i perioden 1973 til 1980 tatt et eller flere NM hvert år. 1981 ble første sesongen på 9 år uten NM-gull, men allerede året etter var vi i gang igjen med gull til junior fireren. Siden har vi holdt tradisjonen ved like og fått med oss en eller flere gullmedaljer hjem fra NM hvert år fram til jubileet. NM på hjemmebane i jubileumsåret blir forhåpentligvis ikke noe unntak.

De gylne åttiårene

Godt miljø og god bemanning på alle plasser brakte framgang.

Åtti- og første del av nittiårene har sammen med syttiårene vært klubbens gullalder. Gjennom åttiårene vokste klubben til å bli landets største roklubb. Planlegging og god organisering fra styrets side. Dyktige trenere og treningsvillige roere sammen med godt miljø og gode treningsmuligheter på Stokkavannet har brakt oss heder og ære.

I perioden 1973–1994 har SR vunnet 2 verdensmesterskap, en sølvmedalje i VM og en i OL, bronse i junior VM, 6 nordiske mesterskap for senior og 2 for junior, 19 senior NM og 18 junior NM.

Det gledeligste har kanskje vært at gjennom åttiårene har klubben også vokst i bredden. 5 år på rad vant vi Norgescupen, som er en konkurranse i de aldersbestemte klasser og som kårer beste klubb gjennom sesongen.

Bussen blir for liten, 50 aktive til NM.

Bussen ble for liten, vi måtte spe på med privatbiler for å få alle roerne med oss på regattaene. Troppen til NM har flere år vært på ca 50 aktive og ledere. For å få med alle båtene har klubben måttet investere i spesialtilhenger. Båtparken har vokst og økonomien har vært under kontroll.

Nettopp det at styret til enhver tid har vært nøkterne og ikke brukt penger man ikke har, er kanskje det mest oppsiktsvekkende. Stikk i mot hva som var vanlig i åttiårene fikk Stavanger Roklub sportslig vekst og suksess uten økonomisk ruin, ja faktisk uten å ta opp et øre i lån.

Kontroll på økonomien.

En vesentlig faktor i dette har vært foreldrene, som både gjennom aktivt styrearbeid og ikke minst gjennom Foreldreforeningen har bidratt til klubbens vekst og suksess.

La oss se på hva som har skjedd i de enkelte år gjennom det som vi trygt kan betegne som de gylne åttiårene.

Sesongen 1981

1981: Økonomisk skippertak.

Det økonomiske arbeidet ble høyt prioritert og dette ga gode resultater. Bingo med gammeldans ble arrangert 6 ganger og ga et overskudd som resulterte i to nye plast dobbeltscullere. Disse fikk navnene «BINGO» og «MARIANNE» etter Marianne von Krogh som var en av ildsjelene på bingoen.

Thomas Lauvåsvåg og Ivar Sunde var drivkreftene bak klubbens utlodninger som i 1981-regnskapet viste 44.000 kroner. Det var derfor ikke så rart at klubbens to nye plastscullere ble kalt opp etter Ivar og Thomas.
Sportslig sett var det ikke noen toppresultater. Vi hadde derimot mange unge jenter og gutter som trente bra under Hans Petter Brekke og Arne Gilje.

En ny sportslig oppgang starter

1982: Gull i jr. NM.

Sesongen 1982 fikk vi NM gull i junior firer med styrmann. Laget bestod av Martin Tønnesen, Tore Øvrebø, Øyvind Skogen, Ole Andreassen og cox Arne Tønnessen. Dette laget representerte også Norge i Nordisk mesterskap, der de fikk en fin 2. plass.

Klubben reiste dette året på en ukes tur til Durham i England. Vertene Durham Rowingclub hadde laget et minnerikt opplegg, og de 11 aktive med Arild Marvik og Ivar Andreassen som ledere storkoste seg.
Nytt av året var en roskole som samlet 28 nye jenter og gutter. Her var Rune Dahl og Svein Åge Johnsen trenere.

For de nye yngre medlemmene ble det arrangert prikk-kapproing på høsten. Dette gikk over 4 tirsdager og lagene ble hver tirsdag sammensatt ved loddtrekning. Her vant Tore J. Jakobsen med Anders Marvik på andre plass og Arne Tønnesen på tredje plass.

Klubbens mosjonister var også denne sesongen regelmessig ute på fjorden for å samle kilometer til distansemerkene.

Roskole

Roskolen var et organisert rekrutteringsopplegg som ble annonsert gjennom avisene. De fleste av disse unge har fortsatt i klubben etter fullført roskole.

Roskolen består av teori, informasjon om hvordan man trener, hvordan båtene bæres ut og inn og til slutt roinstruksjon. Avslutningen er en sammenkomst hvor alle får utlevert hver sin diplom for fullført roskole.

Gullmerket til Tor Harald Hansen. Sølvmerket til Arne Gilje, Rune Dahl og Edd Hillstad.

På årsmøtet ble klubbens hederstegn i gull tildelt Tor Harald Hansen for hans innsats i klubbhuset. Klubbens hederstegn i sølv ble tildelt Arne Gilje, Rune Dahl og Edd Hilstad for deres innsats på regattabanen gjennom 70 årene.

Bussens motor røk på en av de første turene til Østlandet, noe som førte til at en måtte organisere annen transport for klubbens roere og båter. Heldigvis fikk vi en ny buss fra S.O.T. der motoren var brukbar. Denne ble montert i bussen på høsten for så å være klar til neste sesong.

Norgesmestre i junior firer i 1982. F.v. Martin Tønnessen, Ole Andreassen, Tore Øvrebø og Øyvind Skogen.

Vi styrker vår posisjon

Sesongen 1983 gav oss et NM med Tore Øvrebø og Ole Andreassen i junior toer uten styrmann. Dette var for øvrig disse guttenes andre NM-tittel. Av andre fine resultater må spesielt nevnes Kjell Voll's 2. plass i sculler i junior NM. Martin Tønnessen var med i Nordisk mesterskap på en kombinasjons lettvektstoer. De rodde inn til en fin 2. plass og dette var i Martin Tønnesens første seniorsesong.

1983: 1 Norgesmesterskap og 8 Vestlands-mesterskap.

De yngre «raceroerne» forsynte seg i år grådig av premiebordet. På Vestlandsmesterskapet i Bergen tok vi hele 8 vestlandsmesterskap på tross av at de eldste roerne var på regatta i utlandet.

Vestlandsmestre ble bl.a. junior B firer: Stein Ørn, Åge Undseth, Tore Hiim, Tore J. Jacobsen og cox Arne Tønnessen. Damer singelsculler: Kari Eriksen. Damer junior A singelsculler Else Albrecht.

Sorø-regattaen

Våre fire junior A gutter; Tore Øvrebø, Ole Andreassen, Kjell Voll og Roald Skogen ble uttatt av Norges Roforbund til å delta i Sorø-Regattaen. Dette skulle være en endelig kvalifiseringsregatta til junior-VM.

Klubbens første buss som ble kjøpt i 1974. Båtlessing utenfor klubbhuset i Strømvig. Foto: Rogalands Avis.

Ole og Tore fikk her en 2. plass i toer uten styrmann begge dager. Kjell og Roald som utgjorde halvdelen av en kombinasjonsdobbelfirer fikk to 6. plasser. Disse resultatene viste seg ikke å være gode nok til VM-deltakelse.

NM ble arrangert i Trondheim, og her stilte vi opp med en liten tropp på grunn av den lange reisen. Tore Øvrebø og Øyvind Skogen oppnådde 1. plass i senior B dobbeltsculler og Tore Øvrebø fikk en 2. plass i senior B singelsculler.

Bussen (sakset fra «Ro-sporten» mars -84)

Scania Vabis 1966 modell.

«Jeg er en Scania Vabis buss 1966 modell med 35 sitteplasser og lasterom. Siden Stavanger Roklub kjøpte meg har jeg hatt rene pensjonist tilværelsen. Kjørt 8–10 000 km pr. år, nesten bare på sommertid med sol og varmt vær. Allikevel er det litt av et slit, med masse båter og årer på taket og fulle seter med unge roere.

Ny brukt motor fikk jeg i 1983 da den forrige fikk hjertesvikt og havnet på fyllinga.

Etter min mening må yngre krefter til, noe som stemte i fjor. Med nye krefter

En nyere buss med hele 11 båter på taket, klar for avgang til regatta.

reiste jeg land og strand rundt i sommerhelgene og alltid var lasset tyngre på hjemturen. Hvorfor, spør du kanskje? Jo, nå skal du få høre; mine roere har alltid mye med seg hjem igjen og som regel alltid av edleste slag. Allikevel; hjemlengselen oppveier det tunge lasset. Hjemover suser det på mørke natta med slitne og fornøyde roere og en sjåfør med tung høyre fot og musikken på full «guffe».

På slutten av sesongen i fjor brukte jeg faretruende mye olje og fjærer/støtdempere var utslitt.

Da fikk jeg bange anelser, ville de nå skifte meg ut med en nyere buss med hekkmotor, flere krefter og mer luksus? Men nei, ikke denne gangen heller havnet jeg på de evige jaktmarker.

Nye fjærer og støtdempere ble montert, full sjekk på dyser og dieselpumpe, nyslipte topper og ventiler. En masse fine faguttrykk og betegnelser som ikke jeg har greie på. Det har forresten ikke han som skrur heller, men med god hjelp så får han det til. Her forleden bannet og sverget han, stemplene og sylinderforingene skulle tas ut. Dem ville jeg ikke gi slipp på så lett, så jeg holdt igjen så godt jeg kunne. Tilslutt måtte jeg allikevel gi opp. Det blir vel gjerne mer futt i meg med nye foringer og stempler.

Kjell Voll og Ole Andreassen som ble NM-vinnere i junior dobbeltsculler i 1984. Foto: Jonas Friestad.

Isolere rundt motorkassen min sier de at de vil gjøre. Helt o.k. for meg, det fører vel bare til at jeg får oppleve mange år til med båter på taket og roere i setene.

En ting er iallfall sikkert, neste år blir jeg i bedre form enn på mange år.

Håper roerne kan si det samme, nå kan iallfall jeg slite med meg hjem mer medaljer enn noengang.»

Bussen til å frakte roere og båter til regattaene har betydd mye for klubben. Det er en grei og praktisk måte å reise på, samtidig som det er den klart billigste. Samholdet blant de aktive og lederne styrkes også av å reise slik. En helg på regatta i østlandsområde betyr over 20 timer i buss.

Mange klubber ser på dette som en ulempe, mens vi i Stavanger Roklub alltid har vinklet dette positivt.

Resultatene melder seg

1984: Juniorene i framgang.

Klubbens roere og ledere var til 1984 sesongen bedre forberedt enn noen gang. Arild Marvik hadde denne sesongen ansvaret for Norges Roforbunds damegruppe som trente i Stavanger. Dette inspirerte klubbens egne roere og trenere i sesongforberedelsene.

Ivrige roere på Stokkavannet i 1984.

«En ny dobbeltsculler er født» skrev Stavanger Aftenblad om Kjell Voll og Ole Andreassen. De var suverene i junior A dobbeltsculler under sesongåpningsregattaen på Årungen. Kjell Voll vant også singelsculler med god margin.

Vi vant også junior A firer med Åge Undseth, Morten Hiim, Tore J. Jakobsen, Eivind Helgerud og cox Terje Hiim. I I senior lettvekt singelsculler ble Martin Tønnessen nummer to. Hege Haaland og Maiken Sandsmark fulgte opp med en 1. plass i junior B dobbeltsculler.

De yngre roerne tok i tillegg gull i junior C sculler med Egil Andreassen og i junior B sculler ved Erling Ingemundsen. Denne sesongåpningen fortalte oss hvor mye hygge vi hadde i vente utover sesongen.

«Stavanger Roklubb befestet sin stilling som en av landets beste roklubber under NM for junior i Bergen.» Dette skrev Stavanger Aftenblad etter NM. Kjell Voll startet med å vinne singelsculler. Her ledet han fra start til mål, og på de siste 500 metrene kunne han tillate seg å slakke noe av på tempoet.

Jr. NM: 2 gull.

Etter en halvtimes hvile satte Kjell Voll seg i dobbeltsculleren med Ole Andreassen som makker, og utklasset sine konkurrenter totalt. Avstanden bak til nr. 2 Sandefjord Roklubb var hele 15 sekunder. Norges Roforbund honorerte innsatsen med å ta ut dobbeltsculleren og treneren Svenn Erik Sandsmark til VM i Sverige og til Nordisk juniormesterskap.

I de ekstraordinære mesterskapsløpene ble det seier i såvel firer junior B og singelsculler junior C. I firer løpet var Arne Tønnessen, Rune Jåthun, Sven Erik Jonassen, Anders Marvik og cox Pål Jonassen som cox hele 16 sekunder foran Ormsund Roklubb. Dette var et lag som vi skulle få mye glede av fremover. Det samme kan vi trygt si om Egil Andreassen som vant en klar seier i sculler Junior C. I damer junior C singelsculler overrasket Anita Stanghelle alle med å vinne tre sekunder foran Onsøy roklubb.

Stor bredde i aldersbestemte klasser.

Vi fikk også i tillegg 2. plass i damer junior C dobbeltsculler med Hilde Jacobsen og Anita Stanghelle, og 2. plass i damer Junior B sculler ved Elin Ingemundsen. Dette viser den store bredden og hvilket potensiale alle disse ungdommene hadde.

Junior VM i Jønkøping

FISA-mesterskapet for juniorer gikk av stabelen i Jønkøping i midten av juli 1984.

Stavangers håpefulle tropp besto av trener Svenn Erik Sandsmark, Ole A. Andreassen og Kjell S. Voll.

Jr. VM i Sverige: Ole Andreassen og Kjell Voll i dobbeltsculler.

Det norske laget reiste til Sverige med buss. Norge stilte med lag i tre klasser. Det var: dobbeltsculler (fra SR), en reserve fra Fana som skulle ro single foruten en jentedobbel (Horten). Hovedleder for troppen var Knut Arthur Mosnes Norstad. Som trener for klubben kom Svenn Erik Sandsmark. Munksjøen som vannet het, var forbundet med Vættern via en liten kanal. Sjøen var 1.800 meter lang og 750 meter på det breieste. Den var altså som skapt for løp på 1.500 meter som juniorene den gang rodde.

I forsøksløpet fikk SR-guttene en god start, og ledet etter 250 meter. Ved passering 500 meter lå de 4,5 sekunder foran Sovjet. Den avstanden holdt de til det var 250 meter igjen. Da sprakk guttene totalt, og gled inn til femteplass. Men Ole og Kjell trøstet seg med at de hadde vist at de kunne være med å

Glade nordiske mestre. F.v. Ole Andreassen og Kjell Voll.

kjempe i hvert fall 1250 meter, og var sånn passe optimister foran resten av mesterskapet.

I oppsamlingsheatene på torsdagen var det fem båter i hvert heat. De tre beste gikk til semifinalen. SR hadde trukket England, Hellas, Østerrike og Frankrike og ble nummer to etter England og hadde derved sikret plass i semifinalen.

Fredag var dagen for semifinalene. Kjell og Ole trakk DDR, Sovjet, Bulgaria, USA og Finland og kunne styre sin begeistring for det. Ved passering 500 meter lå de en halv båtlengde bak DDR, Sovjet og Bulgaria som lå helt jevnt. Ved 1000 m passering lå SR-guttene og knivet med Bulgaria om tredjeplassen bak Sovjet. De tok en desperadospurt og fosset i mål i 39-takt, men guttene ble slått med en baugball av Bulgaria som spurtet enda bedre. Tiden 4.55 var ny pers, og guttene var kun 3 sekunder bak DDR. Den tiden ville holdt til A-finale-plass i det andre heatet.

Vant B-finalen og ble nr. 7.

Ingen av de norske båtene kom til A-finalene, men alle unntatt singelsculleren skulle ro B-finale. B-finalen gikk før A-finalen i hver båtklasse. Sammen med Ole og Kjell startet USA, Sveits, Ungarn, Østerrike og Finland i heatet. Etter en måtelig start lå SR-laget ved passering 250 m på fjerdeplass, men rodde seg opp til en andreplass ved passering 1000 m. Så tok de en berserk-

Den norske lettvektsfireren i Montreal i 1984. Martin Tønnessen her nummer to fra venstre.

spurt av vanlig merke, og vant med fem og et halvt sekund. Tiden var 4.52 og en sjuende plass sammenlagt.

Nordisk juniormesterskap, Årungen

Årungen Rostadion var åstedet for Nordisk juniormesterskap. Her var Ole Andreassen og Kjell Voll favoritter i dobbeltsculler. Det ble en klar seier, hele 7 sekunder foran den danske dobbeltsculleren. De var også den eneste norske båten som klarte å vinne.

Lettvekts-VM i Montreal

Martin Tønnessen satset på lettvekt og kom til VM.

Martin Tønnessen satset hardt på lettvekt i 1984. Han kvalifiserte seg tidlig på våren til Norges Roforbunds lettvektsgruppe, der han ble satt på en firer sammen med Arild Båheim og Nils Jørgen Bjønnes begge fra Ormsund samt Phillip Mituch fra Bærum Roklubb. Denne båten ble satt sammen med tanke på lettvekts VM i Montreal i Canada.

SR's roere i klubbens prosjekt -88. F.v. ser vi Kjell Voll, Ole Andreassen, Tore Øvrebø, Øyvind Skogen og Martin Tønnessen. Foto: Ernst Knutsen.

For at båten skulle kvalifiseres for dette, måtte de vise til gode resultater. Dette klarte de med en 4. og en 5. plass i Lucern. Den norske båten ble nummer ni i Montreal og Martin kunne si seg fornøyd med sin VM debut.

90 års-jubileumet

Denne sesongen var klubben 90 år. Dette ble feiret den 7. april med bl.a. «stand» i byen hvor det ble solgt lodder og informert om Stavanger Roklub. Vi hadde også den offisielle sesongåpningen hvor Norges Roforbunds flagg ble heist. Klubbens premiesamling var utstilt i en sentrumsbutikk.

Jubileumsfest i klubbhuset.

Det ble arrangert Jubileumsmiddag for medlemmene og spesielt innbudte gjester.

Ordføreren Kari Thu var en av gjestene, og etter middagen døpte hun klubbens nye sculler «Nitti». Båten var innkjøpt fra Stämpfli, og kostet 25.000 kroner.

Styret i jubileumsesongen var Ivar Andreassen (formann), Marianne Von Krogh (sekretær), Per H. Eriksen (kasserer), Svenn Erik Sandsmark (rosjef), Årstein Øvrebø (hussjef), Tor H. Hansen (materialforvalter) og Elisabeth Evjedal (styremedlem).

Vasket 72 leiligheter.

Dugnadsaktiviteten for å fylle opp klubbkassen var stor. En jobb var å vaske ut 6 blokker med tilsammen 72 leiligheter på Hinna. Her jobbet aktive, foreldre og styret side om side. En replikk som ble hørt fra dugnaden fra hussjefen Årstein Øvrebø til Tor Harald Hansen var som følger: «Kan du vaska du og Tommi? Ja, det e mye me lere i roklubben, snart lere me gjerna å ro og.»

OL 1988 planlegges

God planlegging, en nøkkel til suksess.

I 1984 lenge før Norges Idrettsforbund «prosjekt 88» så dagens lys på den nasjonale idrettshimmel, hadde vi et lignende opplegg klart. Også her ble betegnelsen «prosjekt 88» brukt. Vi hadde fem roere som hadde ambisjoner som senior-roere. Dette var Ole Andreassen og Kjell Voll som begge var første års seniorer i 1985. I tillegg var det Martin Tønnessen, Tore Øvrebø og Øyvind Skogen. De hadde alle vært helt i teten på norsk juniornivå, og de tre sistnevnte var allerede kommet opp på et godt nasjonalt seniornivå.

Arild Marvik, Svenn Erik Sandsmark og nederlenderen Iwan Vanier skulle være henholdvis prosjektleder, trener og konsulent. Iwan Vanier var tilknyttet Norges Roforbund som treningskonsulent, og vi mente han hadde mye å tilføre klubbens roere og trenere. Planen var langsiktig, med underveis hadde vi lagt inn flere konkrete mål for gruppen.

Disse var:
1985-Godt nasjonalt nivå.
1986-Nasjonalt toppnivå/VM kandidater.
1987-Internasjonalt toppnivå/VM deltakere.
1988-Internasjonalt toppnivå/OL-deltakelse.

Båttype ble fra starten av firer uten styrmann. Etterhvert skulle en vurdere båttype og roerene. Det var høye mål som var satt, og urealistisk at alle fem roerne i gruppa skulle nå så langt som OL i Seoul i 1988.

Foreldreforeningen

Av Harald Jåthun

Stavanger Roklubb opplevde et betydelig oppsving i aktivitetsnivå i 80-årene og høsten 1983 ble det foreslått å trekke de aktives foreldre mer inn i klubben på områder som ikke direkte hadde preg av sportslige aktiviteter. Dette var foreldrenes eget ønske for på denne måte å vise at de satte stor pris på den innsats som klubbens trenere og ledere utviste overfor de aktive medlemmene i alle aldre.

Derfor ble Stavanger Roklubs Støtteforening stiftet den 29.januar 1984. Det het dengang at: «Formålet skal være å skaffe penger/midler utenom det som ellers tilkommer klubben. Innkomne midler skal tilkomme hovedstyret etter behov, men støtteforeningens styre skal selv ha hovedavgjørelsen hva pengene skal gå til.»

Det første styret besto av Magne Haaland, Berit Marvik og Grethe Undset. Disse la opp en strategi og en struktur som foreningen siden er blitt drevet etter. Allerede første driftsår ble målsettingen, 15.000 kroner i overskudd. Innfridd med god margin.

Regattabussen ble umiddelbart adoptert av støtteforeningen. Nok var foreldrene interessert i sportslig fremgang for sine håpefulle, men transporten til og fra regattabanene rundt om i landet måtte for all del skje på mest mulig betryggende måte. Det ville aldri bli akseptert at en ulykke skulle inntreffe på grunn av manglende økonomiske midler til trafikksikkert vedlikehold. Derfor ble nettopp vedlikehold av bussen en prioritert oppgave for foreldrene i støtteforeningen.

En del lokale bedrifter støttet også opp ved å tegne seg for årlige reklamefelter på bussen og med slike inntekter i størrelsesorden 15–20.000,- ble også driften av bussen sikret. Det ble tidlig opprettet et bussfond og i løpet av de påfølgende år ble regattabussen skiftet ut to ganger.

For at de sportslige lederne i klubben ikke skulle bli for mye belastet med organisering av turene, ble det til at også dette ble en oppgave for støtteforeningen. I den forbindelse må nevnes at oppførselen til de aktive på disse turene alltid har vært eksemplarisk. Dette har igjen ført til at klubbens medlemmer alltid blir ønsket velkommen tilbake av overnattingsvertene.

Allerede i foreningens andre driftsår var overskuddet passert 50.000 kroner. Aktiviteten fortsatte å øke i flere år for siden å falle en del tilbake i takt med antall foreldre tilgjengelig for foreningen. I tillegg til betydelige kostnader til bussen har støtteforeningen overført betydelige midler til klubben.

Av de mest kostbare nyanskaffelser kan nevnes: Åtter, singelsculler, ekstra

Foreldreforeningen ga i 1986 2 plastscullere til klubben. Fra dåpen f.v. Ivar Andreassen, Harald Jåthun og Magne Håland.

sett riggere til firer m. styrmann for evt. bruk som dobbeltfirer, tilhenger, roapparat, vekter, mobiltelefon, osv.

For å makte slike betydelige overføringer har foreningen alltid vært interessert i å påta seg de fleste typer oppdrag. Spekteret sprer seg fra vaskejobber, ryddejobber, flyttejobber, malejobber, rivejobber, pakkejobber, salgsjobber, tombola, busalg ved Stokkavannsregattaer, kafédrift, diverse typer tilstelninger osv.

I en liten klubb er de menneskelige ressurser svært begrensede og det er klart for alle at intensiteten og kvaliteten på det arbeidet som har vært utført av disse, må ha vært meget god. Viljen og evnen til å få ting gjort har vært upåklagelig og mange er nok enige i at miljøet som en skapte på denne måten satte også foreldrene stor pris på. Det var imidlertid ikke kun foreldre som tilførte støtteforeningen kjærkommen arbeidskraft. De aktive roerne var også med på de arbeidene som ble igangsatt. Disse har på den måten påtatt seg store byrder i tillegg til trening og lekselesing.

Det sosiale samholdet blant både foreldre, aktive, trenere og ledere sammen med en nedarvet positiv kultur utgjør det som gjør at klubben med rette kan kalle seg en «miljøklubb». Den økonomiske og ikke minst sportslig fremgang dette fremskaffer har vakt oppmerksomhet blant konkurrerende klubber og såvel innen Norges Roforbund som innen Rogaland Idrettskrets.

I slike sammenhenger har klubbens hovedstyre vært flinke til å fremheve verdien av det å ha en støtteforening i ryggen ved driften av klubben. Men det må gjentas at det var innsatsen til klubbens sportslige trenere og ledere som for 10 år siden plantet spiren til støtteforeningen. Dersom disse også i fremtiden kan rekrutteres fra egne rekker ut fra samme idealisme som tidligere, da er det grunn til å tro at vi i klubben får oppleve mange gode roår i tiden fremover.

Det er imidlertid viktig at lederne hele tiden har blikket rettet fremover. Det skal god rygg til å bære en medgang av den type klubben har hatt de siste 10 årene. Rekruttering må alltid være en prioritert oppgave, ikke bare blant de aktive. Foreldre og støtteforening må også pleies med nennsom hånd.

Det er derfor betryggende å vite at styret som i jubileumsåret består av Randi Skår Størseth, Astrid Trane Høie, Svein Birger Olsen, Sigurd Kleiberg, er en fin blanding av nye og eldre medlemmer som opprettholder en fin aktivitet. Foreldrene vil gratulere seg selv og klubben med jubileet samtidig som det takkes for alle årene vi har fått sammen. Lykke til videre!

Nordisk mesterskap i Århus 1985. F.v. Martin Tønnessen, Tore Øvrebø, Ole Andreassen og Kjell Voll. Foto: Egil Erikson.

Prosjekt 1988 (1985–1988)

Nordisk mesterskap Århus 1985

1985: Fireren til Nordisk.

Målet for 1985 var å kvalifisere flest mulig av de fem seniorene til Nordisk mesterskap i Århus.

Dette målet ble nådd, med fireren bestående av Martin Tønnessen, Kjell Voll, Ole Andreassen og Tore Øvrebø.

Siste uttakningsregatta til Nordisk var Scandinavian Open i Tammerfors i Finland. Her vant fireren en klar seier på lørdagen. Søndagen ble det også en klar seier, da med Øyvind Skogen i båten istedenfor Martin Tønnessen.

I Nordisk mesterskap i Århus gjorde guttene et godt løp som de selv var fornøyde med, men i det sterke selskapet ble det bare en tredje-plass etter Sverige og Danmark.

Lykkelige norgesmestre i junior firer 1985. F.v. Anders Marvik, Rune Jåthun, Sven Erik Jonassen, Aage Undset og cox Pål Jonassen. Foto: Christian Fougner.

Junior NM på Stokkavannet

Rogaland Rokrets hadde søkt om og fått tildelt Junior NM.
En må helt tilbake til 1934 for å finne siste NM arrangert i Stavanger. Da ble det arrangert på sjøen mellom Usken og Hommersåk.

Vår junior-firer bestående av Aage Undset, Rune Jåthun, Sven Erik Jonassen og Anders Marvik innfridde gullhåpet. Edelt metall ble det også til Hege Haaland som vant damer junior B plastsculler foran Elin Ingemundsen.
Dobbeltseier ble det også i dobbeltsculler junior B. Hege Haaland og Elin Ingemundsen tok gull, mens sølvet gikk til Hilde Jakobsen og Anita Stanghelle.

Trenere for de yngre roerne var Rune Dahl, Svein Jonassen, Else Albrect og Wenche Heske.

Vant Norgescupen 5 år på rad.

Norgescup

I 1985 vant vi Norgescupen for første gang. Dette viste at vi hadde en stor bredde av junior og senior roere, samtidig som vi også holdt god kvalitet.

Noen av klubbens roere som var med å vinne Norgescupen fra 1985 til 1989. Foto: Knut Uppstad.

Premien var en singelsculler av plast, som var en kjærkommen tilvekst til båtparken vår.

Vi gjentok bedriften med å vinne Norgescupen også i 1986, 1987, 1988 og 1989.

Dette er uttrykk for at vi i denne perioden var Norges ledende roklubb. Årsaken var kontinuitet på leder- og trenersiden samt at vi hadde en sunn økonomi. Miljøet i klubben vokste fordi folk trivdes i klubben.

I 1985 hadde klubben hele 47 roere med på Vestlandsmesterskapet i Bergen og flere måtte stå i bussen som bare hadde 41 sitteplasser. På de regattaene vi deltok var vi største klubb både når det gjaldt antall deltakere og antall starter.

Det årlige klubbmesterskapet ble avholdt sent i november 1985 med fem lag i firer innrigger. Klubbmestre ble Ole og Ellen Andreassen, Elin Ingemundsen og Arne Tønnessen.

Sesongen 1986

Denne sesongen startet klubben med å arrangere treningssamling på ski på Sinnes Turen var en fin inspirasjon for de yngre som her fikk trene sammen med seniorene.

Det ble i Rogaland Rokrets regi arrangert emnekurs i nybegynnerinstruksjon under ledelse av Edd Hillstad. Her deltok elleve av klubbens roere.

Etter tre år uten roskole ble det nå holdt roskole med meget god oppslutning.

Sesongens trenere var Edd Hillstad, som nå var flyttet hjem til Stavanger, Rune Dahl og Svein Jonassen.

Denne sesongen var det tre båter det ble stilt store forhåpninger til.

1986: Senior fireren.

Senior fireren bestående av Ole Andreassen, Kjell Voll, Tore Øvrebø, Øyvind Skogen og Martin Tønnessen var en av toppbåtene. Målet deres var å kvalifisere seg til VM i Nottingham samt å få et godt resultat i senior B-matchen.

Sesongåpningsregattaen på Årungen var den første testen på hvor mye bedre guttene var blitt i løpet av vinteren. Kjell Voll satt ikke på fireren, men rodde en kombinasjonstoer med Terje Bergsagel fra Roklubben Terje Viken. «Firerens resultater var ikke tidsmessig av forventet klasse» sto det å lese i Stavanger Aftenblad mandagen etterpå. Fireren vant, men ikke overbevisende nok.

Lørdag 21. juni var det NM, og båten skulle blant annet møte laget fra Ormsund Roklubb som de tapte for i fjorårets NM.

Laget bestående av Ole Andreassen, Kjell Voll, Tore Øvrebø og Martin Tønnessen tapte oppgjøret også i år, slått av Ormsund Roklubbs sterke mannskap.

Senere i sesongen vant fireren med hele 11 sekunder i den Internasjonale Hjelmsjøregattaen. Dette viste at båten hadde en del å gå på.

Junior fireren, Norgesmester.

Årets junior firer bestod av Arne Tønnessen, Rune Jåthun, Anders Marvik og Sven Erik Jonassen. De var suverene i alle regattaene og var store favoritter til NM.

De innfridde favorittstempelet. Dette ble belønnet med uttak til Nordisk juniormesterskap i Hjelmsjøen i Sverige den 12. juli.

Firerløpet i Nordisk endte med en bronsemedalje etter Danmark og Finland. Guttene rodde et jevnt godt løp, kanskje det beste for sesongen, men var nok litt for spinkle ennå, spesielt i den tunge motvinden. Alle bortsett fra Rune Jåthun hadde ennå ett år igjen som junior, så her var det mer å hente.

Jentene hevder seg.

Sesongens junior dobbeltsculler bestod av Hege Haaland og Elin Ingemundsen. Med seg i fireren hadde de Maiken Sandsmark og Ann Kristin Larsen.

De fire startet sesongen med å vinne dobbeltfirer seks sekunder foran Horten Roklubb.

Hege og Elin fulgte senere i sesongen opp med å få en sølvmedalje i junior NM, noe som kvalifiserte til junior Nordisk mesterskap i Hjelmsjøen.

Her satt jentene i en dobbelfirer sammen med Cathrine Løvenskjold fra Christiania Roklub og I. Lillebo fra Bærum. De rodde inn til en 2. plass etter Danmark.

Nordisk juniormesterskap i Hjelmsjøen 1986. F.v. Rune Dahl, Arne Tønnessen, Anders Marvik, Svenn Erik Jonassen og Rune Jåthun.

Fire NM gull

I 1987 skulle trenerne og de aktive vise at utviklingen gjennom vinterens harde treninger fikk båtene til å gå fortere enn i fjorårssesongen.

Det var i år skiftet ut en mann på junior fireren. Egil Andreassen var kommet inn for Rune Jåthun som var blitt senior.

Ellers satt Anders Marvik, Sven Erik Jonassen og Arne Tønnessen på båten.

Roerne var blitt sterkere og bedre i løpet av vinteren. Det viste de med å vinne firer uten styrmann i Scandinavian Open i Hjelmsjøen.

Fireren vant alle de nasjonale regattaene og Norgesmesterskapet uten store problemer.

De ble utover sesongen utfordret av forskjellige kombinasjonsbåter som ønsket å kvalifisere seg til junior VM på vår firers bekostning.

Guttene beviste tross den harde konkurransen at de var best, og ble uttatt til junior-VM.

Hege Haaland og Elin Ingemundsen var også blitt bedre i år. Hege dominerte i singelsculler og sammen var de uslåelige i dobbeltsculler.

Hege Haaland og Elin Ingemundesen som i 1987 ble klubbens første kvinnelige junior norgesmestre. Foto: Jan Erik Larsen.

De ble SR's første kvinnelige NM-vinnere da de vant dobbeltsculler. Hege vant også singelsculler. En stor prestasjon med tanke på alle de innledende løpene hun måtte gjennom.

Rogaland Avis skrev den 15. juni: «Hun ble den dominerende roeren i helgens kombinerte Vestlandsmesterskap/Norgescupregatta med fem seire».

Hun ble uttatt til junior VM og skulle her ro dobbeltsculler sammen med Cathrine Løvenskjold fra Christiania Roklub. Norges Roforbund mente dette var en bedre båt enn den rene SR-båten med Hege og Elin.

Det ble fire NM gull til SR denne sesongen. Dette var maksimalt av hva vi kunne håpe på.

1987: Storeslem i NM.

- Gull i junior A damer singelsculler ved Hege Haaland.
- Gull i junior A damer dobbeltsculler ved Hege Haaland og Elin Ingemundsen.
- Gull i junior A herrer firer uten styrmann ved Sven Erik Jonassen, Egil Andreassen, Arne Tønnessen og Anders Marvik.
- Gull i lettvekt firer uten styrmann med Rune Jåthun, Aage Undset, Anders Marvik og Arne Tønnessen.

Klubbens deltakere i junior-VM i Køln 1987. F.v. Anders Marvik, Arne Tønnessen, Egil Andreassen og Svenn Erik Jonassen. Foran f.v. Hege Haaland S.R. og Kathrine Løvenskjold fra Christiania Roklub som rodde dobbeltsculler. Foto: Knut S. Vindfallet.

Vi fikk også en sølvmedalje i senior toer uten styrmann ved Tore Øvrebø og Ole Andreassen. Kjell Voll rodde inn til fjerdeplass i senior singelsculler.

I løpet av seks år tok vi hele fem NM-gull i lettvektsfirer.

Vi startet i 1987 med Rune Jåthun, Aage Undset, Anders Marvik og Arne Tønnessen. De to sistnevnte var juniorer.

I 1988 fortsatte vi å vinne, nå med Pål Jonassen, Arne Tønnessen, Rune Jåthun og Aage Undset i båten.

I 1990 var det Rune Jåthun, Arne Tønnessen, Pål Jonassen og Rene Lek som vant.

I 1991 kom Jone Jonassen inn for Rune Jåthun, og igjen var en junior med på å ta gull i lettvektsfireren.

I 1992 var det junioren Kim-Tore Olsen som fikk være med å ta gull. Her sammen med Rene Lek, Jone Jonassen og Pål Jonassen.

Lettvektsfireren.

Rene Lek er fra Holland og bodde i Stavanger i perioden 1987–1993. Han var i denne perioden en positiv ressurs i klubben. Han var treningsvillig og en god treningsmakker for klubbens junior- og seniorroere. Ikke minst hadde han god erfaring som lettvektsroer og hvordan en skal gå ned i vekt på den riktige måten.

I junior VM hadde vi med vår firer bestående av Sven Erik Jonassen, Egil Andreassen, Arne Tønnessen og Anders Marvik. Treneren Svein Jonassen var også med.

Her rodde alle opptil sitt beste, med det var ikke godt nok. Som eneste rene klubblag var de i realiteten sjanseløse i kampen om de fremste plassene. Båten ble uplassert, men roerne hadde fått oppleve hva som må til for å kjempe i internasjonal konkurranse.

SR hadde også med Hege Haaland som rodde dobbeltsculler sammen med Cathrine Løvenskjold fra Christiania Roklub. Denne båten ble dessverre også uplassert etter at Cathrine Løvenskjold ble syk.

Nordisk mesterskap i Tammerfors.

I senior Nordisk hadde vi med fire roere.

Kjell Voll ble Nordisk mester i åtter. Aage Undset fikk fjerdeplass i lettvektsfirer, mens Ole Andreassen og Tore Øvrebø ble nummer tre i toer uten styrmann.

Norge gjorde for øvrig et meget godt mesterskap, og vant nasjonskampen for første gang på flere år.

På årsmøtet fikk Svein Jonassen og Svein Åge Johnsen klubbens hederstegn i gull for mangeårig innsats i klubben.

OL sesongen 1988

1988: Tre SR gutter til OL i Seoul.

Årets store mål var å kvalifisere eliteroerne Kjell Voll, Ole Andreassen og Tore Øvrebø til OL i Seoul. OL var hovedmålet i prosjekt -88 som opprinnelig omhandlet fem roere og hvordan vi skulle klare å kvalifisere noen av dem til OL i 1988. At hele tre av de fem skulle nå målet var langt over forventningene.

Båten det ble satset på var til å begynne med firer uten styrmann med våre tre roere og Audun Hadler-Olsen fra Fana Roklubb. Roerne var alle ferske og hadde ennå ikke deltatt i noe senior-VM. Firerens mangel på rutine kunne en se på resultatene som varierte fra det meget gode til det dårlige.

Båtens siste mulighet til OL kvalifisering var Luzern-regattaen 9.-10. juli. Her måtte de ha en åttendeplass eller bedre. Båten ble her bare nr. 3 i oppsamlingsheatet og kom derfor ikke til B-finalen og ble uplassert.

«OL-toget er gått for Stavanger roerne», skrev Stavanger Aftenblad den 11. juli, men kampen om OL billettene var ennå ikke over.

Roerne fikk en siste mulighet til å kvalifisere seg under en regatta i Polen 15.-16. august. Her skulle Ole og Tore ro toer uten styrmann, mens Kjell skulle ro dobbeltsculler sammen med Per Sætersdal.

«OL-sjokk fra ro-gutta» skrev VG om Ole og Tore etter regattaen i Polen. De rodde inn til en tredjeplass bare slått av Østerrike og Jugoslavia. De satte i tillegg ny bestetid med over ti sekunder. Tiden ble 6.43, bare 2,45 sekund fra seier.

Dobbeltsculleren med Kjell Voll og Per Sætersdal kom på fjerdeplass, 3,7 sekunder bak vinnerne. I ellevte time hadde altså klubbens tre roere kvalifisert seg til OL.

Landslagstreneren Frank Hansen var imponert over elevene sine. Han mente at de fysisk var gode, men at det var en del å hente teknisk fram mot OL.

Dette sa guttene selv etter at de var uttatt til OL. «I roklubben har vi fått det

Bakerst ser vi Kjell Voll, Tore Øvrebø og foran Ole Andreassen som alle kvalifiserte seg til OL. Foto: Lise Bjelland.

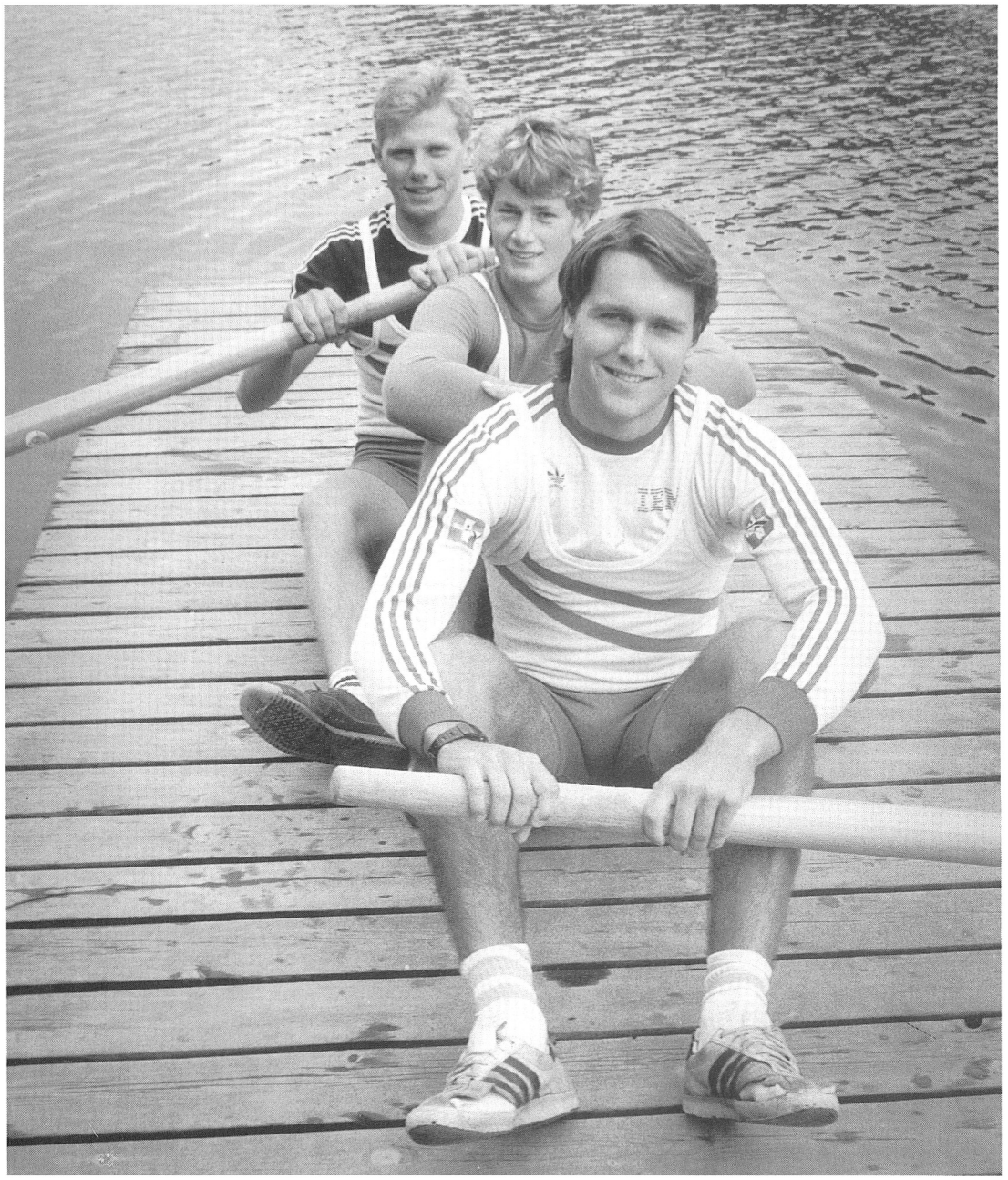

inn fra starten av at snarveier ikke finnes. Den eneste brukbare oppskriften består av trening og tro på at du kan klare det du sikter mot. Samtidig er miljøet og kameratskapet kanskje hovedgrunnen til at vi har satt båten på vannet dag etter dag siden målene ble fastsatt en høstdag i 1984.

Miljøet og en urokkelig tro på at satsingen en dag ville belønnes. Selv ikke da fireren alle håpet på viste seg å være håpløs, mistet vi motet».

Oppslag i VG den 16. august etter at våre 3 roere hadde kvalifisert seg til OL i Seoul.

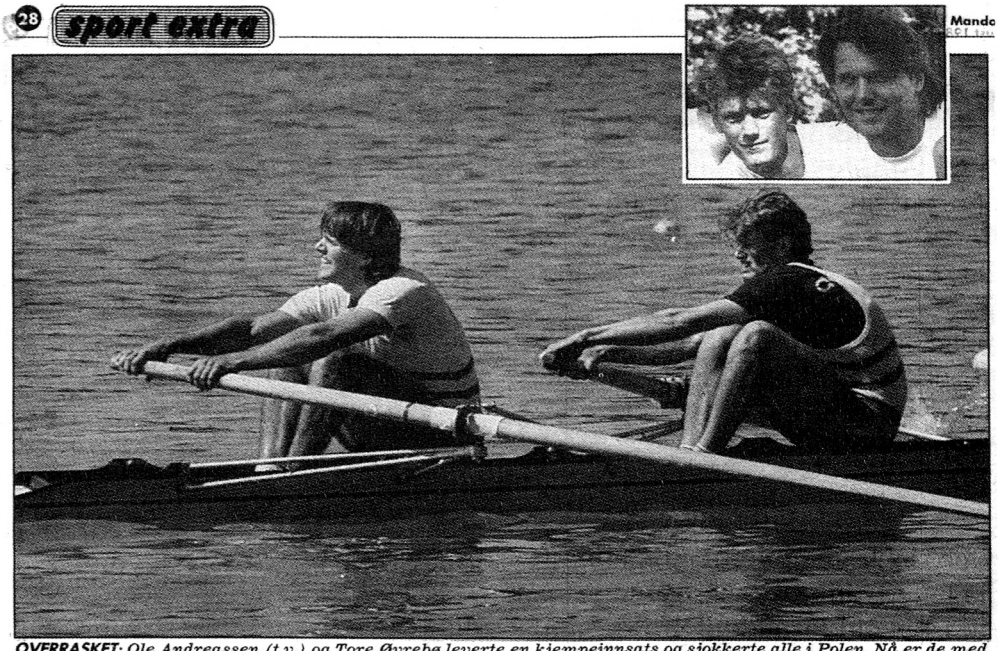

OVERRASKET: *Ole Andreassen (t.v.) og Tore Øvrebø leverte en kjempeinnsats og sjokkerte alle i Polen. Nå er de med ett blitt Ol-kandidater også.* Foto: ROLF ARNE ODIIN

OL-SJOKK FRA RO-GUTTA

Av ROLF ARNE ODIIN

Hittil i sesongen har de knapt nok vært registrert som OL-kandidater. Sjokk-resultatet fra gårsdagens regatta i polske Bydgoszcz, sender Ole Andreassen (22) og Tore Øvrebø (22) ned på OL-komiteens blokk med et digert utropstegn. Tredjeplassen medførte den reneste krigsdans i den norske kolonien, gutta selv var så slitne at de måtte ha hjelp for å krabbe seg opp til premieutdelingen.

— Helt utrolig, vi trenger tid for å fatte at dette i det hele tatt er sant, fastlo Stavanger-duoen.

Olympiske medaljekandidater som Vest-Tyskland, DDR og Italia seilte over mål i kjølevannet av den norske sensasjonen. Bare Østerrike og Jugoslavia knep seg foran. Med tiden 6.43,60 — 2.45, fra seier — forbedret Andreassen/Øvrebø sin tidligere bestetid med over ti sekunder. Og forholdene var langfra ideelle.

Splittet firer

Hvorfor slår de først til i siste øyeblikk?

De har ganske enkelt ikke fått sjansen til å prøve seg tidligere. Gutta utgjorde nemlig halvparten av firer-prosjektet Norges Roforbund har satset på, en firer som kjempet med tekniske problemer og aldri kom på et nivå som ga OL-tur. Dermed splittet trener Frank Hansen opp kvarten før helgens konkurranse. At nettopp disse to havnet i toer uten styrmann, var ganske naturlig. De har utgjort slik båt i klubbsammenheng og mindre internasjonale stevner. Fysisk sett har de siste årene gitt enorm fremgang, teknisk har treneren jobbet febrilsk med dem de siste ukene.

Likevel var det ingen som virkelige regnet med at de skulle gjøre noe stort. Så gikk de altså bort og sjokkerte hele verdenseliten. En liten parallell til 1982 da Sverre Løken og Magnus Grepperud hadde sittet i en middels god firer et par sesonger. Da de prøvde seg alene, gikk ferden rett til himmels. De ble verdensmestre i sin første sesong.

Nå skal vi ikke vente slike undere av Andreassen/Øvrebø. Men at de kan fighte med den internasjonale eliten, burde det ikke være fnugg av tvil om etter denne tredjeplassen.

Egentlig var det den nye dobbelsculleren med firer-reserve Per Sætersdal (24) og Kjell Sverre Voll (22) ro-ledelsen mente kunne sørge for litt turbulens. De klarte det også i sin første regatta om bord i samme båt med fjerdeplass 3,7 sekunder bak de nederlandske vinnerne, foran verdenstopper som Sveits og Italia, Men kom likevel i skyggen av sine norske kolleger.

OL-klare

— Jeg kan ikke begripe annet enn at begge disse kombinasjonene rodde seg rett til Seoul, mener gen.sekr. Kjell Emblem i Norges Roforbund. Prestasjonene ligger klart innenfor OL-kravet om muligheter blant de åtte beste, det er definitivt. Og jeg skal garantere at de bare blir bedre og bedre. Teknisk vil de måtte få fremgang og våre trenere har alltid bevist at de kan dette med å få utøverne i toppform til riktig tid.

Skuffelse

Helgens skuffelse kom gjennom dobbeltfireren som imponerte så stort med sin seier i Luzern og nå havnet på tredjeplass bak Italia og Vest-Tyskland.

— Alf Hansen, Rolf Thorsen, Lars Bjønnes og Vetle Vinje har ikke ladet opp ett minutt til denne regattaen, de tenker bare OL, forklarer trener Frank Hansen. Karakteristisk er det at de holdt følge med teten halvveis. Deretter falt de av lasset på den delen de normalt setter inn dødsstøtet. Typisk tegn på at det ikke finnes overskudd.

Oppslag i Rogalands Avis før NM 1988.

4 til 6 gull?

Rosjef i Stavanger Roklubb, Svenn Erik Sandsmark, lover på det nærmeste at hans klubb skal ta med seg mellom fire og seks mesterskap fra Voss i helgen. Fireren med de tre OL-kandidatene og Martin Tønnesen er i høyeste grad aspiranter til edleste metall, men det finnes flere som kan få gullsmak i munnen etter turen over Vangsvatnet.

□ Av EINAR OWE EINARSEN og ALFRED AASE (foto)

En av de det knyttes størst forventninger til i Stavanger Roklubb, er uhyre lovende Kjetil Undset. Han har vunnet det han har stilt opp i i år, og til helgen ror han dobbeltsculler sammen med Pål Jonassen i tillegg til singlesculler, begge deler i juniorklassen. I begge øvelsene er Stavangerroerne favoritter.

I seniorklassen dreier selvsagt mye seg om de tre OL-kandidatene, og to av dem stiller blant favorittene i toer uten styrmann. Her blir Ole Andreassen og Tore Øvrebø Stavangers representanter. I firer får de med seg Kjell Vold og Martin Tønnesen i jakten på gull.

Også lettvekt-fireren med Pål Jonassen, Arne Tønnesen, Aage Undset og Rune Jåthun har man forhåpninger til på Voss. Klubbens nyinnkjøpte åtter skal også settes inn i gulljakten, og der ventes det hard kniving med Ormsunds åtter som nærmest har abonnert på NM-gullet.

— For Ormsund ror blant annet Alf og Frank Hansen, og de skal få hard konkurranse av Stavanger denne gangen. I fjor tok vi fire gull i NM. Denne gangen har vi satt oss som mål å høyne med minst ett, sier rosjef Svenn Erik Sandsmark.

Dobbeltsculleren med Pål Jonassen og Kjetil Undset er en av de båtene Stavanger Roklubb regner med kan ta gull i NM i helgen.

OL i Seoul

Under OL ble toeren uplassert etter at Ole pådro seg en hard forkjølelse før forsøksløpet. Etter forsøksløpet måtte Ole gå til sengs og reserven Audun Hadler-Olsen måtte ro oppsamlingsheatet sammen med Tore noe som var en håpløs oppgave.

«Sterkt av dobbelsculleren» skrev Stavanger Aftenblad etter forsøksheatet. De kom inn til en sterk andreplass en båtlengde bak Sovjet.

Dobbeltsculleren nummer 11.

«Den norske dobbeltsculleren med Stavanger-gutten Kjell Voll og bergenseren Per Sætersdal badet seg nærmest til semifinalen» skrev Stavanger Aftenblad etter oppsamlingsheatet.

I semifinalen ble det en fjerdeplass bare 3/10 sekund bak Danmark og en finaleplass.

B-finalen bar nok preg av skuffelsen etter semifinalen og de rodde her inn til en femteplass. Dette vil si nummer elleve totalt.

Konkurransen er hard i roing og våre gutter var vel noe uferdige og uheldige denne gangen. Neste sesong gir nye utfordringer og gevinster.

NM på Voss

«Styrevedtak på fem gull» skrev Stavanger Aftenblad for NM på Voss.

NM: 3 gull.

«Litt under forventet for SR, tre gull i ro-NM» skrev Rogaland Avis etter NM.

60 medlemmer fra SR reiste til Voss. Foreldre, roere og søsken ville ha mest mulig gull med hjem igjen, og herrer lettvekt firer skuffet ikke. Laget bestod av Pål Jonassen, Arne Tønnessen, Aage Undset og Rune Jåthun.

Pål Jonassen var også med på å ta gull i junior dobbeltsculler med Kjetil Undset. Kjetil fikk også en andreplass i singelsculler, et løp han ledet omtrent til målstreken. Han var et talent som vi ikke hadde sett maken til i klubben før, og under Svein Jonassen's ledelse blomstret han.

Klubbens nye åtter ble døpt «Stavanger» av parksjefen S. Døhlen. Foto: Kjetil Alsvik.

Seniorene vant firer uten styrmann. På denne båten rodde Ole Andreassen, Tore Øvrebø, Kjell Voll og Martin Tønnessen. Disse fire rodde også åtter sammen med Aage Undset, Sven Erik Jonassen, Rune Jåthun og Arne Tønnessen. Resultatet ble en tredjeplass i vår nye åtter.

Åtteren ble kjøpt inn brukt fra Stämpfli og døpt til «Stavanger» under Vestlandsmesterskapet på Stokkavannet. «Båten» ble døpt av parksjef Sverre. Døhlen og dekorert med Stavangers byvåpen.

I damer dobbeltsculler rodde Hege Haaland og Elin Ingemundsen inn til 2. plass.

En 2. plass ble det også i dobbeltfirer sammen med Hanne Karlsen og May-Elin Hegland.

De yngre jentene begynte også å få fart på båten og ble nummer tre i damer junior dobbeltfirer. Dette laget bestod av Hanna Håland, Tonje Sund, Ellen Andreassen og Catrine Ottosen.

Junior Nordisk i Danmark.

I Nordisk mesterskap for juniorer i Sorø i Danmark var vår dobbeltsculler med Kjetil Undset og Pål Jonassen uttatt sammen med Svein Jonassen som trener. Guttene rodde sitt hittil beste løp og fikk en fin 2. plass tre sekunder bak Danmark.

Årsmøtet

Innbrudd og hærverk.

Det stod å lese i «Husets» vedlikeholdsrapport 1988: «Tre innbrudd har vi hatt dette året. Skifting av tre vinduer. Av arbeider som gjenstår etter siste innbrudd kan nevnes; reparasjon av telefon og brusautomat og reparasjon av diverse dører.»

Ellers ble huset beiset utvendig og bryggene reparert.

I Foreldreforeningens årsberetning leser vi at det er gitt 100.000 kroner til ny åtter og buss.

Denne sesongen hadde vi også innbrudd i «Låven» på Stokkavannet. Det var regelrett hærverk på våre regattabåter med en anleggshakke.

Styret denne sesongen bestod av Arild Marvik formann, Harald Jåthun sekretær, Tor Undset kasserer, Svenn-Erik Sandsmark rosjef, Magne Haaland hussjef, Edd Hillstad materialforvalter og Rune Dahl styremedlem.

Tor Undset var en av mange foreldre som gjorde en kjempejobb med å skaffe penger til klubben. Han satt selv i mange år som kasserer for å passe pengene han og foreldrene samlet inn.

Styret fikk utarbeidet en handlingsplan for klubben som ble vedtatt på årsmøtet.

Fortsatt på toppen (1989–94)

Sesongen 1989

1989: Ny organisering.

I tillegg til styret var det nå oppnevnt fire utvalg som skulle lette styrets arbeide.

– Økonomiutvalget skulle jobbe med inntektsbringende tiltak og bestod av Tor Undset, Ivar Andreassen, Wenche Edland og Kjetil Alsvik.

– Husutvalget bestod av Roald Skogen, Maiken Sandsmark, Pål Jonassen og Hege Haaland.

– Regattautvalget bestod av Edd Hillstad, Øyvind Skogen, John Dahle og Else Albrecht.

– Sportslig utvalg bestod av Svenn-Erik Sandsmark leder, Edd Hillstad hovedtrener, Svein Jonassen transportansvarlig, Martin Tønnessen materialansvarlig og Hilde Jakobsen nestleder.

Disse utvalgene var en ny måte å jobbe på og modellen er senere beholdt.

Lange reiser.

I 1989- sesongen gikk bussen nærmere 10.000 km til og fra regattaer. De mest aktive lederne hadde hele 40 reisedøgn.

Klubben var representert på ialt 18 regattaer. Vi gapte kanskje noe høyt, men det var «morro lell».

På enkelte regattaer hadde vi full buss med roere og båter samt en tilhenger med alle småbåtene i tillegg.

Klubben arrangerte en ukes «ferietur» til Københavnsregattaen i Danmark. Her var det 30 aktive og ledere med.

Årets høydepunkt var turen til NM i Trondheim. Vi startet fra Skudesnes tidlig torsdag morgen 22. juni. Bussen var full av roere og ledere som fikk med seg en fin naturopplevelse. Været var fint og temperaturen lå på 25 grader. Litt rart når vi kjørte på veier med 2 – 3 meter brøytekanter.

Overnattingen ble foretatt på Valdresflya vandrehjem. Her ventet de på oss med nylagde kjøttkaker og peiskos.

Noen av de eldste roerne tok seg etterpå en løpetur i snøen.
Frokosten dagen etterpå ble spist ute i snøen før vi fortsatte opp til Trondheim.

NM i Trondheim: 3 gull.

Vi hadde i år en god dobbeltfirer bestående av Kjetil Undset, Tore Øvrebø, Ole Andreassen og Kjell Voll. De ble klare Norgesmestre og var også med i diskusjonen om Kongepokalen. Kjetil og Kjell rodde også inn til sølv i dobbeltsculler mens Ole og Tore fikk sølv i toer.

Jentene kom for fullt under NM. Damer junior A dobbeltfirer vant og ble Norgesmestre. På denne båten satt Berit Sund, Hanna Haaland, Ellen Andreassen og Catrine Ottosen.

Norgesmestre 1989 i damer junior dobbeltfirer. F.v. Berit Sund, Hanna Haaland, Ellen Andreassen og Catrine Ottosen. Foto: Jan Knutsen.

I senior dobbeltfirer ble Hege Haaland, Tonje Sund, Ellen Andreassen og Catrine Ottosen nummer to.

Damer junior A dobbeltsculler fulgte fint opp og rodde også i mål som Norgesmestre. Her satt Janne Tollagsen og Karoline Romsøe. Janne tok også sølv i singelsculler.

Eliteroerne

Denne sesongen skulle alle i NR's elitegruppe ro singelsculler. Dette for å kvalifisere seg til de aktuelle båtene som dobbeltsculler og dobbeltfirer.

Dette medførte at vi måtte kjøpe scullere til Ole Andreassen og Tore Øvrebø. De var sammen med Kjell Voll gått på en ny sesong med satsing på topp nivå.

Kjell var den som gjorde størst framgang i sculler. Han var allerede etter sesongåpningsregattaen i mai uttatt på dobbeltfireren sammen med Vetle Vinje, Per Sætersdal og Audun Hadler-Olsen.

Ole og Tore gikk til slutt over i toer igjen. De ble uttatt til Nordisk og rodde inn til sølvmedalje. Kjell rodde her på dobbeltfireren som også fikk sølv. Alle

tre SR-guttene satt også på åtteren som rodde inn til sølvmedalje. «Sølv er nederlag» skrev Stavanger Aftenblad etter å ha intervjuet våre roere.

Toeren med Ole og Tore ønsket å ta revansj for fjorårets dårlige resultater og hadde vel drømt om en gullmedalje i Nordisk mesterskap.

VM i Bled var det store målet for toeren med Ole og Tore samt Kjell som satt på dobbeltfireren. Begge båtene var kvalifisert etter resultatene de hadde oppnådd tidligere i sesongen.

På dobbeltfireren satt foruten Kjell, Per Sætersdal, Alf Hansen og Audun Hadler-Olsen. De kvalifiserte sett lett til semifinalen, men måtte slite for å komme seg videre til finalen. Båten lå på fjerdeplass til det gjenstod 200 meter av semifinalen. På de siste metrene fikk de valuta for pengene som var investert i et tre ukers høydeopphold i St. Moritz. De klarte en tredjeplass, men hadde dårligst tid av de seks finalebåtene.

Alf Hansen sa etter semifinalen at i finalen kunne båten klare alt fra å vinne til å bli nummer seks. De ble nummer 6 etter å ha mistet kontakten med teten allerede etter 500 meter.

1989: VM: Kjell Voll nr. 6.

Toeren med Ole og Tore endte sist i semifinalen og i B-finalen, det vil si en 12.plass.

Ole bestemte seg etter dette for å ta en pause fra topproingen for å konsentrere seg om legestudiene. Tore og Kjell ville satse videre mot neste års VM i Australia.

Norge ble igjen verdensmestre i dobbeltsculler ved Lars Bjønnes og Rolf Thorsen.

Kjetil Undsets ildprøve

Kjetil var en lovende roer og skulle i år få prøve seg mot jevnaldrende roere fra hele verden. Sammen med treneren Svein Jonassen dro han til Amsterdam for å være med på senior B-matchen. Dette er en konkurranse for roere i aldersgruppen 19 til 23 år. Her skulle Kjetil først og fremst se og lære.

Kjetil Undset til Amsterdam.

Kjetil fikk en 5. plass i B-finalen, det vil si 11. plass totalt.

Kjetil hadde allerede nå som langsiktig mål å komme til OL i Barcelona i 1992. Hans kortsiktige mål var å kvalifisere seg til neste års dobbelfirer som var en av båtene NR skulle sende til VM i Australia.

Han hadde denne sesongen vist at han var blant de ti beste scullerroerne og med samme utvikling til neste sesong så skulle han ha mulighet for å nå sine mål.

Junior jentene

Jentene vinner.

Under sesongåpningen på Årungen var Øyvind Skogens elever i storslag.

Janne Tollagsen var delaktig i hele fire gullmedaljer. To gull ble det i dobbeltsculler sammen med Karoline Romsøe, samtidig som hun ordnet to gullmedaljer i singelsculler.

Dobbeltfireren med Berit Sund, Hanna Haaland, Ellen Andreassen og Catrine Ottosen vant også klart begge dagene.

Jentegruppa var stor og miljøet var godt noe som resultatene viser.

På guttesiden var det dårligere forspent denne sesongen, men de trente godt

Stavanger Roklubbs Kjetil Undset deltar i helgen i en stor internasjonal regatta i Amsterdam. Det er hans første representasjonsoppgave på seniornivå. *(Foto: Jan Knutsen).*

Debuterer i stor internasjonal regatta

Kjetil Undsets ildprøve

Stavanger Roklubbs lovende 19-åring, Kjetil Undset, debuterer i stor internasjonal sammenheng i helgen når han deltar i den såkalte seniormatchen i Amsterdam. Det er en konkurranse for roere i klasse senior B, det vil si i aldersgruppa 19 til 23 år. Fra før har Undset erfaring fra nordisk mesterskap for juniorer, men møter nå roere fra hele verden i singlesculler.

□ Av EINAR OWE EINARSEN

Gjennom flere år har Kjetil Undset vært ansett som den mest lovende roeren i Stavanger Roklubb. Han har dominert juniorklassen nasjonalt, selv om han var uheldig i fjorårets NM og bare fikk sølv. I år konkurrerer han for første gang i seniorklassen med stort hell.

Fått bank av eliten

— Det har egentlig gått veldig bra i senior B-klassen, men når jeg har møtt eliteroerne i senior A, har jeg fått bank. Treningsmessig var ikke overgangen fra junior til senior så stor, men intensiteten er nok noe høyere, mener Kjetil Undset.

Foreløpig satser han på singlesculler. Ingen av de andre roerne i klubben hans er på det nivået han befinner seg. Enten er spranget nedover for stort, eller så er det for langt opp til eliteroerne. Singlesculler er en meget krevende båttype, og Kjetil Undset ønsker å komme i en lagbåt etter hvert.

Vil i elitegruppa

— Målet er å komme i en lagbåt i elitegruppa i løpet av et par år, sier han.

Den første prøven på hvor han står i sammenlikning med jevnaldrende fra hele verden får han i helgens regatta i Amsterdam. Der møter han roere fra hele Europa i tillegg til folk fra Mexico og Australia, men han aner ingenting om hvor gode konkurrentene er.

Aner ingenting

— Jeg vet ingenting om motstanderne. Jeg aner ganske enkelt ikke hva jeg kan klare i det selskapet, men singlesculler er vanligvis den hardeste båttypen. For meg er det stort å bli uttatt til denne konkurransen, det er faktisk et større steg framover enn jeg hadde håpet på før sesongen, sier Kjetil Undset.

Trener Svein Jonassen blir med Undset til Amsterdam. Han regner med at Kjetil Undset skal få kjørt seg godt i helgens regatta. — Noen av dem som deltar i denne konkurransen er så gode at de bruker den som oppkjøring foran VM seinere i år. Det er helt sikkert potensielle topproere med i Amsterdam, sier Jonassen.

og resultatene vil vi nok se senere. Steffen Størseth var en av disse unge treningsvillige guttene og hans langsiktige mål var junior VM på Årungen i 1993.

Sesongen 1990.

1990: Kr. 100.000 på dugnadsarbeid.

Den høye aktiviteten og de mange reisene tappet klubbens kasse. Vi har som mål ikke å låne penger til drift eller kjøp av nytt materiell.

Denne sesongen var vi så heldige at vi hadde fått dugnadsjobb med å flytte SR-banks kontorer til det nye administrasjonssenteret i Bjergsted. Dette betød at ca. 12 personer jobbet vel 20 timer i fem helger. Vi flyttet møbler, papirer og annet kontorutstyr til vi nærmest gikk i søvne. Enkelte fredager ble klokken to om natten før vi kunne gå hjem for å få oss noen timer søvn. For det var

oppstart igjen klokken ni neste morgen. Det var slitsomt, men det var også lønnsomt. Tor Undset var mannen som organiserte dugnadene og som kasserer i klubben trengte han alle pengene som kunne skaffes til klubbkassa.

Pengene gikk til innkjøp av to nye romaskiner samt til drift av klubben.

Båtparken vokser.

Båtparken

Utriggere:
2 stk åtter
3 stk firer m/stm.
2 stk firer u/stm.
2 stk toer u/stm.
2 stk toer u/stm. (konv.)

Innriggere:
5 stk firer m/stm.
2 stk dobbel trekvartinger
1 stk singeltrimmer
(på utlån fra Rogaland Rokrets)

Scullere:
13 stk singelsculler plast
3 stk dobbelsculler plast
6 stk singelsculler
2 stk dobbelsculler
1 stk kravellbygget sculler

Andre:
2 stk følgebåt plast 10 fot
1 stk følgebåt alum. 12 fot
3 stk Yamaha påhengsmotorer

Medlemstallet var nå 188.

Stokkavannsregattaen

Vestlands-mesterskap på Stokkavannet.

Stavanger Roklub stod som arrangør av Stokkavannsregattaen og Vestlands-mesterskapet første helgen i juli. Søndagens regatta (Vestlandsmesterskapet) måtte avlyses på grunn av dårlig vær- og vindforhold.

«Gode lokale plasseringer» stod det å lese i Stavanger Aftenblad etter regattaen.

Regattaen var siste uttakningsregatta til junior Nordisk mesterskap, og vi hadde vi aktuelle gutter og jenter.

Blant regattaens gode resultater kan vi nevne Henrik Heiberg og Steffen Størseth som gikk til topps i junior B dobbeltsculler. Dette var deres femte strake seier i dobbeltsculleren dette året.

I junior A dobbeltsculler ble det en 2. plass på Asle Haaland og Jone Jonassen. De ble bare slått av en kombinasjonsbåt fra Fana/Terje Viken.

Jentene vant junior A dobbelfirer suverent foran Christiania Roklub. Her satt Berit Sund, Ellen Andreassen, Janne Tollagsen og Hanna Haaland.

Junior Nordisk i Finland

Fire fra SR til Nordisk.

Fire juniorer ble uttatt til Nordisk mesterskap. Jone Jonassen og Asle Haaland ble uttatt i en dobbeltfirer sammen med to roere fra Horten Roklubb. Svein Jonassen hadde ansvaret for dobbeltfireren som trente på Stokkavannet.

Båten hadde fin framgang hele treningsperioden. «Fossror for gull i Finland» stod det i RA før avreisen.

Guttene rodde så bra under Nordisk mesterskap at de var nære å kvalifisere seg til junior VM. Det ble en sølvmedalje tre hundredeler bak den danske båten som allerede var uttatt til VM.

Roere som satte sitt preg på Stokkavannsregattaen. Nederst f.v. Steffen Størseth og Henrik Heiberg. Bak f.v. Berit Sund, Tore Øvrebø og Hanna Haaland. Foto. S.A.

Janne Tollagsen og Berit Sund var også tatt ut til å ro på en kombinasjonsdobbeltfirer. Dette betydde at klubbåten ble splittet, noe som var uheldig for jentenes motivasjon.

Den norske damefireren fikk til slutt en sølvmedalje etter nærmest å være forhåndsuttatt til VM. Båten gikk bare ikke fort nok og det ble ingen VM-tur. Våre jenter var skuffet, men lovet å revansjere seg i NM.

Norgesmesterskapet

3 gull i NM. Igjen ble det tre gull og tre NM diplomer å ta med seg hjem fra NM:

Junior jentene reddet igjen klubbens ære med å ta to NM gull. I damer junior dobbeltsculler vant Janne Tollagsen og Berit Sund, og sammen med Ellen Andreassen og Hanna Haaland vant de som de ville i dobbeltfirer.

Lettvektsfireren var også en båt å stole på. Pål Jonassen, Rune Jåthun, Arne Tønnessen og Rene Lek vant overlegent og sikret vårt tredje NM gull dette året.

Kjell Voll og Kjetil Undset rodde for gull, men fikk bare sølv i dobbeltsculler. De ble slått av Alf Hansen og Lars Bjønnes fra Ormsund Roklubb. De

Åtteren under trening før NM. F.v. Kjetil Undset, Pål Jonassen, Svenn Erik Jonassen, Rene Lek, Tore Øvrebø, Ole Andreassen og Kjell Voll. Baugroeren falt utenfor fotografens linse. Foto: Kjetil Alsvik.

rodde også inn til sølv i dobbeltfirer sammen med Tore Øvrebø og Ole Andreassen. Her var det Fana Roklubb som ble for sterke.

Juniorgutene Asle Haaland, Jone Jonassen, Steffen Størset og Henrik Heiberg fikk bronse i dobbeltfirer.

Vi hadde en fin evne til å trekke frem noen gode kort selv om andre av og til sviktet. Alle klubbens roere hadde selvtillit og var så ovenpå at mange andre roklubber bare skulte på oss.

Vi hadde dominert norsk juniorroing i nesten ti år. Om vi ikke deltok på en nasjonal regatta ble det en amputert konkurranse.

VM på Tasmania, Australia

På langtur til Australia.

Norge var representert med tre båter. En dobbeltsculler, lettvektssculler og dobbeltfireren hvor vi hadde med to roere. Kjell Voll og Kjetil Undset hadde sammen med Terje Holte Nilsen og Audun Hadle-Olsen (begge Fana Roklubb) kvalifisert seg i denne klassen.

Den 2. juli kunne vi lese følgende overskrift i VG: «Utklasset verdenseliten». Den 13. juli stod det «Pyser, skrek Frank Hansen og dermed dro roerne

VM i Australia ble ikke den suksessen Kjell Voll og Kjetil Undset hadde håpet på.

SIDE 24 SPORT Fredag 2. november

Full kollaps for roerne

Den norske dobbeltfireren med Stavanger-guttene Kjell Voll og Kjetil Undset ombord, fikk nærmest full kollaps i VMs semifinale i Tasmania i går. Fireren ble nummer seks og dermed desidert sist i sitt heat. Det norske laget lot seg faktisk slå av både Danmark og Frankrike, båter de normalt sett ville lagt bak seg.

Den norske dobbeltfireren som ble desidert sist i semifinale-heatet. Fra venstre ser vi Audun Hadler-Olsen, Kjell Voll, Terje Holte-Nilsen og Kjetil Undset.

- Det er klart dette var en enorm skuffelse for oss når vi hadde som målsetting å bli nummer tre og dermed nå finalen på lørdag. Nederland, som vi gikk inn for å kontrollere, rodde over evne og ble nummer to. Dermed blir det bare B-finalen på søndag for oss, sier en meget skuffet Kjell Voll på telefonen fra Tasmania.

RODDE I UTAKT

Sovjet vant heatet bare et snaut sekund foran Nederland og med Sverige på tredjeplass bare noen tiendedeler etter. Den norske dobbeltfireren kom sist i mål åtte sekunder etter Frankrike.

— Hva skjedde egentlig med dere, Kjell Voll?

— Jeg vil kalle det en full kollaps. Vi rodde rett og slett teknisk dårlig. Det hele ble for oppkavet slik at vi til og med rodde i utakt og med altfor korte tak. Nei, dette var

hjem». Stavanger Aftenblad skrev den 16. juli «Dobbelfireren viste igjen verdensklasse». «Imponerende start lørdag, men tok «fri på» søndag».

Som avisene observerte var det noe blandet kvalitet over resultatene til dobbeltfireren. De var alle unge og det var et ferskt sammensatt lag.

Til Tjekkoslovakia før VM ble de sendt nærmest som slaktoffer. De startet med å sette ny banerekord allerede i forsøksløpet. Deretter vant de finalen foran ronasjoner som Sveits og DDR.

I VM gikk det ikke så godt. Båten havnet i et tøft forsøksheat og fikk her en fjerdeplass bak Sverige, Tyskland og Nederland.

VM: Kjetil Undset og Kjell Voll nr. 10.

I oppsamlingsheatet klarte de en tredjeplass og var dermed kvalifisert til semifinalen. Her skulle de blant annet møte Sverige, Nederland, Sovjet og Frankrike. I semifinalen endte båten helt sist og skulle dermed ro B-finale.

Denne ble vunnet av Australia foran Danmark, Frankrike og Norge på en fjerdeplass. Det vil si at den norske båten totalt ble nummer 10 i VM.

Guttene lærte en masse under dette mesterskapet. Det gjorde også SR's rosjef Svenn Erik Sandsmark som fulgte Verdensmesterskapet fra tribuneplass.

Årsmøte: Overskudd på kr. 54.495.

Årsmøtet ble avholdt 31. oktober, med 50 medlemmer tilstede. Ivar Andreassen overlot formannsjobben til Svenn Erik Sandsmark. Med seg hadde han Sidsel Gunnerud sekretær, Tor Undset kasserer, Maiken Sandsmark hussjef, Martin Tønnessen rosjef, Rune Hansen og Roald Riis styremedlemmer.

På Stokkavannet i slutten av februar. Iwan Vanier hadde startet den tekniske «finpussen». F.v. Iwan Vanier, Kjetil Undset, Pål Jonassen og Janne Tollagsen. Foto: Alfred Aase.

Regnskapet viste at klubben hadde en sunn økonomi med hele 77.000 kroner i banken og et årsresultat på 54.495 kroner. Totale inntekter var i 1990 på 349.391 kroner. Dette viser at det var mye aktivitet også på økonomisiden.

Den sportslige aktiviteten målt i kroner var startkontingenter 17.370, buss og transport- kostnadeer 40.731, og reisekostnader med 30.767.

Vi hadde også store egenandeler på våre representasjonsroere. Disse utgiftene beløp seg til vel 26.000 kroner dette året.

Nå da driftstilskuddet fra Stavanger kommune var på 3.907 kroner sier det seg selv at det var mye dugnader, utlodninger og gavmildhet som holdt oss gjeldsfrie.

Generasjonsskifte

1991: Påskesamling på Stokkavannet.

Vi var nå inne i et generasjonsskifte.

Rekrutteringsarbeidet ble intensivert, og vi fikk rundt 15 nye unge roere. Trenere for de nye roerne var Sven Erik Jonassen, Aage Undset, Catrine Ottosen, Hege Tønnessen, Martin Tønnessen og Maiken Sandsmark. Svein Jonassen og Svenn Erik Sandsmark hadde hånd om de eldre roerne.

«Rotrening bedre enn skigåing» skrev Stavanger Aftenblad den 27. mars. Stokkavannet var isfritt og det var påskeferie, og roerne? Jo, de hadde treningssamling med opptil to økter pr. dag.

Påskens «hjemmeroere» var Rene Lek, Janne Tollagsen, Steffen Størseth, Jone Jonassen og Henrik Heiberg. På påskesamling i Bergen hadde vi Arne Tønnessen og Pål Jonassen, som trente i en kombinasjons lettvekt firer med tanke på Nordisk mesterskap.

Kjell Voll og Kjetil Undset var sammen med resten av NR's elitegruppe på treningssamling i Ratzeburg i Tyskland.

Forsommerregattaen ga ikke mange svar. Vi fikk bare to førstplasser ved Steffen Størseth og Tone Undset som begge vant junior B singelsculler.

Senere på Tunevannsregattaen ble resultatene mye bedre. Steffen og Tone vant igjen. Rene Lek vant lettvekt singelsculler og i junior dobbeltsculler vant Jone Jonassen og Henrik Heiberg sin første seier sammen.

Scandinavian Open i Hjelmsjøen, Sverige

«Steffen vant i Sverige» skrev Rogaland Avis etter at han vant junior B singelsculler i Hjelmsjøen. Han var et talent som nå viste at han også kunne slå sine nordiske jevnaldrende.

Vi fikk også en seier i junior A dobbeltsculler ved Henrik Heiberg og Jone Jonassen.

Janne Tollagsen rodde inn til andreplass i damer junior singelsculler.

Norgesmesterskapet

NM: 3 gull.

NM i 1991 ble et positivt mesterskap. Som året før tok vi tre gullmedaljer, dessuten lå en sølv og tre bronsemedaljer i bussen da troppen returnerte til Stavanger.

I likhet med i 1990 sikret vi oss gull i lettvekt firer med kvartetten Jone Jonassen, Arne Tønnessen, Pål Jonassen og Rene Lek. Gull ble det også i jentenes singelsculler, der Janne Tollagsen innkasserte sesongens første seier over Merete Weseth fra Horten Roklubb. Janne var fullstendig overlegen, og vant med hele 20 sekunders margin. Den siste gullmedaljen kom i junior dobbeltsculler, der Jone Jonassen og Henrik Heiberg gikk først over mål.

Kjell Voll og Kjetil Undset rodde for gull i dobbeltsculler, men ble slått av Fanas båt med Per Sætersdal og Henrik Bang Andreasen. Det ble dermed nok en sølvmedalje for Kjell og Kjetil i NM.

Kjell og Kjetils 1991 sesong

Målet med 1991-sesongen for Kjell og Kjetil var å kvalifisere seg til VM i Wien i midten av august som automatisk ville gi håp om deltakelse i Barcelona OL neste år.

Kjetil Undset i dobbeltsculler.

«Fem av åtte eliteroere ute!» skrev Aftenposten den 11. juli. Fem av roerne i elitegruppen inklusive vår egen Kjell Voll ble vraket fra elitegruppen. Treneren Frank Hansen hadde forsøkt en rekke kombinasjoner som bare hadde en ting felles, manglende suksess. Selv ikke da en toppet dobbeltfirer ble forsøkt

Landslagstreneren Frank Hansen med sitt førstevalg, Kjetil Undset.

under Scandinavian Open ble det suksess. Etter dette oppstyret ble det satt sammen en dobbeltsculler med Kjetil Undset og Per Sætersdal. Allerede i Luzern i juli under deres første regatta kom resultatene.

«Undset tok bronse, VM-billetten er sikret» skrev Stavanger Aftenblad etter regattaen. Kjetil og Per fikk en tredjeplass bak tittelforsvarerne Østerrike og Sovjet. Før VM forberedte den norske troppen seg i høydeleir i St.Moritz i Sveits. Ro-VM i Wien 17.-25. august startet oppløftende for Per og Kjetil. De vant forsøksheatet sitt uten anstrengelser foran båtene fra Ungarn, Frankrike, Portugal og Mexico.

I semifinalen fortsatte Per og Kjetil å overbevise. De viste god teknisk roing, og vant sitt semifinaleheat med god margin foran Nederland og USA.

VM: 4. plass til Kjetil Undset.

Finaledagen fylte Kjetil 21 år, og en kan lett tenke seg hva han ønsket seg til bursdagen. Det hele endte med en 4. plass, og Kjetil var svært skuffet etter sin første VM-finale.

De var med i teten hele løpet og var på 2. plass etter 1.000 meter. Mot slutten ble det for tøft, og de måtte se Nederland, Sovjet og Tyskland foran seg i mål.

For denne prestasjonen ble Kjetil kåret til månedens idrettsnavn i august av Stavanger Aftenblad. Denne kåringen var en fin avslutning på sesongen for Kjetil.

Kjell som ble satt utenfor elitegruppen, kom med i et firer prosjekt som ble ledet av Åke Fiskerstrand, med Tore Øvrebø som trener. Gruppen bestod av åtte roere som ble fordelt i fire toere. Målet var nordisk mesterkap.

Nordisk mesterskap i Stockholm

Nordisk med 5 fra SR.

Hele fem roere og to trenere fra SR var tatt ut.

Arne Tønnessen og Pål Jonassen satt i lettvektsfireren og Janne Tollagsen var uttatt til å ro lettvekt sculler. Kjell Voll rodde firer uten styrmann og åtter, mens Kjetil satt på dobbeltfireren og dobbeltsculleren. Det ble gull til Kjetil i dobbeltsculler, ellers ble det stort sett tredjeplasser.

Sesongen 1992 – nok et OL-år

1992: OL-sesong med forhåpninger.

Kjetil Undset hadde utviklet seg enormt de siste årene. Fra å være en gutt med sleng i stilongsen da han begynte i SR utviklet han seg til å bli ro-Norges sikreste OL kort. Han utviklet seg sakte, men sikkert under treneren Svein Jonassen.

Vektreningen bygget gradvis opp muskulaturen og med den gode teknikken han hadde utviklet, rodde han stadig fortere. Da han kom inn i elitegruppen og senere flyttet til Oslo, viste han seg å være den beste av alle. Han var treningsvillig, og konkurransen mellom de andre aktive på treningene inspirerte ham stort.

Frank Hansen som var landslagstrener sa til Stavanger Aftenblad så tidlig som 14. april at Kjetil var det sikreste OL-kortet han hadde til Barcelona OL første uka i august. «Kjetil har gjort store fremskritt i det siste, og står pr. i dag som vårt sikreste OL-kort. Han blir ganske sikkert å finne i vår sterkeste båtkombinasjon i Barcelona».

Elitegruppen startet OL-oppkjøringen med tre ukers treningssamling i Mexico City i 2.300 meters høyde. Her skulle de forskjellinge båtkombinasjonene også få prøve seg i to regattaer.

Kjetil tok første stikk da han ble satt i dobbeltsculler med verdensmester Lars Bjønnes. Duoen kvitterte med en sterk andreplass bak Spania. Dagen etterpå ble en ny dobbeltsculler-kombinasjon testet. Kjetil fikk nå selskap av en ny verdensmester, nemlig Rolf Thorsen. Denne duoen fikk en andreplass i en regatta i Køln.

Det var dobbeltfireren som til slutt ble OL-båten. 22 år gamle Kjetil hadde med seg Per Sætersdal, Rolf Thorsen og Lars Bjønnes. Båten ble OL-uttatt etter en regatta i København. Tiden – 5.40,00 – var den beste som noensinne var oppnådd.

Den siste testen foregikk i Luzern, der de skulle møte alle de beste konkurrentene. Den norske båten vant foran Frankrike og Sveits på tredjeplass.

Kjetil kunne dermed reise til Barcelona-OL som favoritt.

SR fikk enda en representant med til Barcelona-OL. Tore Øvrebø var trener for Lorgen-brødrene i toer.

SR's Barcelona-tur

Med bussen til Barcelona.

30 av klubbens medlemmer hadde lenge planlagt å reise til Barcelona for å følge Kjetils OL deltakelse på nært hold.

Pressen fulgte godt opp Stavanger-roeren Kjetil Undsets innsats i OL. Stavanger Aftenblads oppslag før finalen.

Den norske båten (lengst vekke) med (f.v.) Per Sætersdal, Kjetil Undset, Rolf Thorsen og Lars Bjønness gikk jevnt og trutt hele veien, og fra 500 meter og inn var nordmennene ikke truet i sitt forsøksheat. (Foto: NTB)

«Du er god for gull, Kjetil»

BANYOLES: – Ro for OL-gull Kjetil. Du er sterk nok til å tukte hele verdenseliten, skrålte de rundt 30 rogalendingene som har tatt turen til OL-byen Banyoles. I går fikk de se Stavanger-roeren Kjetil Undset i aksjon for første gang i disse lekene, og sammen med Rolf Thorsen, Lars Bjønness og Per Sætersdal forserte han det første hinderet.

Av SVEIN HEGGHEIM

Den norske dobbeltfireren vant sitt forsøksheat og er klar for fredagens semifinale. Bare Tyskland og Italia fikk notert bedre tid enn den norske båten.

– Virker betryggende

– Dette virket betryggende, sier mamma Grete. Men hun innrømmer at hun ble en smule betenkt da den norske båten lå helt nede på 4. plass etter 200 meter. – Fra 500 meter og inn var jeg derimot ikke i tvil om at semifinaleplassen var sikret, stråler en stolt mamma. Allerede før jul bestilte familien Undset leilighet like utenfor Banyoles i håp om at sønnen skulle sikre OL-billet.

– Vi måtte bare ta sjansen og håpe at Kjetil fikk plass i den norske troppen. Heldigvis greide han sin del av jobben, sier Grete.

Familien samlet

Hun har knapt sett sønnen det siste året. I går ettermiddag var hele familien samlet for første gang siden påske, da Kjetil fikk to dager i Rogaland.

Også i julen ble det tid til en kjapp Stavanger-tur.

– Jeg er etter hvert blitt vant til at han stadig er på reisefot, og vet at eneste sjansen å treffe ham er på ulike regattabaner rundt om i verden.

Familien har vært med Kjetil på de fleste nasjonale regattaer de siste årene. I fjor fulgte de også VM-regattaen i Wien på nært hold.

– Jeg ville ikke unnvært noen av disse turene. Det er fantastisk moro å oppleve dette, smiler hun.

Aktiv familie

Både Grete, pappa Tor og lillesøster Tone er aktive i Stavanger roklubb. Tor har sittet i styret i mange år, Grete er med i foreldrelaget, mens Tone selv ror på mosjonsnivå.

Alle følger Kjetil med stor interesse, og denne gang ble ytterligere 27 rogalendinger med på turen til OL-byen Banyoles som ligger vel 13 mil nord for Barcelona.

Kjetil ble mildt sagt overveldet over mottakelsen etter at forsøket var unnagjort. Like utenfor stadion ble han møtt av jublende og fornøyde rogalendinger.

– Kjempemoro at interessen er så stor, så får jeg bare håpe at vi makter å innfri forventningene, smiler 21-åringen.

Kom sent i gang

Han forsøker likevel ikke å bortforklare at ikke alt fungerte som det skulle i forsøket.

Den norske båten kom som vanlig sent i gang og avgjorde løpet mellom 500 og 1500 meter. De siste 500 meterne ble imidlertid tunge, og Sveits var bare noen små hundredeler bak.

– Vi har jobbet tungt de siste ukene, men dagens forsøk viste at vi er på vei tilbake. For aller første gang siden Luzern-regattaen tidlig i juni følte jeg at vi fikk sklikkelig flyt på roingen. Akkurat det gir grunn for en viss optimisme, sier Kjetil Undset.

Kjetil Undset (nr. to fra venstre) har solid Rogaland-støtte på OL-regattabanen. Foran f.v. pappa Tor, mamma Grete og lillesøster Tone. Bak resten av den i alt 30 mann sterke Rogalands-kontingenten. (Foto: Svein Heggheim)

. . . men Frank Hansen er betenkt over svake spurter

BANYOLES: Ro-trener Frank Hansen er ikke fornøyd med utviklingen i gårsdagens forsøk. Den tidligere OL-vinneren i dobbeltsculler frykter at den norske dobbeltfirerens svake avslutning kan bli dens bane i kampen om OL-gull.

– Vi er i ferd med å få et rykte jeg ikke liker. Båten har avsluttet svakt i samtlige regattaer denne sesongen. Dette vet både italienere og tyskere, noe som kan gi dem den inspirasjonen de trenger i en OL-finale, sier Frank Hansen.

Han legger mindre vekt på at Norge fikk 3. beste tid i kvalifiseringen, slått av Tyskland med 1.23 sekunder og av Italia som rodde 23 hundredeler raskere enn nordmennene.

– Tiden spiller ingen rolle i en slik sammenheng. Det som opptar meg, er at vi ledet med nesten en båtlengde 500 meter før mål bare for å miste forspranget inn mot mål. Den sveitsiske båten er ikke av de sterkeste, og vi burde holdt forspranget helt inn, sier Fank Hansen.

I løpet av ettermiddagen ble problemet diskutert intenst, og Frank Hansen utelukker ikke at dobbeltfireren gjennomfører to beinharde treningsøkter i løpet av onsdag og torsdag. Semifinalen går tidlig fredag morgen.

Tor Undset hadde lagt opp reiseruten, og organisert med hoteller. Kolonien var innlosjert ved kysten ca. 40 minutters kjøring fra robanen i Banyoles.

Bussen hadde ikke «air condition» og med temperaturer på godt over 30 grader kan en trygt si at det var en varm tur fram og tilbake til rostadion i bussen hver dag.

Stavanger Aftenblads oppslag da OL-sølvet var sikret.

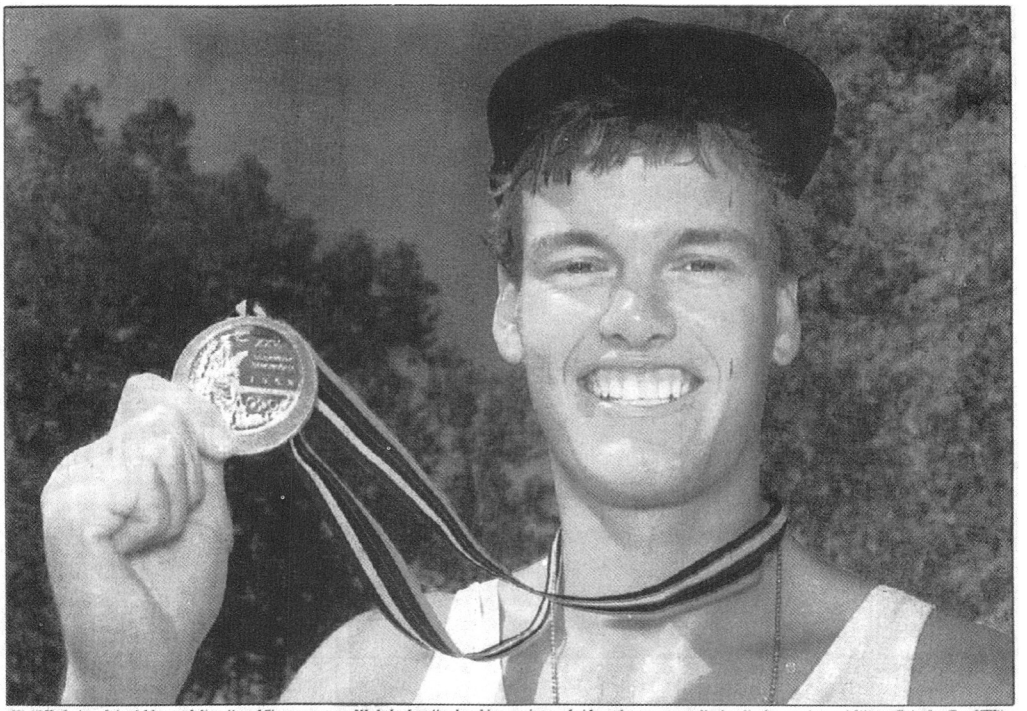

Kjetil Undset med sin sjeldne medalje sett med Stavanger-øyne. Nå skal sølvgutten kombinere roing med utdannelse, og sannsynligvis setter han seg i en ny båttype. (Foto: Jon Eeg, NTB)

Historisk OL-medalje

Kjetil Undset bak Stavangers beste OL-prestasjon siden 1948

BANYOLES. – Dette fortjener du. Du rodde kort og godt fantastisk, stråler mamma Grete og gir Kjetil Undset et varmt kyss på kjinnet. Hun fulgte hvert eneste ro-tak i dobbeltfirer og strålte omkapp med sin 21 år gamle sønn da sølvmedaljen var et faktum. Stavanger-roeren hadde nettopp skrevet lokal idrettshistorie ved å sikre Rogalands første OL-medalje i roing siden byens åtter vant bronse under lekene i Antwerpen i 1920. Vi må helt til OL i London i 1948 for å finne Stavangers siste OL-medalje – Skjalgs Bjørn Paulson sølv i høyde.

Av SVEIN HEGGHEIM

Kjetil var det selvskrevne midtpunktet da han tok turen ut av regattarenaen for å hilse på og vinke farvel til foreldre og søsken mindre enn en time etter at han fikk overrakt den etterlengtede sølvmedaljen. Og de var der alle sammen. Mamma Grete, lillesøster Tone, storebror Aage og pappa Tor. Mer enn en gang strøk roeren handbaken over øynene, og det var ikke svette som ble tørket bort.

– Akkurat dette øyeblikket har jeg drømt om siden jeg bestemte meg for å satse 100 prosent på roing i 1988, stråler Tasta-gutten. Den gang fulgte han dobbeltfirerens sølvløp via TV-skjermen, og ante lite at han allerede fire år senere skulle sitte i den samme båten sammen med to av sine forbilder.

Lærte mye

– Lars Bjønnes og Rolf Thorsen utgjør rutinen i den norske båten. De var med også i 1988 og jeg har lært enormt av samarbeidet med nettopp dem, sier Kjetil Undset.

Før OL håpet han på gull, men slik det hele utviklet seg følles sølv nesten som en seier. Per Sætersdal er fjerdemann i den norske dobbeltfireren.

– Tyskerne rodde fantastisk, og vi var sjanseløse i kampen om gullmedaljen. Det som gleder mest er at vi maktet å reise oss etter den svake semifinalen og leverte vårt desidert sterkeste løp i selve finalen, sier Tasta-gutten som allerede i ettermiddag flytter de vel 13 milene fra Banyoles til Olympialandsbyen i Barcelona.

I går kveld satte de imidlertid OL-landsbyen i Banyoles på hodet. En norsk sølvmedalje går aldri upåaktet hen, og Kjetil lovet at skulle feires til langt på natt.

– Nå kan vi få utløsning for den intense spenningen. Endelig kan vi gi følelsene fritt spillerom. Det føles bare ubeskrivelig herlig, sier Kjetil før han slår over i mer filosifisk tankegang.

– Hva skjer etter OL?

– Jeg vet ærlig talt ikke. Jeg er på mange måter kommet til et veiskille. De fire siste årene har absolutt alt dreid seg om roing. Jeg har kuttet alt som heter utdanning og er nødt til å gi dettee høyere prioritet fra høsten av. Ingen får jobb med OL-sølv som attest.

Utdanning og roing

Kjetil overveier likevel ikke å kutte ut satsingen på ro-sporten. Han håper at roforbundet makter å finne en løsning som gjør det mulig å kombinere utdanning og topp satsing på roing. Ennå har ikke problemet stått på dagsorden, men vil bli tatt opp allerede de nærmeste dagene.

– Kjetils framtid som roer et av de viktigste spørsmål å få avklart. Vi har rett og slett ikke råd til at han trapper ned, sier ro-president Knut Mosnes Norstad til Aftenbladet.

– Derfor blir akkurat dette en prioritert oppgave i tiden framover, men jeg føler meg sikker på at vi skal finne en løsning, sier Norstad.

Til neste OL begynner Undset å nærme seg gjennomsnittsalderen for de fleste roere i verdenstoppen. I går var han blant de aller yngste, og regnes som den mest lovende i norsk ro-sport akkurat nå.

«OL's frekkeste» skrev Stavanger Aftenblad om Stavanger kolonien. Årsaken var at det var umulig å få tak i finalebilletter på tross av at det var masse ledige plasser.

Kjetil skulle alle se, så det endte med at Rune Dahl ordnet opp på sin måte. 30 personer ble smuglet inn på tribunen på 10 billetter som ble kjøpt på

svartebørsen. Alle fikk se Kjetils OL-sølv. Etter løpet fikk alle anledning til å gratulere ham utenfor OL-leiren. Deretter var det å kjøre hjem til Stavanger igjen. Det var «bare» 40 timer å kjøre buss for de to sjåførene Svein Jonassen og Svenn Erik Sandsmark.

Ved Kjetil Undsets hjemkomst fra Barcelona var det arrangert en stor mottakelse på Sola flyplass. Ordfører Tore Nordtun, Idrettskretsen, alle klubbens medlemmer samt hele pressekorpset var tilstede. Det vanket blomster, gratulasjoner og korpsmusikk for Kjetil.

Klubbhuset repareres

Klubben arrangerte også i 1992 Norgescup-regatta på Stokkavannet. Klubbens solide stab og foreldreforeningen har etter hvert fått rutine i å arrangere regattaer.

Klubbhuset gjennomgikk i 1992 en del reperasjoner. Vinduene på sørveggen ble skiftet, og ny kledning ble spikret opp. Innvendig ble det satt opp ny panel. Leieinntektene på huset lå på mellom 30 og 40 000 hvert år, noe som dekket driftsutgiftene og vel så det.

Det ble på sensommeren igjen arrangert roskole over fem uker. Dette resulterte i 15 nye roere.

Kjetil Undset ble to ganger i løpet av 1992 kåret til «Månedens idrettsnavn» av Stavanger Aftenblad. Han fikk også klubbens hederstegn i sølv for sin innsats i OL.

Kontingentøkning. Årsmøtet vedtok å doble medlemskontingenten. For juniorer ble kontingenten 400 kroner og 800 kroner for seniorer. Støttemedlemmene må betale kroner 200, og det ble innført familie medlemskontingent med et maksimalt beløp på 1.600 kroner.

Svein Åge Johnsen ble valgt inn i styret for å jobbe med forberedelsene til 100 års jubileet i 1994, spesielt med regattaen og ellers koordinere jubileumsplanene.

Kjetil Undset fikk Stavanger Aftenblads bragdpris etter sølvmedaljen i OL.

Klubbroerne

Klubbens roere deltok på fire nasjonale og to internasjonale regattaer.

Junior nordisk. I sesongåpningsregattane vant Steffen Størset og Henrik Heiberg klart junior dobbeltsculler begge dager. De fulgte opp med å vinne Stokkavannsregattaen, og kvalifisere seg til Nordisk juniormesterskap på Årungen. Her rodde de i en kombinasjonsfirer sammen med to roere fra Tønsberg Roklubb. De oppnådde en 3. plass.

Janne Tollagsen var med i Roforbundets damegruppe. Hun var med på fem treningssamlinger og tre utenlandsregattaer.

NM: 3 gull. Det ble nok en gang tre NM-gull på klubben. Vi vant lettvekt firer med Kim Tore Olsen, Jone Jonassen, Pål Jonassen og Rene Lek. Rene og Jone tok i tillegg sølv i lettvekt dobbeltsculler. Janne Tollagsen ble klubbens første kvinnelige senior Norgesmester. Hun vant singelsculler-løpet ganske overlegent. Den tredje gullmedaljen kom i junior dobbeltsculler. Her satt Henrik Heiberg og Steffen Størset.

Janne Tollagsen som ble klubbens første kvinnelige senior Norgesmester i 1992.

Tradisjon! «Best når det gjelder»!

Siden 1973 er det blitt 34 NM gull, og vi har hatt en evne til å være best når det gjelder. Tradisjonen ligger solid forankret i klubben og som det blir sagt «vi kan lage NM- vinnere – bare gi oss roerne».

Den kontinuiteten som vi har hatt på trener- og ledersiden har også vært avgjørende for de gode resultatene.

Unge lovende Steffen Størset ble allerede i 1989 penset inn på jr.VM på Årungen i 1993 som et langsiktig mål.

Kongepokal og VM-bronse

1993: Kjetil Undset.

For Kjetil var OL-sølvet historie. Nå var det nye mål og utfordringer. Rolandslaget fikk ny trener da Frank Hansen hoppet av etter OL. Alle roerne ble satt i sculler for å konkurrere om plassene i en dobbeltsculler og en dobbeltfirer. En ny type årer, «Bigblades», skulle også tilvennes. Sesongens store mål var VM i Tsjekkoslovakia og rotreningen startet med treningssamling i Italia de første ukene av mars. Under påskesamlingen i Drammen var Kjetil var så

Stavanger Aftenblad utropte Kjetil Undset til månedens idrettsnavn.

Kjetil Undset, månedens idrettsnavn i september.

Kjetil tok pokalen

Månedens IDRETTSNAVN

Kjetil Undset har lenge vært en ypperlig ambassadør for idretten i Rogaland, og Stavanger-gutten bekreftet sitt rykte da han vant kongepokalen under norgesmesterskapet i roing på Voss. Sølvvinnerne fra VM i dobbeltsculler, Lars Bjønnes og Rolf Thorsen var begge sjanseløse i finalen i singlesculler.

Dermed fikk også Undset et fint plaster på såret etter at han «bare» nådde B-finalen under VM i roing i Tsjekkia. Her gjorde han til gjengjeld alle roerne til stas tister, vant finalen, og sikret seg sjuendeplassen i VM. Det var også nok til at Kjetil har bestemt seg for å satse på en ny sesong med full styrke.

Fra før har Undset en lang merittliste, som toppes av OL-sølvet i dobbelt-firen fra Barcelona i 1992. Men noen kongepokal hadde ikke stavangerroeren i sin premiesamling før årets norske mesterskap på Voss. Nå står den på hyllen, og vil forhåpentligvis få selskap av flere i årene som kommer.

uheldig å ødelegge båten sin. Ny båt ble skaffet og sesongforberedelsene kunne fortsette.

«Kjetil Undset overbeviste på Årungen, ror for gull i VM» skrev Stavanger Aftenblad etter sesongåpningsregattaen. I singelscullerfinalen hadde han kontroll fra første til siste åretak. Seieren viste at Kjetil var blitt enda ett hakk bedre. Nå skulle en lagbåt komponeres. Den kombinasjonen som gikk fortest var dobbeltsculleren med Kjetil og Lars Bjønnes. Duoen vant helt suverent Scandinavian Open i Tammerfors. Likevel var ikke samarbeidet dem imellom helt bra.

BÅTTUR: Når disse tenåringene drar på båttur, er det med årer som fremkomstmiddel. Dobbeltfireren satser på finaleplass i junior-VM på Årungen neste uke. Bakfra: Christian Berntsen, Tønsberg, Steffen Størseth, Stavanger, Stian Kjennvold, Ormsund, og Ivar Valstad, Ormsund.

Junior-VM i roing:

Norske håp i svensk båt

Svensk skipsfart er ikke spesielt ærerik. Men i junior-VM i roing stiller de norske håpene i dobbeltfirer i svensk båt.

ARNE HOLE
SVEIN E. FURULUND (foto)

Fire velproporsjonerte karer smiler bredt i sommersolen på Årungen. I to og en halv uke har de forsøkt å få fart på sin dobbeltfirer til VM begynner på Årungen onsdag. Kyndig instruktør er Frank Hansen. Da Aftenposten var på dobbeltfireren. Det er en båttype nordmenn har gode erfaringer i, senest med OL-sølv i Barcelona-OL.

Norges Roforbund har små ressurser. Den eneste brukbare båten har seniorene med seg til høydetrening i Sveits. Juniorene måtte til Göteborg for å låne båt, og til Stockholm for å få rigger.

Gutta på tur

Også ellers foregår den norske oppladningen i sparsommelige former. De tilreisende fra Tønsberg og Stavanger har bodd i det nye rohuset på Årungen, men der er det hverken TV, radio eller aviser. Svært ofte finnes heller ikke kjøleskap og vaskemaskin, for huset er stadig utsatt for innbrudd.

– Det har vært litt kjedelig når vi har vært alene igjen på kveldene, sier Steffen. Sammen med Christian har han tilberedt typisk «gutta på tur»-mat: brød og spaghetti med kjøttdeig.

– Men til uken skal det bli andre boller?

– Vi vet svært lite om konkurrentene. Om oss selv er å si at det har gått opp og ned på treningene, men det dårlige på treningene er ikke lenger så dårlig som det var i begynnelsen.

– Noe å lære av Frank?

– Mye. Han er flink til å si hva vi skal føle – ikke hva vi skal gjøre, sier ordfører Ivar.

Liker å slite

Den norske kvartetten har holdt på med roing i fire-fem år. Til VM kom de etter ren «amerikansk uttagning» i dobbeltscullere. De to beste båtene ble slått sammen til en dobbeltfirer, den tredje forble en sculler, mens de to siste i uttagningen måtte finne seg i å være reserver.

Norske roere på juniorplan blir ikke nedrent av pressefolk. Det kan ikke være for å komme i avisen at firkløvereť har valgt denne sporten?

– Kjekt å pine seg selv litt, sier Stavanger-gutten. – Gøy å ro fort. Dessuten er det en idrett hvor andre nordmenn har bevist at det går an å hevde seg, fastslår Ivar. – En utrolig følelse når det går fort, sier Christian – og Stian nikker seg enig i alle utsagnene. Stian kunne hevdet seg i

Ti jugoslaver ble nektet innreise

Helgen etterpå var det regatta på Årungen igjen og Stavanger Aftenblad skrev «Suverene Kjetil vil slå i bordet». Kjetil vant her singelsculler begge dager og bestemte seg for å ro for VM-plass i singelsculler. Selve styrkeprøven for Kjetil var Luzern regattaen 10. juli.

Satser på singelsculler.

Her ble det en dårlig start med en fjerdeplass i forsøksløpet, og Kjetil måtte

ro oppsamling. I oppsamlingsløpet viste Kjetil seg fra en annen side og vant lett. Tre timer senere var det semifinale mot blant annet storfavoritten Tsjalupa fra Tjekkoslovakia. Kjetil rodde inn til en andreplass og finaleplassen var sikret. I finalen rodde Kjetil uten respekt og var veldig aggressiv. Etter 750 meter lå Kjetil på en beskjeden 5.plass og det var på tide å «trø til litt». I mål var bare Vaclav Tsjalupa foran og Kjetil hadde fått sølv og VM billett. Kjetil rodde sculler i Nordisk mesterskap i Danmark og fikk her en 3. plass.

VM: 7. plass. I VM vant Kjetil sitt forsøksheat og var kvalifisert for semifinalen. Han var noe plaget av forkjølelse. Dette var nok årsaken til at han var veldig usikker før semifinalen, og rodde som en læregutt. Han hadde for stor respekt for konkurrentene. Det hele endte med en femteplass, et resultat han hadde muligheter til å rette opp i B-finalen. Kjetil vant B-finalen og ble dermed nummer 7.

Kongepokalen. To uker etterpå tok han Kongepokalen etter å ha slått «knock out» på sølvvinnerne fra VM, Lars Bjønnes og Rolf Thorsen.

Etter Kongepokalen ble han nok en gang utropt til «Månedens Idrettsnavn» av Stavanger Aftenblad.

Steffen Størseth. På tross av sin unge alder hadde Steffen mye erfaring som roer. I 1993 sesongen var målet å kvalifisere seg til junior VM på hjemmebane.

Steffen bekreftet tidlig at han ville være med å slåss om en VM-plass. På Forsommerregattaen rodde han inn til en 2. plass i junior singelsculler begge dager.

Selve uttaket til junior-VM på Årungen skulle ikke skje før i slutten av juli. Det var godt for Steffen, han var nemlig så uheldig å brekke armen i slutten av mai. En måned senere fikk han en førsteplass og en femteplass i henholdsvis Christianiaregattaen og Sprintmesterskapet. Dette resulterte i at Steffen havnet i en kombinasjons-dobbeltsculler med Christian Bentsen fra Tønsberg Roklubb. Denne båten trente under Svein Jonassen fram til uttagningsregattaen på Årungen. Resultatene her skulle danne grunnlaget for å sette sammen VM-båtene.

Steffen og Christian vant foran Stian Kjennerud og Ivar Valstad, begge fra Ormsund Roklubb. Disse fire dannet dobbeltfireren som skulle til VM. Svein Jonassen og Frank Hansen hadde ansvaret for båtens forberedelser. Båten ble bare bedre og bedre under VM-forberedelsene og en finale var etter hvert målet.

VM: Bronsemedalje. Kvalifiseringen til finalen gikk greit, og laget fikk til slutt en bronsemedalje. Dette var klubbens første medalje i et junior-verdensmesterskap og hadde vært Steffens mål siden 1989.

I NM rodde han inn til andreplass i junior sculler og i senior dobbeltscullere sammen med Kjetil Undset.

Regattaer

Kjetil Undset deltok i tre nasjonale og seks internasjonale regattaer. Klubbens andre roere var denne sesongen representert i seks nasjonale regattaer og nordisk mesterskap i Danmark.

Pål og Jone Jonassen rodde lettvekt singelsculler og fikk med seg både første- og andreplasser, noe som kvalifiserte dem til Nordisk mesterskap der de var med på å ta en tredjeplass i lettveksfirer.

I NM fikk Jone en fin 2. plass i sculler og en 3. plass i dobbelsculler sammen med broren Pål Jonassen.

Nye navn på vei opp.

De yngre roerne begynte også å få medaljer. Njål Stensland fikk denne sesongen med seg både gull og sølv i junior C-sculler.

I junior dobbeltfirer vant Arne Tvedt Gundersen, Njål Stensland, Espen Haaland og Ola Ravndal Bjørnestad flere medaljer.

Jentene viste også fin fremgang. Elin Hafsø og Kari Mette Kristiansen fikk medaljer både i junior sculler og dobbeltsculler.

Det er disse roerne som skal sikre SR fremtidig suksess.

Klubben arrangerte også i 1993 en vellykket Norgescup-regatta på Stokkavannet.

Klubben stilte med buss, bussjåfør og 10 medhjelpere da Norges Roforbund arrangerte junior VM på Årungen.

100-års jubileet forberedes.

Det er nedsatt et jubileumsutvalg som skal arbeide med forberedelsene til klubbens 100 års jubileum neste år.

Det ble avholdt en avskjedsfest for Rene Lek som forlot Norge for denne gang. Han hadde nå bodd i Norge siden 1987, og fått med seg tre NM-gull. Han ble overrakt en gave fra klubben, og gav til gjengjeld SR sin nye singelsculler.

Årsmøte 1993

Foreldreforeningen la frem et regnskap som vitnet om en høy aktivitet. 21.980 kroner i banken etter å ha brukt 24.000 kroner på drift og vedlikehold av bussen.

Inntektene kom fra diverse dugnader, utlodning, loppemarked og kafedrift i klubbhuset. Styret i foreldreforeningen var Randi Skår Størseth, Astri Trane, Svein Birger Olsen og Sigurd Heiberg.

Overskudd på kr. 30.541.

Klubbens regnskap viste et overskudd på 30.541 kroner. I kasse og bank hadde vi 120.274 kroner.

Svenn Erik Sandsmark takket for seg som formann og overlot formannsplassen til Arild Marvik, som igjen var beredt til å ta i et tak for klubben.

Med seg i jubileumsåret fikk han Rune Jåthun sekretær, Sigen Hafsøe kasserer, Martin Tønnessen rosjef, Maiken Sandsmark hussjef, Svein Åge Johnsen styremedlen og Magne Haaland styremedlem.

Lykke til videre

Av Johan Kaggestad, friidrettstrener (bl.a. for Grete Waitz og Ingrid Kristiansen)

Gratulerer med 100-års jubileumet. En organisasjon som har nådd denne anseelige alder må ha god kultur, lagånd, humør og inspirasjon gjennom gode resultater.

Rosporten har fasinert meg den tiden jeg har arbeidet som trener. En sommeridrett som stort sett alltid vender tilbake med medaljer fra internasjonale mesterskap i konkurranse med alle de store idrettsnasjonene må gjøre mye riktig.

Flere forutsetsetninger må være tilstede for å lykkes, som riktige holdninger og adferd, topp kompetanse og kvalitetsstyring, og ikke minst ledere som går foran som spydspisser i prosessen. Norsk roing har de senere år hatt en rekke utmerkede trenere bak de suksessfulle roerne. Trenere som har vært foregangsmenn på treningsfaglig kompetanse og styringssystemer. I tillegg har sportens utøvere den holdning og adferd som er nødvendig for å lykkes.

Da jeg første gang skulle på høydetrening, var det naturlig å ta kontakt med roerne for å få del i deres erfaringer.

For noen år siden var jeg invitert av Rogaland Idrettskrets til et seminar i Stavanger med tittelen – «4 gull til Rogaland i OL-96». De fleste idretter var representert. Ved å evaluere den enkelte idrett, var det kun roerne fra Stavanger Roklub som kom inn på toppen på den internasjonale prestasjonspyramiden – dvs. med prestasjoner blant de 8-10 beste i verden. De enkelte idrettsgrener fikk spørsmål om hva som må til for å heve nivået – og ikke uventet ble penger og støtte det sentrale. Til ettertanke ble det konstatert at roerne fra Stavanger (og ellers) ikke har den store økonomiske støtten, men når sine resultater basert på de kvaliteter jeg har beskrevet over.

Rosporten har tradisjoner og er en foregangsidrett i Norge. Jeg anbefaler andre idretter å oppsøke roerne for å høste impulser. Jeg håper at utøvere i alle aldre søker til romiljøet og at det offentlige vil verdsette det arbeidet klubber og forbund utfører.

Jeg ønsker til lykke med de kommende år, stå på !!!!

Stavanger Roklubs æresmedlemmer:

Ole Housken	1909
Kristian Johannessen	1909
Oluf Eeg-Larsen	1909
Tollef K. Tollefsen	1938
Theodor Nag	1945
Karl Nag	1949
Racin Austvik	1974
Marthon Birkeland	1974
Sigmund Are	1975
Harald T. Pedersen	1975

Thomas Falck og Charles Middelthon fra Roklubben 1915 var æresmedlemmer i SR fra sammenslåingen av de to klubbene.

Hederstegn av 3. grad tildelt:

Ole Housken	1919
Kristian Johannessen	1919
Oluf Eeg-Larsen	1919
Tollef Tollefsen	1929
Conrad B. Olsen	1929
Karl Nag	1929
Theodor Nag	1929
Chr. Simonsen	1929
Det Stavangerske Dampskibsselskab	1930
Chr. Andreassen	1934
Ragnvald Bjelland	1934
Gustav A. Arentz	1934
C. Middelthon jr.	1936
R. Tønnesen	1936

Fra 1955 til 1964 hadde SR et fortjenstemerke og et hederstegn som ikke ble utdelt. Etter forslag fra Alf G. Kvia i 1964 gikk klubben over til hederstegn i gull og sølv.

Hederstegn i gull tildelt:

Sigmund Are	1968
Racin Austvik	1968
Marthon Birkeland	1968
Harald T. Pedersen	1968
Arild Marvik	1978
Torbjørn Hetland	1980
Tor Harald Hansen	1981
Svein Jonassen	1987
Svein Åge Johnsen	1987

Hederstegn i sølv tildelt:

Arne Gilje	1981
Rune Dahl	1981
Edd Hillstad	1981
Kjetil Undset	1992

Norges Roforbunds bragdmedalje:

Arne Gilje	1980

Norges Roforbunds medalje for fortjenstefullt roing:

Tollef Tollefsen	1919
Karl Nag	1919
Theodor Nag	1920
Conrad B. Olsen	1920
Hartvig Nag	1932
Sverdrup Amundsen	1935
Håkon Johannessen	1938
Sverre Høie	1938
Rune Dahl	1979
Edd Hillstad	1979
Arne Gilje	1979

Norges Roforbunds diplom:
Diplom for fortjenstefullt arbeid for rosportens fremme og for sin mangeårig innsats:

Racin Austvik	1976

Rogaland Idrettskrets innsatspokal:

Arne Gilje	1975
Kjetil Undset	1992

Stavanger kommunes idrettsutvalgs pokal:

Arne Gilje	1978

Aftenbladsportens bragdstatuett:

Kjetil Undset	1992

Klubbens formenn:

1894 – 1899	Oluf Eeg-Larsen
1899 – 1900	Peder Eeg
1900 – 1901	Knud Zimmer
1901 – 1902	Kristian Johannessen
1902 – 1904	Christian Krogh
1904 – 1907	N. Chr. Sørensen
1907 – 1908	Christian Krogh
1908 – 1910	Thorvald Olsen
1910 – 1911	Otto Floor
1911 – 1913	Tønnes N. Fjermestad
1913 – 1915	Jonas Hustvedt
1915 – 1918	Chr. Simonsen
1918 – 1919	Tollef Tollefsen
1919 – 1920	Thorvald Olsen

I 1920 ble årsmøte flyttet fra våren til høsten.

1920 – 1920	Conrad B. Olsen
1920 – 1923	Conrad B. Olsen
1923 – 1924	Karl Nag
1924 – 1926	Chr. Simonsen
1926 – 1927	Harald Bjelland
1927 – 1929	Tollef Tollefsen
1929 – 1935	Theodor Nag
1935 – 1936	Tollef Tollefsen
1936 – 1938	Sverdrup Amundsen
1938 – 1948	Karl Nag

1948 – 1949 Rolf Rosland
1949 – 1950 Sigmund Are
1950 – 1951 Karl G. Olsen
1951 – 1952 Erling Sola
1952 – 1954 Sigmund Are
1954 – 1956 Alf Gerh. Kvia
1956 – 1957 Harald T. Pedersen
1957 – 1959 Bernt E. Endresen
1959 – 1972 Marthon Birkeland
1972 – 1973 Arild Marvik
1973 – 1977 Svein Åge Johnsen
1977 – 1978 Hans Petter Brekke
1978 – 1980 Odd Hana
1980 – 1981 Svein Åge Johnsen
1981 – 1983 Svein Jonassen
1983 – 1987 Ivar Andreassen
1987 – 1989 Arild Marvik
1989 – 1990 Ivar Andreassen
1990 – 1993 Svenn E. Sandsmark
1993 – 1994 Arild Marvik

Klubbens plasseringer i OL og VM og Nordiske mesterskap

17. juli 1915 i Københavns havn.
Skandinavisk mesterskap i
Firer innrigger. Tid: 7.45,8.
Karl Nag
Karl Larsen
Thore Michelsen
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

25. juli 1920 i Årstadviken ved Stockholm.
Nordisk mesterskap i
Åtter. Tid: 6.34,8
(samme lag som under)
Chr. Andreassen, cox.

28. august 1920, Antwerpen i Belgia.
Bronse i De Olympiske Leker i
Åtter. Tid: 6.36,0.
Theodor Nag
Conrad B. Olsen
Adolf Nilsen
Håkon Ellingsen
Thore Michelsen
Arne Mortensen
Karl Nag
Tollef Tollefsen
Th. Hagen, cox, Christiania RK

26. juli 1930 i Kungälv ved Gøteborg.
Nordisk mesterskap i
Åtter. Tid: 6.31,2.
Karl Jonassen
Hartvig Nag
Sverdrup Amundsen
Sverre Høie
Leif Rødder
Håkon Johannessen
Alf Johannessen
Sofus Rødder
Leif Monsen, cox.

1973 i Nottingham i England.
11. plass i Verdensmesterskapet for juniorer i
Toer uten styrmann.
Edd Hillstad Stavanger RK
Rune Dahl Stavanger RK

7. juli 1974 i Tammerfors i Finland.
Nordisk juniormesterskap i
Åtter. Tid: 4.32,0.
(samme lag som under)

4. aug. 1974 i Ratzeburg i Tyskland.
4. plass i Verdensmesterskapet for juniorer i
Åtter.
Per Refsnes, Ålesund RK
Arne Gilje, Stavanger RK
Ivar Sølberg Ålesund RK
Jo Toftdahl, NSR
Rolf Eilertsen, Sarpsborg RK
Tore Jørgen Henriksen, Sarpsborg RK
Tore Martinsen, Sarpsborg RK
Tom Trønberg, cox, Sarpsborg RK.

19. juli 1975 i Stockholm.
Nordisk mesterskap i
Singelsculler lettvekt. Tid: 7.20,5.
Arne Gilje, Stavanger RK

20. – 24. aug. 1975 i Nottingham i England.
Uplassert i Verdensmesterskapet i
Singelsculler lettvekt.
Arne Gilje, Stavanger RK

14. aug. 1976 i Villach i Østerrike.
Sølv i Verdensmesterskapet i
Firer uten styrmann lettvekt.
Edd Hillstad, Stavanger RK
Per Steen, Trondheim RK
Ivar Sølberg, Ålesund RK
Pål Børnick, Sandefjord RK

10.plass i singelsculler lettvekt.
Arne Gilje Stavanger RK

Juli 1976 i Montreal, Canada.
Uplassert i De Olympiske Leker i
Firer med styrmann.
Rune Dahl, Stavanger RK
Sverre Norberg, Horten RK

Kjell Sverre Johansen, NSR
Tom Amundsen, NSR
Alf Torp, cox, NSR

16. juli 1977 i Sorø i Danmark.
Nordisk mesterskap i
Toer uten styrmann.
Edd Hillstad Stavanger RK
Rune Dahl Stavanger RK

Nordisk mesterskap i
Firer uten styrmann.
Rune Dahl, Stavanger RK
Edd Hillstad, Stavanger RK
Svein Nielsen, Bærum RK
Åke Fiskerstrand, Bærum RK

27. og 28. aug. 1977 i Bosbaan i Nederland.
8. plass i Verdensmesterskapet i
Firer uten styrmann.
Rune Dahl, Stavanger RK
Edd Hillstad, Stavanger RK
Svein Nielsen, Bærum RK
Åke Fiskerstrand, Bærum RK

1. plass i
Dobbeltsculler lettvekt. (uoff. VM)
Arne Gilje, Stavanger RK
Pål Børnick, Sandefjord RK

6. aug. 1978 i København.
Gull i Verdensmesterskapet i lettvekt i
Dobbeltsculler.
Arne Gilje, Stavanger RK
Pål Børnick, Christiania RK

5. nov. 1978 i Lake Karapiro, New Zealand.
10. plass i Verdensmesterskapet i
Toer uten styrmann. Tid: 7.22,26.
Svein Nielsen, Stavanger RK
Rune Th. Dahl, Stavanger RK

14. juli 1979 I Esbo.
Nordisk mesterskap i
Singelsculler lettvekt. Tid: 7.26,0.
Arne Gilje, Stavanger RK

2. sept. 1979 i Bled, Jugoslavia.
Gull i Verdensmesterskapet i lettvekt i
Dobbeltsculler. Tid: 6.38,08.
Arne Gilje, Stavanger RK
Pål Børnick, Christiania RK

1980 i Hazelwinkel, Belgia
4. plass i Verdensmesterskapet i lettvekt i
Singelsculler.
Arne Gilje, Stavanger RK

11. aug. 1984 på Årungen.
Nordisk juniormesterskap i
Dobbeltsculler.
Ole Andreassen, Stavanger RK
Kjell S. Voll, Stavanger RK

1984 i Montreal i Canada.
9. plass i Verdensmesterskapet i lettvekt i
Firer uten styrmann.
Nils J. Bjønnes, Ormsund RK
Martin Tønnessen, Stavanger RK
Philip Mituch, Bærum RK
Arild Båheim, Ormsund RK

1. aug. 1987 Tammerfors, Finland.
Nordisk mesterskap i
Åtter.
Kjell S. Voll Stavanger RK
Morten Grepperud, Ormsund RK
Ivan Endstad, Horten RK
Per Sætersdal, Fana RK
Lars Bjønnes, Ormsund RK
Vetle Vinje, Bærum RK
Rolf Thorsen, Horten RK
Alf Hansen, Ormsund RK

1987 i Köln i Tyskland.
Uplassert i Verdensmesterskapet for junior i
Firer
Anders Marvik
Arne Tønnessen
Svein E. Jonassen
Egil Andreassen
Uplassert i dobbeltsculler.
Hege Haaland, Stavanger RK
Catrine Løvenskjold, Christiania RK

Okt. 1988 i Seoul i Sør-Korea.
11. plass i De Olympiske Leker i
Dobbeltsculler.
Kjell S. Voll Stavanger RK
Per Sætersdal, Fana RK

Uplassert i Toer uten styrmann.
Ole Andreassen, Stavanger RK
Tore Øvrebø, Stavanger RK

2. – 10. sept. 1989 i Bled, Jugoslavia.
6. plass i Verdensmesterskapet i
Dobbelfirer. Tid: 6.12,41.
Alf Hansen, Ormsund RK
Audun Hadler-Olsen, Fana RK
Kjell S. Voll, Stavanger RK
Per Sætersdal, Fana RK

27. okt. – 3. nov. 1990 på Lake Barrington, Tasmania, Australia.
10. plass i Verdensmesterskapet i Dobbelfirer. Tid: 5.58,24.
Kjetil Undset, Stavanger RK
Terje Holte-Nilsen, Fana RK
Kjell Voll, Stavanger RK
Audun Hadler-Olsen, Fana RK

20. juli 1991 i Farsta.
Nordisk mesterskap i Dobbeltsculler. Tid: 6.50,9.
Kjetil Undset, Stavanger RK
Per Sætersdal, Fana RK

24. august 1991 i Wien, Østerrike.
4. plass Verdensmesterskapet i Dobbeltsculler. Tid: 6.12,09.
Kjetil Undset, Stavanger RK
Per Sætersdal, Fana RK

2. aug. 1992 i Barcelona.
Sølv i De Olympiske Leker i Dobbelfirer. Tid: 5.47,09.
Lars Bjønnes, Ormsund RK
Rolf Thorsen, Horten RK
Kjetil Undset, Stavanger RK
Per Sætersdal, Fana RK

8. aug. 1993 på Årungen.
Bronse i Verdensmesterskapet for juniorer i Dobbeltfirer.
Christian Bernsen, Tønsberg RK
Steffen Størseth, Stavanger RK
Stian Kjennvold, Ormsund RK
Ivar Valstad, Ormsund RK

5. sept. 1993 i Roudnice i Tjekkia.
7. plass i Verdensmesterskapet i Singelsculler. Tid: 7.14,00.
Kjetil Undset Stavanger RK

Klubbens Norgesmesterskap i senior:
3. juli 1910 i Bergen.
Tomanns færing.
Jonas Hustvedt
Thomas Fjermestad

4. juli 1915 i Holtekilen.
innrigger. Tid: 8.13,5. 1. napp i Kongepokalen.
Karl Nag
Karl Larsen
Thore Michelsen
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

24 – 25. juni 1916 i Holtekilen.
Innrigger. Tid: 8.30,4. 2. napp i Kongepokalen.
Conrad B. Olsen
Joakim Olsen
Karl Nag
Tollef Tollefsen
G. Larsen, cox.

23. juni 1918 i Holtekilen.
Enmanns færing.
Conrad B. Olsen

14. juli 1918 i Holtekilen.
Innrigger. Tid: 8.43,9. Kongepokalen til odel og eie.
Conrad B. Olsen
Theodor Nag
Karl Nag
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

6. juli 1919 på Nordåsvannet.
Innrigger. Tid: 8.39,5
Theodor Nag
Conrad B. Olsen
Karl Nag
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

Firer utrigger. Tid: 7.45,2.
Theodor Nag
Conrad B. Olsen
Karl Nag
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

11. juli 1920, Granholmsundet ved Sandefjord.
Åtter. Tid: 8.26,4.
Theodor Nag
Conrad B. Olsen
Adolf Nilsen
Håkon Ellingsen
Thore Michelsen
Arne Mortensen
Karl Nag
Tollef Tollefsen
Chr. Andreassen, cox.

12. – 13. juli 1930 på Horten indre havn (1950 m).
Firer innrigger. Tid: 7.18,9.
Ole Lie
Erling Rødder
Knut Fundingsland
Theodor Halvorsen
Nils Halvorsen, cox.

Åtter. Tid: 6.15,0.
Karl Jonassen
Hartvig Nag
Sverdrup Amundsen
Sverre Høie
Leif Rødder
Håkon Johannessen
Alf Johannessen
Sofus Rødder
Leif Monsen, cox.

12. juli 1931 på Nordåsvannet.
Åtter. Tid: 6.48,2.
Karl Jonassen
Hartvig Nag
Sverdrup Amundsen
Sverre Høie
Leif Rødder
Håkon Johannessen
Alf Johannessen
Sofus Rødder
Leif Monsen, cox.

Juli 1974 på Årungen.
Toer uten styrmann. Tid: 7.22,4.
Edd Hillstad
Rune Dahl

14. sept. 1975 i Trondheim.
Toer uten styrmann. Tid: 7.14,4.
Edd Hillstad
Rune Dahl

Singelsculler lettvekt.
Arne Gilje

21. aug. 1976 på Årungen.
Singelsculler lettvekt.
Arne Gilje

2. juli 1977 i Horten.
Toer uten styrmann. Tid: 6.51,7.
Rune Dahl
Edd Hillstad

12. aug. 1978 i Kongsvinger.
Toer uten styrmann.
Svein Nielsen
Rune Dahl

Firer uten styrmann.
Edd Hillstad
Arne Gilje
Svein Nielsen
Rune Dahl

18. aug. 1979 på Årungen.
Singelsculler lettvekt. Kongepokalen.
Arne Gilje

23. aug. 1980 på Årungen.
Singelsculler lettvekt. Tid: 9.14,5.
Arne Gilje

26. juni 1987 på Årungen.
Firer uten styrmann lettvekt.
Rune Jåthun
Åge Undset
Anders Marvik
Arne Tønnesssen

25. juni 1988 på Vangsvannet, Voss.
Firer uten styrmann. Tid: 7.06,7.
Martin Tønnessen
Tore Øvrebø
Ole Andreassen
Kjell S. Voll

Firer uten styrmann lettvekt. Tid: 6.45,1.
Rune Jåthun
Pål Jonassen
Arne Tønnessen
Åge Undset

25. juni 1989 på Jonsvatnet, Trondheim.
Dobbelfirer. Tid: 6.29,20.
Kjetil Undset
Tore Øvrebø
Ole Andreassen
Kjell S. Voll

16. sept. 1990 på Årungen.
Firer uten styrmann lettvekt. Tid: 6.43,81.
Pål Jonassen
Rune Jåthun
Rene Lek
Arne Tønnessen

22. juni 1991 på Årungen.
Firer uten styrmann lettvekt. Tid: 6.27,79.
Jone Jonassen
Arne Tønnessen
Pål Jonassen
Rene Lek

29. aug. 1992 på Årungen.
Singelsculler. Tid: 8.16,41.
Janne Tollagsen

Firer uten styrmann lettvekt. Tid: 7.16,41.
Kim Tore Olsen
Jone Jonassen
Pål Jonassen
Rene Lek

Klubbens norgesmesterskap i junior:
1.juli 1923 på Nordåsvannet.
Firer innrigger. Tid: 8.16,0.
Rasmus Madsgaard
Andreas Julseth
Svend Michelsen
Michal Michelsen
Laurits Stokkedal, cox.

12. juli 1930 i Horten. (1950 m).
Firer innrigger. Tid: 7.31,3.
Ole Lie
Erling Rødder
Knut Fundingsland
Theodor Halvorsen
Nils Halvorsen, cox.
Åtter. Tid: 6.05,0.
Karl Jonassen
Hartvig Nag
Sverdrup Amundsen
Sverre Høie
Leif Rødder
Håkon Johannessen
Alf Johannessen
Sofus Rødder
Leif Monsen, cox.

1952 i Horten.
Toer med styrmann.
Marthon Birkeland
John Torås
Sigmund Are, cox.

17. juli 1954 i Horten.
Åtter. Tid: 6.26,8.
Finn Johannessen
Rolf Inge Pedersen
Egil A. Løken
Egil Rygh
Gustav Karl Petterson
John Torås
Nils Salomonsen
Marthon Birkeland
Sigmund Are, cox.

7.juli 1956 på Nordåsvannet.
Åtter. Tid: 6.48,1.
Jan Torkelsen
Bernt E. Endresen
Nils Salomonsen
Kjell Thorstvedt
John Torås
Gustav Karl Petterson
Rolf Hesby
Marthon Birkeland
Sigmund Are, cox.

14. juli 1973 på Årungen.
Toer uten styrmann. Tid: 5.27,1.
Edd Hillstad
Rune Th. Dahl
Dobbeltsculler. Tid: 5.22,6.
Egil Grønnestad
Arne Gilje

19. juni 1982 i Sarpsborg.
Firer med styrmann.
Martin Tønnessen
Tore Øvrebø
Ole Andreassen
Øyvind Skogen
Arne Tønnessen, cox.

25. juni 1983 på Årungen.
Toer uten styrmann.
Ole Andreassen
Tore Øvrebø

30. juni 1984 på Nordåsvannet.
Singelsculler.
Kjell S. Voll
Dobbeltsculler.
Ole Andreasssen
Kjell S. Voll

29. juni 1985 på Stokkavannet.
Firer med styrmann.
Anders Marvik
Rune Jåthun
Åge Undset
Svein Erik Jonassen
Pål Jonassen, cox.

21. juni 1986 på Årungen.
Firer uten styrmann.
Anders Marvik
Rune Jåthun
Arne Tønnessen
Svein Erik Jonassen

26. juni 1987 på Årungen.
Singelsculler damer.
Hege Haaland
Dobbeltsculler damer.
Elin Ingemundsen
Hege Haaland
Firer uten styrmann.
Anders Marvik
Arne Tønnessen
Egil Andreassen
Svein Erik Jonassen

Firer uten styrmann.
Anders Marvik
Arne Tønnessen
Egil Andreassen
Svein Erik Jonassen

25. juni 1988 på Vangsvannet, Voss.
Dobbeltsculler. Tid: 5.14,9.
Pål Jonassen
Kjetil Undset

25. juni 1989 på Jonsvatnet, Trondheim.
Dobbeltsculler. Tid: 8.39,76.
Karoline Romsøe
Janne Tollagsen

Dobbeltfirer. Tid: 8.03,81.
Berit Sund
Hanna Haaland
Ellen Andreassen
Cathrine Ottosen

16. sept. 1990 på Årungen.
Dobbeltsculler.
Berit Sund
Janne Tollagsen

Dobbeltfirer.
Hanna Haaland
Ellen Andreassen
Berit Sund
Janne Tollagsen

22. juni 1991 på Årungen.
Singelsculler. Tid: 8.05,22.
Janne Tollagsen

Dobbeltsculler. Tid: 6.48,14.
Jone Jonassen
Henrik Heiberg

29. aug. 1992 på Årungen.
Dobbeltsculler. Tid: 6.42,32.
Henrik Heiberg
Steffen Skår Størseth

Klubbens
støttespiller
1994–1995

Stavanger Maskin

En solid
støttespiller i de
siste 10 år

grafo
TRYKKERI

Karlsminnegt. 37, 4014 Stavanger
Telefon 51 89 01 30

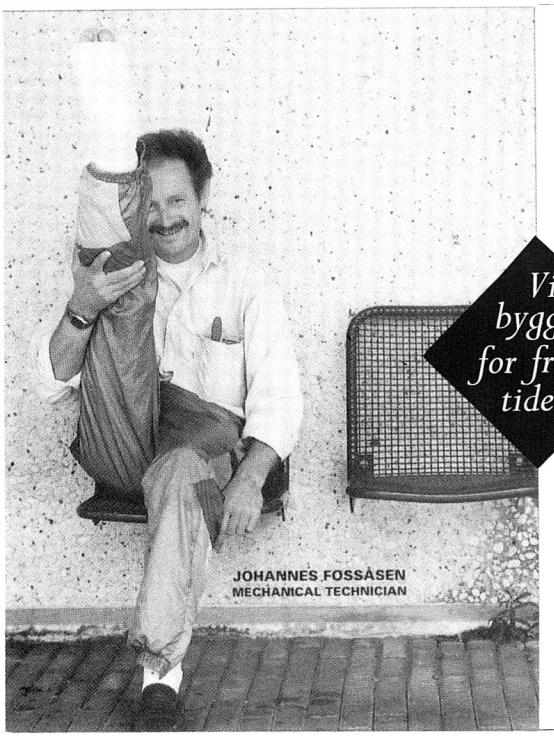

Vi bygger for fremtiden.

God avkobling på fritiden betyr mye for trivselen. Å følge smårollingene på trening, trimme selv, gå på kunstutstilling eller fotballkamp, er med å tilføre oss verdier som øker livskvaliteten. Amoco ønsker å bidra til et bredt tilbud for så mange som mulig i sitt nærmiljø. Denne annonsen er et eksempel på slik støtte.

I Norge har Amoco 417 kreative medarbeidere som er villige til å gi noe av seg selv hver eneste arbeidsdag. Internasjonalt er Amoco stort. Vi er verdens 7. største oljeselskap og verdens 34. største industriforetak. Våre medarbeidere er engasjert i 39 land over hele verden, og Norge er plukket ut som et av Amocos viktigste satsingsområder.

AMOCO
Amoco Norway Oil Company

Binders FIRA 75

S. Jonassen A/S gratulerer Stavanger Roklub med 100 års jubileet

S. JONASSEN A/S
BILDELER – REKVISITA

Maskinveien 16, 4033 Forus
Tlf. 51 80 08 95

MENTO

Vi gratulerer Stavanger Roklub med 100 års jubileet

STAVANGER
Tlf.: 51 65 09 08
Tlx.: 33225 MENTO N
Fax: 51 65 09 95

BERGEN
Tlf.: 56 33 43 65
Tlx.: 40467 MENTO N
Fax: 56 33 44 91

KRISTIANSUND
Tlf.: 71 58 29 00
Fax: 71 58 28 90

JOHN DAHLE A/S

OFFSHORE - INDUSTRI

SAFETY

SKIPSHANDEL

Telefon 51 89 32 10, fax: 51 89 31 21

WEST·LAB A/S

Uavhengige laboratorietjenester

- Offshore Laboratorie tjenester
- Allokeringsanalyser av olje og naturgass
- Kjemiske og mikrobiologiske analyser av vann
- Analyser av smøre og hydraulikkoljer
- Miljøoppdrag (indre og ytre miljø)
- Mineralogiske analyser
- Analyse av scale og korrosjonsprøver
- Konsultative tjenester

Laboratorium/adm: Oljeveien 2, 4056 Tananger,
tlf.: 51 69 79 99, fax: 51 69 76 00

SR-BANK gratulerer

Stavanger Roklub

med

100 års jubileet!

Vi applauderer en sprek
og aktiv 100-åring, og
ønsker lykke til med jubileet
og klubbens framtid.

SR-BANK

SKAL DU BYGGE?

SPØR ETTER:

..... SÅ KLART!

Vi gratulerer
Stavanger Roklub
med jubileet

Stavangerske

DET STAVANGERSKE DAMPSKIBSSELSKAB

Børehaugen 1, Postboks 40, N-4001 STAVANGER

Holst & Hauge AS

Mariero tlf. 51 58 50 70 - Kvål tlf. 51 67 48 33

Den norske Bank

Vi har mulighetene. Du har valget

Forus

FORUS INDUSTRITOMTESELSKAP

Lagervn. 23 – 4033 Forus

Telefon 51 80 18 25 – 51 80 18 30. Fax 51 80 20 28

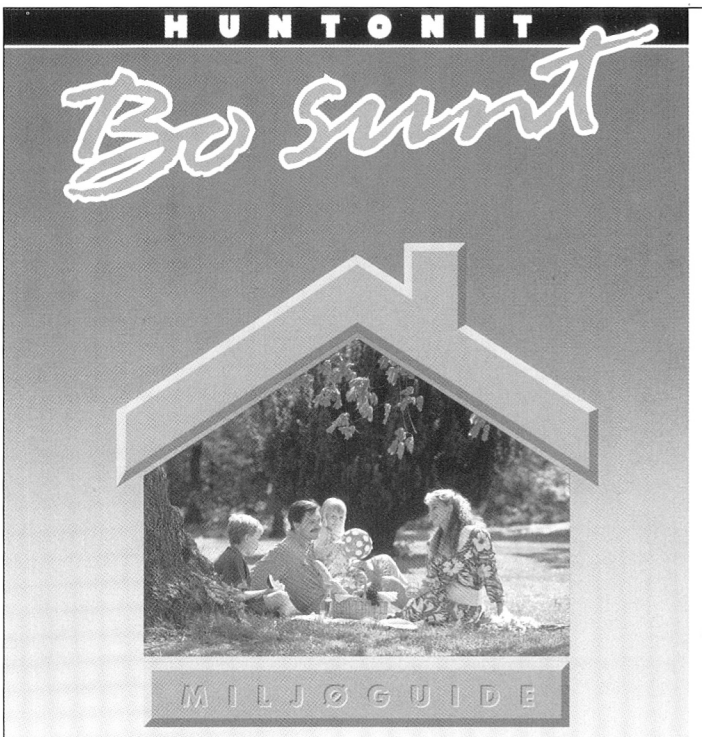

BYGGMA AS
- BYGGEVARER -

4700 Vennesla
Telefon 38 15 82 00
Telefax 38 15 82 01

Coopers
&Lybrand *Revisjon og rådgivning*

Medlemmer av Norges
Statsautoriserte Revisorers Forening

Langt. 87, Postboks 319, 4301 Sandnes

Telefon: 51 66 55 91, telefax: 51 66 72 17

REVISJON, SKATT OG RÅDGIVNING

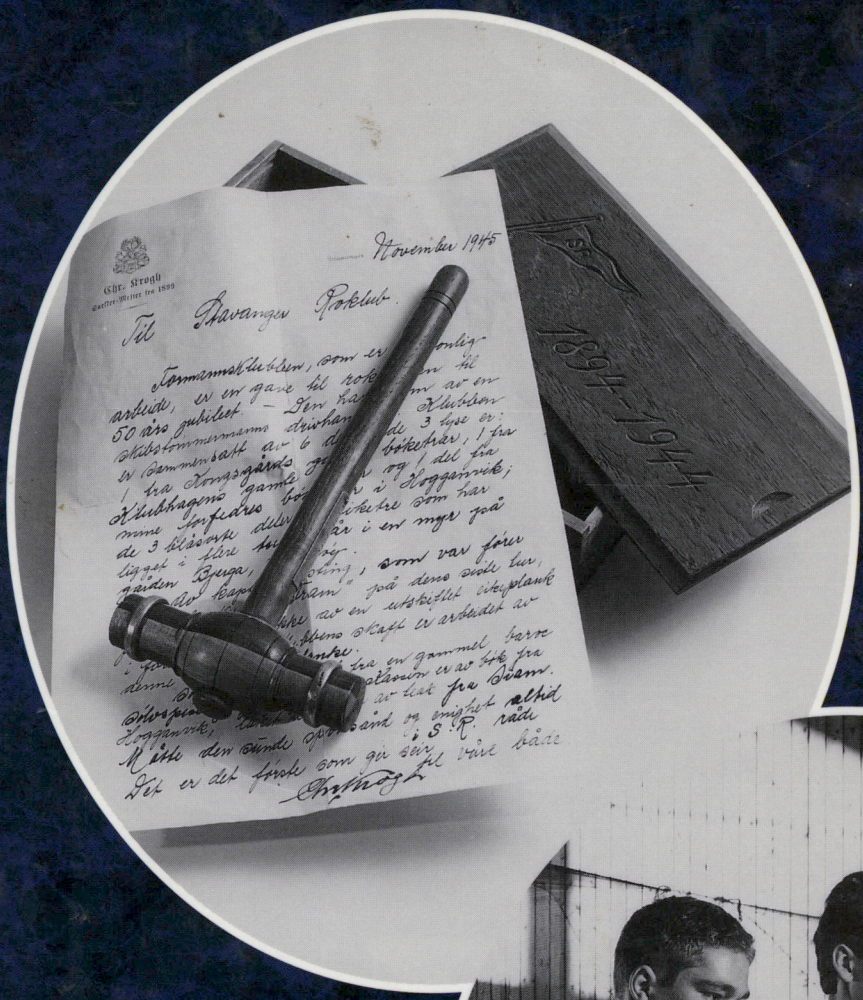

Formannsklubben, en gave fra snekkermester Chr. Krogh, i anledning klubbens 50-års jubileum i 1944.
Foto Kjetil Alsvik

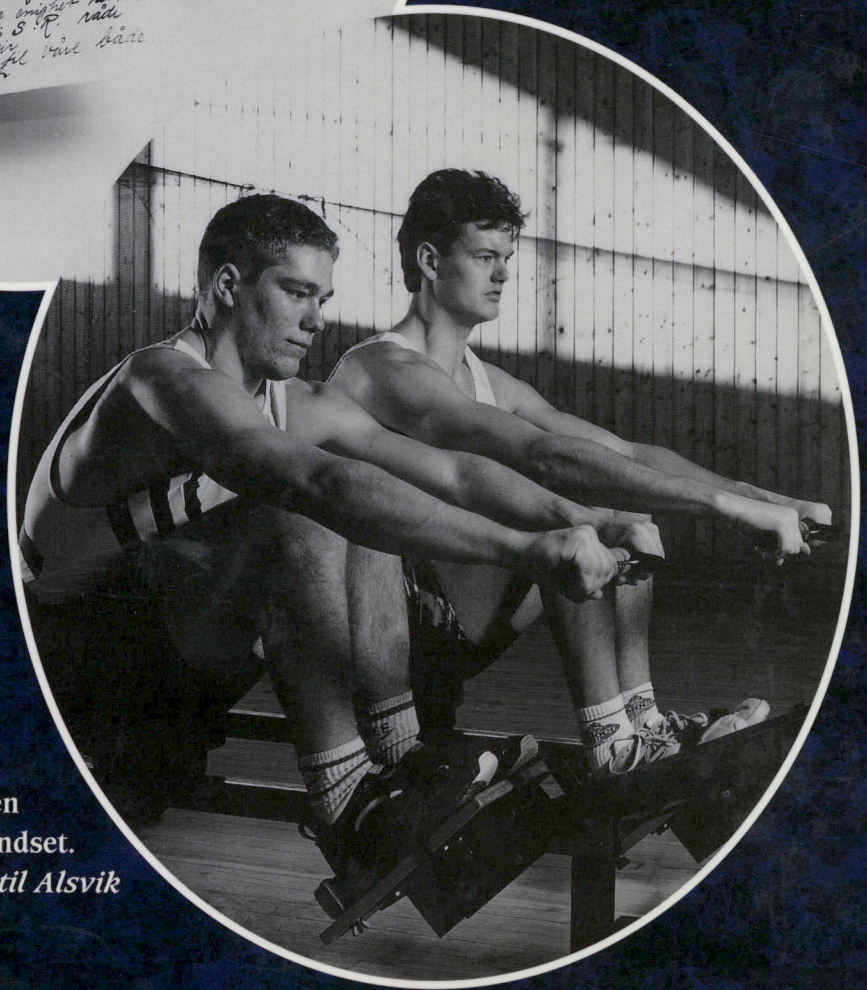

SRs fremste roere i jubileumsåret. T.v. Steffen Skår Størseth og Kjetil Undset.
Foto Kjetil Alsvik